

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi Temmuz-Ağustos-Eylül, 2012

Yıl: 2 Cilt: 1 Sayı: 7

Temmuz, Ağustos, Eylül 2012
(Miladi)
Şaban, Ramazan, Şevval, Zil-
kade 1433
(Hicri)

Vefa, Zuhur, Tebuk 1391
(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası
Ahmadiyya Muslim Jamaat
e.V. Genfer Str. 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel: 069 50688741

Fax: 069 50688743

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

Sorumlu:

Raşit Paktürk

ISSN: 2192-3396

"Maneviyat" is a Turkish Magazine
of Ahmadiyya Muslim Jamaat e.V.
Germany"

"Maneviyat" ist eine türkische
Zeitschrift der Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V. Deutschland"

"Maneviyat'ta kaleme alınan makalelerde bildirilen görüşler Müslüman Ahmediye Cemaati'nin inanışları olmayıp yazarın kişisel görüşleri olabilir."

İçindekiler

Editörden	2
Kuran-ı Kerim	3
Hadis-i Şerif	4
Kelamü'l İmam	5
Fatiha Suresi Tefsiri 2. Bölüm	7
2012 yılı 9. Barış Sempozyumunun açılış konuşması	14
Vadedilen Mesih'in ^{as} eliyle imanın şartlarının tecdidi	23
Kaside	41
Eşler arasında sevgi ve merhamete dayalı bir ilişki nasıl olur?	46
"Hz. İsa İlah Olamaz" İncil ve Tevrat Işığında	53
Minhacü't Talibîn'den	56
Dünyanın ilk Nobel Ödüllü Müslüman Bilim Adamına yapılan haksızlık	58
Birleşik Krallık Başbakanı Sayın David Cameron'a mektup	60
Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Sayın Wen Jiabao'ya mektup	62
Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Londra, Feltham'daki Beytül Vahid Camii açıldı	64

Contents

English

By The Editor
The Holy Quran
Hadith
So said the Promised Messiah^{as}
Commentary of Surah Fatiha (Part2)
Keynote address at the 9th Annual Peace Symposium, 2012
Renewal of the conditions of faith by the hand of the Promised Messiah^{as}
Qasida
How can there be a relationship between spouses which is based on love and affection?
"The impossibility of Jesus' divinity" in the light of the New and the Old Testaments (Part 6)
Excerpts from "Minhaj-ul-Talibeen" (Part 6)
The injustice towards the very first Nobel Prize awarded Muslim Scientist in the world
Letter to Prime Minister of United Kingdom Mr.David Cameron
Letter to Premier of the State Council of the People's Republic of China, Mr.Wen Jiabao
Baitul Wahid Mosque of the Muslim Ahmadiyya Jamaat has been opened in Feltham, London

Urdu

فہرست مضامین
اداریہ (رویت ہلال کی حقیقت)
قرآن کریم
حدیث نبوی
کلام الامام
تفسیر سورۃ الفاتحہ (قسط نمبر 2)
حضرت امام جماعت احمدیہ کا امن سیمینار 2012 سے خطاب
حضرت مسیح موعود علیہ السلام کے ذریعہ ارکان ایمان کی تجدید
قصیدہ
میاں نبوی کے درمیان پیارا اور نرم کارشتہ
ردالوہیت مسیح از روئے بائبل
منہاج الطالبین (قسط نمبر 5)
ڈاکٹر عبد السلام مرحوم سے نا انصافی
مختلف عالمی راہنماؤں کے نام امام جماعت احمدیہ کے خطوط

Editörden

Şu an tüm İslam âlemi, Allah'ın^{cc} lütfuyla Ramazan ayını onun eşsiz bereketlerini yaşamaktadır. Bu ayı bir kez daha görmemizi nasip eden Allah'a^{cc} hamdolsun. Her sene Ramazan'ın gelişi yaklaştıkça, bu mübarek ayın ne zaman başlayacağı konusunda, İslam dünyasında hummalı bir tartışma yaşanır. Önceki yıllarda da olduğu gibi, bu sene de Ramazan'ın başlangıcı, farklı ülkelerde, farklı tarihlerde ilan edildi. Mesela Suudi Arabistan ve Türkiye gibi bazı İslam ülkeleri, 19 Temmuz akşamı Ramazan ayının başladığını ve 20 Temmuz'da ilk oruç tutulacağını açıkladılar. Buna karşılık, dünyanın bazı ülkelerinde oruç 21 Temmuz'da, bazılarında ise 22 Temmuz'da başladı. Bu durum, doğal olarak Müslüman halkın kafasında bazı soru işaretleri uyandırmaktadır ve insanlar bunu anlamakta zorluk çekmektedirler. Okuyucularımızdan bazıları da bizi arayarak, bu konuya açıklık getirilmesini istediler.

Yeni ayın doğuşu ile onun büyüyüp gözle görünür hale gelmesi, birbirinden farklı durumlardır. Bilindiği gibi, Peygamber Efendimiz'in^{sav} her sünnetinin kaynağı, esasen Kuran-ı Kerim'dir. Allah^{cc} Kuran emirlerinin neden, ne zaman ve nasıl uygulanacağını Peygamber Efendimiz'e^{sav} bildirmiştir. O da, vahiy ışığında anladığı gibi Allah'ın^{cc} emirlerini uygulamıştır. Ramazan ayının başlama meselesine gelince, Peygamber Efendimiz^{sav} hiçbir zaman yeni doğan ay gözle görülecek büyüklüğe ulaşmadan Ramazanı başlatmamıştır. Oysa birkaç seneden beri, Türkiye de dâhil bazı İslam ülkeleri, kendilerince yeni bir uygulamaya geçtiler ve yeni doğan ayın gözle görülecek büyüklüğe ulaşıp ulaşmadığını dikkate almaksızın, Ramazan ve diğer İslami ayların başlangıcını ilan etmeye başladılar. Nitekim bu sene de, aynı yol izlendi. 19 Temmuz'da yeni ayın doğduğu nasıl bir gerçekse, o günün akşamında onun gözle görülecek kadar büyümediği de diğer bir gerçektir. Bu konuda daha geniş bilgi edinmek isteyenler, ilgili web sitelerine gidip, bu gerçeği bizzat inceleyebilirler. Nitekim 19 Temmuz'da Ramazan ayının başladığını ilan edenler, bizce Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetini ve İslam dünyasının başlangıçtan beri izle-

diği yolu terk etmişlerdir. Bu ülkeler kendilerini savunurlarken, modern teknolojiye faydalanmanın bir zaruret olduğunu ileri sürerler. Bizce de bilim ve teknolojiye faydalanmak, İslam'a son derece uygundur. Ancak, bilim ve teknolojiye istifade ederken, Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetinin ihlal edilmesi ise İslam'a tamamen aykırıdır. Kısacası, yeni ayın doğup gözle görülecek büyüklüğe ulaşıp ulaşmadığı konusunda, modern teknolojiye istifade etmemiz gereklidir. Bu konudaki uzmanlara iki soru sorulmalıdır: 1) Yeni ay ne zaman doğacak? 2) Ne zaman gözle görülebilecek büyüklüğe ulaşacak? Bu iki sorunun cevabına göre bilim, bize Peygamber Efendimiz'in^{sav} bu konudaki sünnetini uygulamak konusunda yardımcı olacaktır. Oysa bu iki soru yerine başka bir soru sorulursa, cevap farklı olur ve Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetinden de uzaklaşmış olur. Müslüman Ahmediye Cemaati, Kuran-ı Kerim'in emirlerine ve Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünnetine içtenlikle bağlı olduğu için, bu konuda da özenle sünnete uymaya çalışır. Bulunduğumuz Avrupa ve sair ülkelerde, bilim adamlarına her sene bu iki soruyu sorarız ve aldığımız cevaba göre de Peygamber Efendimiz'in^{sav} izlediği yolu izleriz. Ancak İslam ülkelerinde yaşayan Ahmedi Müslümanlar, orada bulunan bir grubun değil, devletin resmi duyurusuna göre hareket ederler. Çünkü Ulu'l Emr'e (yöneticilere) itaat etmek ve fitneye yol açmamak, Kuran-ı Kerim'in bir emridir. O ülkelerin ilgili kurumlarının sünnete göre hareket edip etmemelerinin sorumluluğu ise ancak kendilerine aittir.

19 Temmuz'da yeni doğan ayın gerçekten gözle görülebilecek büyüklükte olup olmadığı konusunda daha fazla bilgi edinmek isteyenler, Müslüman bilim adamlarının oluşturduğu, aşağıdaki web sitesini inceleyebilirler.

<http://www.moonsighting.com/1433rmd.html>

Ramazan ayının bütün İslam dünyası için hayırlara, bereketlere, barış ve huzura vesile olmasını Yüce Allah'tan^{cc} niyaz eder, tüm Müslüman kardeşlerimizin Ramazan Bayramını şimdiden tebrik ederiz.

Kuran-ı Kerim

Bakara Suresi, 184-186. Ayetler

184- Ey inananlar, oruç tutmak sizden öncekilerre farz kılındığı gibi (her türlü manevi ve ahlâki fenalıklardan) korunasınız diye, size (de) farz kılınmıştır.¹

185- (Onun için) şu sayılı günlerde (oruç tutun.) Aranızdan hasta veya yolculukta bulunanın, tutamadığı günler sayısınca başka günlerde oruç tutması (gerekir. Oruca) gücü yetmeyenlerin (maddi durumları da elverişli ise,) fidye olarak bir yoksula yemek vermesi gereklidir.² Kim gönülden iyilik yaparsa, kendisi için hayırlıdır. Eğer bilgi sahibi iseniz, sizin için oruç tutmanın hayırlı olduğunu (anlarsınız.)

186- Ramazan ayı (öyle mübarek bir aydır ki,) onun hakkında Kuran indirildi. O, bütün insanlara doğru yol göstermek üzere (nazil oldu.) O, aynı zamanda nice apaçık mucizeleri ve hidayet veren delilleri (de) ihtiva eder. (Bunun yanı sıra onda,) nice İlâhî mucizeler (de) bulunur. Onun için aranızdan (hasta ve yolcu olmayıp,) bu aya erişenler, oruçlarını tutsunlar. Hasta veya yolculukta olan kimsenin oruç tutamadığı günler sayısınca başka günlerde oruç tutması gerekir. Allah sizin için kolaylık ister, zorluk istemez. (Allah, sizler zahmet çekmeyip) oruç sayısını tamamlayasınız, sizi hidayete erştirdiği için O'nun yüceliğini ifade edersiniz ve O'na şükrederesiniz diye, (bu emirleri indirdi.)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ
كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ
لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ ﴿١٨٤﴾

أَيَّامًا مَعْدُودَاتٍ ۖ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ
مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ
أُخْرٍ ۚ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهُ فِدْيَةٌ
طَعَامٍ مِسْكِينٍ ۚ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ
خَيْرٌ لَهُ ۚ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ
كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٥﴾

شَهْرُ رَمَضَانَ الَّذِي أُنْزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ
هُدًى لِلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى
وَالْفُرْقَانِ ۚ فَمَنْ شَهِدَ مِنْكُمُ الشَّهْرَ
فَلْيَصُمْهُ ۚ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَى سَفَرٍ
فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ ۗ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ
الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ
وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا
هَدَاكُمْ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٨٦﴾

¹ Önemli not: Bu dergi içinde alıntı yapılmış olan Tövbe suresi dışındaki tüm Kuran-ı Kerim surelerinin ayet numaraları "besmele" daima ilk ayet kabul edilerek verilmiştir.

² Ayette "Yutikûnehû" kelimesi geçer. Bu kelimenin manası hem olumludur hem de olumsuz. Bu ayette her iki mana da geçerlidir. Birinci mana: "Oruca gücü yetmeyenler fidye versinler." İkinci mana: "Oruca gücü yetenler de, Allah'ın kendilerini Ramazan'a ulaştırması, oruç tutabilecek güç ve sağlık vermesinden dolayı, şükretmek için fidye vermelidirler."

Hadis-i Şerif

Hız. Ebu Hureyre^{ra} şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah^{sav}, kesin bir emirde bulunmaksızın, onları Ramazan gecelerini ihyaya teşvik ederdi. (Bu maksatla) derdi ki: "Kim Ramazan gecesini, sevabına inanarak ve bunu elde etmek niyetiyle namazla ihya ederse, geçmiş günahları affedilir." Buhari Teravîh 1, Muslim, Musafirin 174 (759); Ebu Davud, Salat 318, (1371); Tirmizi, Savm 83, (808) ; Nesai, Siyam 39, (4,154,155) ; Muvatta, Salat fi Ramazan 2, (1,119).

Hız. Ayşe^{ra} şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah^{sav} Ramazan ayında, diğer aylarda görülmeyen bir gayrete girerdi. Ramazan'ın son on gününde ise çok daha çetin bir gayret içine girerdi. Son on günde, geceyi ihya eder, ailesini de (gecenin ihyası için) uyandırır, izârını da bağlardı." Buhari, Fadlu Leyleti'l-Kadir 5, Muslim, i'tikaf 8, (1175); Ebu Davud, Salat 318; (1376); Tirmizi, Savm 73, (796) ; Nesai, Kiyamu ' 1-leyl 17, (3, 218).

Hız. Ayşe^{ra} şöyle rivayet etmiştir: "Resulullah^{sav} (bir gece) mescit de (nafîle) namazı kılmıştı. Birçok kimse de (ona tabi olarak) namaz kıldılar. (Sabah olduğunda, Resulullah^{sav} gecenin mescitte namaz kıldı, diye konuştular.) Ertesi gece de Efendimiz^{sav} namaz kıldı. (Halk yine onları konuştu, katılacakların sayısı iyice arttı. Üçüncü (veya dördüncü) gece halk yine toplandı.(Öyle ki mescit, insanları alamayacak hale gelmişti.) Ancak aleyhissalatu vesselam (bu dördüncü gecede) yanlarına çıkmadı. Sabah olunca Efendimiz^{sav}: "Yaptığınızı gördüm. Karşınıza çıkmamdan beni alıkoyan şey, namazın sizlere farz kılınmasından korkmamdır" dedi. İşte bu hadise Ramazan'da cereyan etmişti." Buhari Salatu't-Teravîh 1, Cum'a 29, 5; Muslim, Musafirin, 177, (761); Muvatta; Salat-fi'r Ramazan 1, (1, 113); Ebu Davud, Salat 318, (1373, 1374); Nesai, Kiyamu'l Leyl: 4, (3, 202).

Kelamü'l İmam

Hiz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani^{as}

Hiç talepte bulunulmadan veren ve gerçek çabayı boşa çıkarmayan Allah'ın^{cc} adıyla başlıyorum.

Biz O'na hamd ederiz ve O'nun saygın peygamberine salatü selam göndeririz.

Ey insanlar, âlemlerin Rabbi tarafından bana vahiy edileni aynen size nasihat ediyorum. Ben, Rahman

tarafından memur tayin edildim. Bundan dolayı, tüm aile fertleriniz ile birlikte bana gelin. Bana, gökten gümüş ve altın değil, hikmetler bahşedildi. Melekler, gökten benim için yeryüzüne indiler. Kadiyan, hürmetli bir yer ve emniyetli bir şehir kılındı. Rabbim, alçakların şerrinden beni korudu. Beni, yüceltilenlerden kıldı. Bana, O'nunla kâmil bir bağ nasip edildi. Sohbetinde bulunduğum Sevgili uğrunda, etim her eklem yerinden eridi. O günden beri artık ben, ne kılıç sallayandan korkarım, ne de güçlü düşmandan. Çünkü beni koruyan Rabbimdir. Kâmil basiret ile ben, O'nun vahyine uyarım. Benim durumum, benden gizli değildir. Ben, iftirada bulunan değilim. Kim hakka muhalefet ederse, ona kulak asmam ve başkalarının yüzüne cimrice bakmam. Düşman, beni helak edecek bir tehlikeye ile korkutsa bile, bu umurumda olmaz. Ben, düşmanın karşısına korkaklar gibi çıkmam. Benim gözümde dünya, çirkin, yaşlı ve kocasına karşı âsi bir kadın gibidir. Kocasına ondan bıkınlık gelmiştir. O, onun kibirli yürümesinden ve

süslenmesinden nefret eder. Onu rezil ve en kötü arkadaş olarak görür.

Fâtiha, Mâide ve Nûr surelerini açıp dikkatlice okuyup, hakka talip olarak onları inceleyen ve yüzeydeki suyun altındaki bol suya gidip, aklını eriten, vücudunu paramparça eden, sığ sudan imtina edip, suyu az olan havuza rıza göstermeyen, toprağın sertliğinden korkma-

yıp, akan tatlı suyun arayışında yorulmayan kimse, benim doğruluğumu müşahade edecektir. O, benim taşıdığım görüşün aynısını taşıyarak, kuşkudan arınmışlardan olacaktır. Şüphesiz Vadedilen Mesih benim. İşte helak eden ve cömert davranan da benim. Ben doğruluk peşinde olan takva sahibi kimseyi aramaktayım. Bunun için takva sahiplerine müjdeler olsun. Şüphesiz, takva edinmek kolay değildir. Allah^{cc} adına yemin olsun ki, takva edinmek ölüme benzer. Takvayı tercih eden kimse, tıpkı ölümü tercih eden gibidir. Ey delikanlılar! Takva öyle bir zirvedir ki, ona tırmanmak zordur. O, hem ateşlerle yakan ölümdür, hem cennete götüren güzel attır. Takva ile ölüm arasında ne kadar mesafe olduğunu sen nereden bilebilirsin? Ariflere göre, takvanın son sınırına varmak ve onu olgunluğa erdirmek, ölümün ta kendisidir. Takva sahibi kesinlikle şeytanın kopardığı gürültüden korkmaz. Allah^{cc} yolunda kanını akıtırken aldığı lezzet, hoş, tertemiz ve serin suya karışmış olan şarabın lezzeti gibidir. Takva sahipleri alametleriyle tanınırlar. Ey delikanlılar! Takva

sahibi, işte evliyanın ta kendisidir. Şeytan fesat yarattığında onlardan birisi, Rahman olan Allah^{cc} tarafından, insanların ıslahı için gönderilir.

Onların alametlerinden bir tanesi ise, tüm dünyayı karanlık kapladığında gönderilmeleridir. Onlar, şerefli insanlar ve güzel ahlak azaldığında zuhur ederler. Onların zuhur vaktinde ise, domuz karakterli ve hayvan vasıflı insanlar çoğalır. Teheccüd kılanlar azalırken, zinaya düşkün olanlar artar. İnsanlar ilim ve amelden yoksun olup işe yaramaz hale gelirler. Zaman fesada uğrayıp, kemal ehlini yok edince, o sadece sağlıklı çocuklar¹ doğurur. Gökyüzünün gözü kurur ve hiç yaşarmaz. Toprak çoraklaşır ve yeşermez. İnsanların hali, güçlü bir deveye sahip olan, ama ona binemeyen yahut da sürmesi olduğu halde, onu çekmeyen birisinin durumuna benzer. İnsanoğlu tamamen haktan uzaklaşır ve dünya günah seliyle dolar taşar. Böyle bir kuraklık dönemi gelince, abdallar da ortaya çıkar. Onlar, kötü durumu düzelterip, şeytanın karnına ok saplarlar. Yırtılmış olanı dikip, zamanı nurlandırır.

Kalplerinin, hiç kimsenin celalinden etkilenmesi onların diğer bir alametidir. Abdalların önünde eğilip, feyiz pınarlarından bir avuç dahi almayanların onların gözündeki değeri, bir böcek kadar bile değildir. Onlar, Rablerinin uluhiyetinde yok olurlar. Tüm üslup ve tavırlarında onlar, Allah'ın^{cc} tercih ederler. Aşırı yük altında kalana yardımcı olurlar. Düşkün olana, ihtimamla sahip çıkarlar. Hiçbir zengininin önünde de titremezler. Zaman fesada uğrayıp, nefsanî istekler çoğalınca, yakarışları, onları gönderen Allah'ın^{cc} yolundadır. Onları buna hazır kılan,

sadece mahlûkata olan merhametleri ve Allah'ın^{cc} emridir.

Cömert olan Rableri ile ilişkilerinde bir zaaf meydana geldiğinde, O'nun kullarına ihsan ederek, bu ilişkiyi yeniden güçlendirmeleri, onların alametlerindendir. Onlar yükseklere doğru uçarlar ve biraz uçup oturmazlar. Onlara öyle bir şarap içirilir ki, onun neticesinde saçma sapan konuşmaya başlamazlar ve baş ağrısına da yakalanmazlar. Onlar, hep **هَلْ مِنْ مَزِيدٍ** "hel min mezid" deyip, daha da fazla verilmesini isterler ve aza razı olmazlar. Abdalların sırları, inceliğinden dolayı, sanki yabancı bir dil konuşuyorlarmış gibi, anlaşılmaz. Onlar, nefislerini Rablelerinin hoşuna gitmeyen her şeyden uzak tutarlar ve Hak^{cc} yolunda sebat gösterirler. Ateşe atılsalar bile yalan konuşmazlar ve paramparça edilseler dahi hakkı gizlemezler. Başlarına gelen sıkıntılardan dolayı yüzlerini asmazlar. Onlar, Allah'a^{cc} tevekkül ederler ve dünyayı değersiz gördükleri için, ona teveccüh etmezler.

Siretü'l Abdal, Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani

Hastanın hastalığı esnasında oruç tutmaması aksine sağlığa kavuşunca oruç tutmadığı günlerin sayısınca oruç tutması emredilmiştir. Vadedilen Mesih^{as} bu konuda şöyle demiştir: "Eğer birisi yolcu iken yahut hastalık esnasında bile oruç tutuyorsa (demek ki Yüce Allah'ın^{cc} emrine ters davranmakta olup) günah işlemektedir. Çünkü asıl gaye kendi isteğine göre hareket etmek değil aksine Yüce Allah'ın^{cc} rızasıdır. Yüce Allah'ın^{cc} rızası Kendisine itaat etmektir... Ben yolculuk esnasında keza hastalıkta oruç tutmam." Melfuzat Cilt 9 Sayfa 72

"Herkim hasta yahut yolcu iken Ramazan ayında oruç tutuyorsa o, Yüce Allah'ın^{cc} apaçık buyruğuna ters davranmaktadır. Yüce Allah'ın^{cc} apaçık olarak, hasta ve yolcu oruç tutmasın, aksine hastalıktan şifa bulunca keza yolculuğu sona erince oruç tutsun" buyurmuştur. Yüce Allah'ın^{cc} bu buyruğuna göre hareket etmeliyiz. Çünkü necat Yüce Allah'ın^{cc} lütfuna göredir. Kulun kendi amellerinin gücünü göstermesiyle değildir. Melfuzat Cilt 9 Sayfa 431

¹ Allah^{cc} sevgisi olmayan, maneviyattan uzak çocuklar demektir (çev.)

Fatiha Suresi Tefsiri 2. Bölüm

Hz. Muslih Mev'ud^{ra}

Fatihâ Suresinin Nüzulü

İbni Abbas^{ra}, Katada ve Ebul Aliya'ya göre bu sure Mekkîdir, yani Mekke'de nazil olmuştur. Ebu Hüreyre^{ra} Mücahid, Ata ve Zühri'ye göre ise, bu sure Medine'de indiği için Medenîdir. Oysa Kuran-ı Kerim'den bu surenin Mekkî olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Çünkü Mekkî olduğunda ittifak edilen Hicr suresinin aşağıdaki ayetinde, Fatihâ suresinden bahsedilmektedir:

وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ
الْعَظِيمَ

Şüphesiz Biz sana, sıkça tekrarlanan yedi (ayet) ve yüce şanlı Kuran'ı verdik.¹

Bazı âlimlerin görüşüne göre, bu sure bir defa Mekke'de ve ikinci defa da Medine'de inmiştir. Bundan dolayı bu sure hem Mekkîdir, hem de Medenîdir. (Kurtubî) Bence de doğru olan görüş budur. Bu surenin Mekke'de inmiş olduğu kesin olmakla beraber, muteber ravilerin bildirdiklerine göre, Medine'de de inmiştir. Kısacası bu surenin iki kere inmiş olduğu anlaşılmaktadır. Bu sure Medine'de indiğinde, Peygamber Efendimiz^{sav} bundan bahsettiğinde, bazı kimse-ler onun Medine'de indiğini zannettiler. Hâlbuki Peygamber Efendimiz^{sav}, bu surenin Medine'de de indiğini beyan etmek gayesiyle bunu anlatmıştır. Bu surenin Mekkî olduğunun delillerinden bir tanesi, onun ilk günden beri namazlarda okunuyor olmasıdır. Cemaat ile namaz, Mekke'de iken daha İslam'ın ilk günlerinde başlamıştı.

Fatihâ suresi Kuran-ı Kerim'in bir parçasıdır

Bazı kimseler Fatihâ suresinin Kuran-ı Kerim'in bir parçası olmadığını zannederler. Görüşlerini desteklemek için Hz. Abdullah bin Mesud'un^{ra} mushafında bu sureyi yazmamış olmasını delil

gösterirler. Ancak Abdullah bin Mesud'un^{ra} mushafında Fatihâ, Felâk ve Nâs surelerinin üçünü de yazmadığı unutulmamalıdır. Abdullah bin Mesud'un^{ra} görüşüne göre Fatihâ suresi namazda her sureden önce okunduğundan dolayı, her sure için giriş hükmündedir ve diğer iki sure çeşitli zararlar ve şerlerden korunmak için birer duadır. Bundan dolayı onlar, Kuran-ı Kerim'in parçası olmalarına rağmen, Kuran metni-ne dâhil değildirler. Herhalde o, bu iki surenin de her sure ile ilgili olduğunu zannetmekteydi. Onun Fatihâ suresiyle ilgili bu görüşü rivayetlerde de yer almaktadır. Kurtubî'de yer alan bir rivayete göre ona bunun sebebi sorulduğunda şöyle cevap vermiştir:

لَوْ كَتَبْتُهَا لَكَتَبْتُهَا مَعَ كُلِّ سُورَةٍ

Yani: Eğer Fatihâ suresini Bakara'dan önce yazsaydım, her surenin başına da yazardım. Bundan, onun Fatihâ'nın her sureyle ilgili olduğu düşüncesini taşıdığı ortaya çıkmaktadır. Galiba Abdullah bin Mesud'un^{ra} diğer iki sureyle ilgili görüşü de benzerdi. Aksi takdirde, Peygamber Efendimiz'in^{sav} Kuran'ın en yüce suresi olduğunu açıkladığı bir sureyi, Kuran'ın bir parçası olarak saymaması imkânsızdır.

Fatihâ suresinin namazda okunması

Fatihâ suresinin her namazın her rekâtında okunması gerekir. Bir kimse namaza katıldığında, imam rükuya gitmişse, sadece Allahu ekber deyip, hiçbir şey okumadan imamla birlikte rükuya iştirak edecek ve imamın kıraati geç katılan için yeterli olacaktır. Fatihâ suresinin namazda okunmasının gerekliliği çeşitli hadislerde zikredilmiştir.

مَنْ صَلَّى صَلَاةً لَمْ يَقْرَأْ فِيهَا بِأَمِّ الْقُرْآنِ
فَهِىَ خِدَاجٌ (مسلم كتاب الصَّلَاة باب
وجوب قراءة الفاتحة فى كل ركعة)

¹ Hicr suresi, ayet 88

Yani: Fatihâ suresini okumadan namazı eda edenin, namazı noksandır. Buhari ve Müslim'de yer alan başka bir rivayet de şöyledir:

وعن عبادة بن الصامت أن رسول الله قال:
لا صلاة لمن لم يقرأ بفاتحة الكتاب
(البخاري كتاب الصلاة)

Yani Fatihâtü'l Kitabı okumayanın namazı geçersizdir. Buna benzer başka rivayetler de vardır. Ebu Davud'da Hz. Ebu Hüreyre^{ra} şöyle rivayet etmiştir: Peygamber Efendimiz^{sav} bana, Fatihâ ve onun haricinde Kuran'ın bir parçası okunmadan namaz olmaz diye, insanlar arasına duyuru yapmamı emretti. (Ebu Davud, Kitabü's Salat) Ashab-ı Kiram'dan Hz. Ömer^{ra}, Abdullah bin Abbas^{ra}, Ebu Hüreyre^{ra}, Ubeyy bin Kab^{ra}, Ebu Eyyub Ensari^{ra}, Abdullah bin Amr El'as^{ra} ve Abdullah bin Ömer'in^{ra} görüşleri bu şekildedir. (Kurtubi)

Ebu Said Hudri'nin^{ra} İbni Mace'de yer alan bir rivayetine göre Fatihâ ile birlikte başka bir sure okumayanın namazı geçerli değildir. Bu namaz ister farz olsun, ister olmasın. (İbni Mace, Kitabü's Salat) Bu rivayetin zayıf olduğunu söyleyenler vardır. Ama Ashabı Kiram'ın teamülleri de bu yönde olunca, bu hadisin doğruluğunda şüphe yoktur. Ebu Davud'un^{ra} bir rivayeti de bunu desteklemektedir. Nafi bin Mahmud bin Errebî El-Ensari'nin rivayetine göre, Ubade^{ra} bir yerde imam olarak namaz kıldırıyordu. Bir gün o geç gelince, Ebu Naim imam oldu. Namaz başlayınca Ubade de gelip namaza katıldı. Ben de onun yanımdaydım. Ebu Naim Fatihâ'yı okumaya başlayınca, Ubade de sessizce onu okumaya başladı. Namaz sona erdiğinde ona, "İmam açıktan okurken, sen de Fatihâ'yı okuyordun. Bunun sebebi nedir?" diye sordum. Bunun üzerine o, "Peygamber Efendimiz^{sav} bir keresinde namazı kıldırdı ve selam verdikten sonra bize şöyle sordu: "Ben namazda sesli olarak tilavet ederken, siz de içinizden bunu okuyor musunuz?" Bazıları evet, bazıları ise hayır diye cevap verdiler. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz^{sav}, "Ben sesli olarak okuduğumda Ümmü'l Kuran (Fatihâ suresi) haricinde başka

bir şey okumayın" buyurdu. (Ebu Davud, Kitabü's Salât) bu konuyla ilgili birçok hadis vardır. Darkutnî de Yezid bin Şerik'ten rivayet ederek, şu hadisin senedinin¹ sahih olduğunu bildirmiştir. Rivayet şöyledir: Ben Ömer'e^{ra} imamın arkasında Fatihâ suresini okumamın gerekli olup olmadığını sordum. O da bana okumamı emretti. Bunun üzerine ben, sen namaz kıldırırken de mi, diye sordum, o da evet dedi. Bunun üzerine ben, sen sesli tilavet ederken de mi, okuyayım dedim. Bunun üzerine o, yine evet dedi. (Darkutnî, cilt 1, Kitabü's Salat) Vadedilen Mesih'in^{as} fetvasına göre de, sesli olarak tilavet ediliyor olsa bile, namazda imamın arkasında Fatihâ suresi sessizce mutlaka okunmalıdır. Ama imam rükuya vardığında namaza yetişen birisi Allahu ekber deyip imama uyacak ve imamın kıraati onun için yeterli olacaktır. Bu durum bir istisna olup, istisnalar kaidi bozmaz. Aynen bunun gibi başka bir istisnaya göre de Fatihâ suresini ezbere bilmeyen, mesela namazı ve Kuran'ı henüz öğrenmemiş yeni bir Müslüman veya bir çocuk, Kuran'dan ve Fatihâ suresinden hiçbir şey okumasa bile, namaza katıldığı için namazı geçerli olacaktır.

Fatihâ suresindeki konuların özeti

İsminden de anlaşıldığı gibi Fatihâ suresi içinde zikrolunan konular, Kuran-ı Kerim için önsöz hükmündedir. Kuran-ı Kerim'de zikredilen konular özetle bu surede yer almıştır. Böylelikle okuyucu, daha başlangıçta Kuran'da ayrıntılı olarak beyan edilen konulardan özet olarak bilgilendirilmiş olur. Bu sure "*Bismillah*" ile başlamıştır. Anlamı şöyledir: 1) Bir Müslüman Allah-u Teâlâ'ya inanır. 2) Onun inanisına göre felsefecilerin iddia ettikleri gibi, O dünyayı yaratıp bir kenara çekilmiş değildir, tersine dünyanın her işi O'nun emri ve işareti ile yürümektedir. Bundan dolayı O'nun desteği ve yardımı kulu için her şeydir. 3) Allah^{cc}, Er-Rahman, Er-Rahim'den anlaşıldığına göre, hayali bir güç olmayıp, O'nun kendine özgü bir zatı vardır. Ve Kendine ait bir ismi de bulunur. Keza O çeşitli sıfatların

¹ Bir hadis terimi olarak sened, hadisin ilk kaynağına kadar ulaşan yolu teşkil eden raviler zincirine denilir. (Çevirmen)

sahibidir. 4) Er-Rahman, yani O her ilerleme ve gelişmenin kaynağıdır. Dünyanın ilerlemesi ve gelişmesi için gerekli olan her şey O'nun elindedir. 5) Er-Rahim: Yani O, insanoğlunu nihai dereceye kadar ilerleme kaydetsin diye yaratmıştır. Kul Allah'ın^{cc} yarattığı vesileleri doğru olarak kullandığı takdirde, onun çabası en güzel şekilde sonuçlanır ve daha fazla ödüllere nail olmayı hak eder. Ve bu durum ardı ardına tekrarlanır. 6) Elhamdülillahi Rabbilalemin: O'nun her işi eksiksiz, her güzelliği kapsayan ve mükemmeldir. Her güzellik, O'nun zatında bulunmaktadır. O, her türlü övgünün sahibidir, çünkü O'nun haricindeki her şey, O'nun yaratıklarıdır. 7) Allah-u Teâlâ haricinde ne varsa, başlangıcı ve sonu aynı değildir. Tersine onlar en basit durumdan ilerleyerek kemale ulaşırlar. Netice olarak Rabbü'l Alemin'den anlaşılan, her şeyi yaratan Allah-u Teâlâ'dır ve hiçbir şey kendiliğinden meydana gelmemiştir. 8) Rabbü'l Âleminde anlatılan başka bir şey bu dünyanın farklılık ve çeşitlilikten oluştuğudur. Yani dünyanın binlerce dalı vardır ve binlerce mizaçtan oluşmaktadır. Bundan dolayı bir şeyi anlamak için onun cinsinin haricindeki şeyler değil, kendi cinsi incelenmelidir. Allah'ın^{cc} her cins ile muamelesi, onun durumuna göredir. Netice olarak bu dünyada Allah-u Teâlâ'nın muamelesi farklı farklı görünürse, muameledeki bu ihtilaf zulüm, haksızlık veya ilgisizlikten değil, durumun farklılığından kaynaklanmaktadır. 9) Er-Rahman: Allah-u Teâlâ bir şeyi kullananın yaratıcısı olduğu gibi, kullanılmak üzere olan her şeyin de yaratıcısıdır. Nitekim her şey her an O'nun yardımına muhtaçtır. 10) Er-Rahim: O, İstifade edilen eşyalar ve ortamların yaratıcısı olduğu gibi, bu eşyalar ve ortamlar kullanılınca ortaya çıkacak olan neticeler de O'nun tasarrufundadır. Mesela hem insanı, hem de onun hayatı için gerekli olan yiyecekleri yaratan, O'dur. İnsan bunları yedikten sonra netice olarak sağlıklı veya hastalıklı kanın oluşması da, O'nun emriyledir. 11) Maliki yevmiddin: Allah^{cc} ceza ve mükâfatın bir sistemini kurmuştur. Yani her şey kendi durumuna özgün bir şekilde, yaptıklarının iyi ve kötü sonuçlarını bir gün topluca görmüş olur. Yani işlenen amellerin neticesi, ara sonuç ve nihai

sonuç olmak üzere iki şekilde ortaya çıkar. Nitekim Er-Rahim'den anlaşıldığı gibi Allah-u Teâlâ'nın sisteminde her işin bir ara neticesi doğmaktadır. Ama O, sadece bununla yetinmeyip Malik-i Yevmiddin'den anlaşıldığı gibi bütün işlerin toplu bir sonucunu da ortaya çıkarmaktadır. 12) İyyake nağbüdü ve iyyake nestain: işte ancak böyle bir Zat ibadete layıktır ve sevgiyle bağlanmak, ancak O'nun hakkıdır. 13) İnsanın ilerlemesi iki şeye dayanır. Bedenî ameller ve kalbî ameller. (Kalbî amellerden kastettiğim, fikir, düşünce, inanış, irade vs.dir.) Bunların her ikisinin de ıslahı gereklidir. Ama Allah-u Teâlâ'nın rehberliği olmadan, bu ıslah gerçekleşmez. 14) İhdines sıratı müstakim: O, kullarla görüşmek ister ve onların ıslahını bizzat Kendisi arzu eder. Ama önemli ve gerekli olan, kulun da bunun gerçekleşmesi için O'na yönelmesi ve O'nunla görüşmek için sadece O'na dua etmesidir. 15) Sıratı müstakim: Görünürde Allah-u Teâlâ'ya ulaşmanın birçok yolu vardır. Ama sadece yolun bilinmesi yeterli değildir. Tersine bunun için gerekli olan (a) o yolun kısa olmasıdır ki, kul çabası esnasında helak olmasın. (b) Sıratı müstakime en'amte aleyhimden anlaşıldığı gibi, o yolun denenmiş olması ve önceden insanların o yolu takip etmesi neticesinde Allah'a^{cc} ulaşmış olmaları gereklidir. Böylelikle kul, ara tehlikeler ve çarelerinden haberdar olup, kalbî mutmain ve umut dolu olarak temiz kulların sohbetinde bulunacaktır. İşte Allah'tan^{cc} niyaz edilecek, ancak böyle bir yoldur. 16) Gayril mağdubi aleyhim: İlerleme ve gelişme nasip olunca kibir ve kendi kendini beğenme gibi hastalıklar insanı helak eder. Bundan dolayı bu hastalıklardan sakınmalı, ilerleme ve gelişme neticesinde zulüm ve fesat yaratılmamalı, tersine bunu barış emniyet ve hizmet için kullanmalı ve kul bu hedefe ulaşmak için Allah'a^{cc} yalvarmayı adet edinmelidir. 17) Veleddâlin: İnsanoğlu ilerleme ve gelişme neticesinde zulüm ve fesadı yarattığı gibi, caiz olmayan sevgi ve merhamet duygusundan dolayı, bazen Allah'ın^{cc} yarattığı alelade ve basit bir şeye abartılı bir şekilde derece ve makam verir. Bundan sakınmak için çaba sarf etmesi, ayrıca bu dalalete düşmemek için duayı adet edinmesi gerekir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Sözcüklerin anlamları

باء (ba) : Bismillah'ın başında gelen harfi alfabedeki "be" değil, kendi manası olan bir harftir. Arapçada harfler alfabe için kullanıldığı gibi, manalar için de kullanılır. Bazı harfler alfabe haricinde belli bir manaya da sahiptirler. Bu harflerden bir tanesi olan "ba" alfabenin ikinci harfi olup, mana bakımından beraberlik ve yardım talep etmek için kullanılır ve **ile** olarak tercüme edilir. Bu ayetin manası "Allah'ın^{cc} ismi ile"dir. Yani Allah^{cc} ile ilişki kurarak ve O'ndan yardım talep ederek bu kelimayı okumaya başlıyorum.

Be harf-i cer'dir¹ ve bir ismin başına gelip onun sonunu kesreli yapar. Arapça kurallarına göre bu tür harflerden önce genel olarak bir mahzuf² bulunur ve ibarenin mefhumuna göre bu mahzufun ne olduğu anlaşılır. Bazılarına göre

buradaki mahzuf **اقْرَأْ وَ اِشْرَعْ** yani oku veya başladır. Onlara göre bunun sebebi Alâk suretinin şu ayetidir:

اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ

Yani: Yaratan Rabbinin adıyla oku!

Zemahşeri'ye göre buradaki mahzuf emir kipi değil muzari (şimdiki ve geniş zaman) kipi olan **اقْرَأْ وَ اِشْرَعْ** 'dur. Ona göre bu mahzufun yeri ayetin başı değil, Bismillah'tan sonradır, yani Ben Allah'ın^{cc} ismiyle okuyorum. Bunun sebebi olarak o, bu manada Allah^{cc} ismi üzerinde vurgu var demektedir. Ancak, eğer mahzufun yeri ayetin başında kabul edilirse,

okuyorum üzerinde vurgu yapılmış olacaktır. Zemahşeri'nin bu görüşü ince ve latif bir mana içermektedir. Ben çevirimde bu manayı tercih ettim. Zemahşeri Alâk suresinde "İkra"nın aye-tin başına gelmesinin sebebini açıklarken şöyle der: O zaman Peygamber Efendimiz^{sav} okuma konusunda tereddüt ettiği için, vurgunun oku üzerinde olması gerekiyordu. Ama "Bismillah"da hedeflenen vurgu oku değil, "Allah'ın^{cc} ismiyle oku"dur. Bundan dolayı mahzufun "Bismillah"tan sonra kabul edilmesi daha uygundur. Zemahşerinin bu tefsirinde gayet ince ve latif manalar bulunmaktadır. Onun bu tefsiri, benim açıkladığım, "Bismillah"ın Kuran-ı Kerim'de sıklıkla tekrarlanmasının delillerine de tam olarak uymaktadır.

اسم İsim: **بسم** "Bism" ba ve isimden meydana gelmiştir. İsmın başındaki hemze düşüp "bism" şeklini aldı. Arapçada bazı hemzeler yazılır ama okunmaz, onlara vasıl hemze denir. Ama "Bismillah"da hemze hiç yazılmaz. Sarf ve nahiv âlimlerine göre bunun sebebi, sıkça kullanılmasıdır. Nesai ve Ahfaş'ın görüşüne göre Allah'ın^{cc} isimlerinden önce, ne zaman isim kelimesi yazılsa hemzesi yazılmaz. Ama Ferra'nın görüşüne göre, besmele yazılırken hemzenin yazılmaması nakle dayanmaktadır. Ancak Allah'ın^{cc} diğer isimleri yazılırken hemzenin yazılmaması nakil ile sabit olmadığından diğer sıfatlar yazılırken hemze terk edilmez. (Bahri Muhit, sayfa 16)

اسم sıfat veya isim manasına gelir (Kamus). Bu kelime Elif-sin-mim'den oluşmayıp vav-sin-mim veya sin-mim-vav'dan meydana gelmektedir. Buradaki vav, Elif olarak değişmiştir. Bu kelimenin vav-sin-mim'den oluştuğunu söyleyenler, manasını "nişan" veya "alamet" olarak söylemektedirler. Çünkü vesm'in manası nişan ve alamettir. Ama bu kelimenin sin-mim-vav'dan oluştuğunu söyleyenler, manasını "yüce olmak" diye açıklamışlardır. (Akrab)

الله Allah^{cc}: Ezeli ve ebedi, hayy ve kayyum, halik ve malik ve bütün mahlûkatın Rab-

¹ Harf-i cer, isimlerin önüne gelirler ve kendilerinden sonra gelen ismin son harekesini kesre okuturlar, yani mecrur yaparlar. Bildiğiniz gibi bu harfler kendi baslarına bir anlam ifade etmezler, ancak isme dâhil olduklarında manaya katkıda bulunurlar. Harfi cerler 20 tanedir. (çevirmen)

² Mahzuf: Yerinden düşürülmüş. Kaldırılmış. Hafz olunmuş.

bi olan Zat'ın özel ismidir. Bu bir sıfat değil özel isimdir. Arapça haricinde başka hiçbir dilde Allah'ın^{cc} özel ismi bulunmamaktadır. Sadece Arapçada Allah^{cc} özel bir isim olup, kullanılışı bir tek Zat'a mahsustur. Allah kelimesi camittir. Yani kendisi başka bir kelimedenden türemediği gibi, ondan da başka bir kelime türemiş değildir. Allah'ın^{cc} başka bir kelimedenden türediğini söyleyenler bunda yanılmaktadırlar.

الرحمن Er-rahman **رحم** (ra-ha-mim) den türemiştir ve bunun vezni "Fa'lân"dır. Bu vezindeki kelimeler, kapsamak ve galebeye delalet ederler (Bahri Muhit). Nitekim Rahman'ın manası her şeyi kapsayan, geniş rahmet sahibidir. Böyle bir rahmet karşılıksızdır ve herhangi bir haktan dolayı değildir. Çünkü hiç kimse bir hak olarak rahmet talebinde bulunamaz.

الرحيم Er-Rahim **رحم** (ra-ha-mim) den türemiştir ve fa'il veznindedir. Bunun manasında tekrarlamak ve hak etme sonucu bir muamelede bulunmak mefhumu vardır (Bahri Muhit). Özet olarak manası, rahmeti hak edene Allah^{cc} güzel şekilde mükâfat verir ve rahmetini tekrar tekrar indirir.

Sarf ilminin ileri gelen âlimlerinden Ebu Ali Fari-sî şöyle der:

الرحمن اسم عام في جميع أنواع الرحمة

يختص به الله تعالى والرحيم إنما هو في

جهة المؤمنين وقال تعالى : (وكان

بالمؤمنين رحيمًا) (تفسير فتح البيان)

Yani: Rahman ismi genel olup her türlü rahmeti içinde barındırmaktadır ve sadece Allah'ın^{cc} Zatına mahsustur. Rahim ise müminlerle alakalıdır, yani Rahim'in rahmeti mümin kullara mahsustur. Bundan dolayı Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

وَكَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا

"O, müminler için rahim (yani çok rahmet eden) dir" buyurmuştur.

İbni Mesud^{ra} ve Ebu Said El-Hudri'nin^{ra} rivayeti-ne göre, Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurmuştur:

الرحمن رحمن الدنيا والرحيم رحيم الآخرة
(تفسير البحر المحيط)

Yani: Rahman ismi dünyadaki rahmetleri içindir, rahim ise ahiretteki rahmetleri içindir.

Bu hadisten de anlaşıldığına göre Rahman, birisinin hak edip etmediğine bakmaksızın rahmet edendir. Bu dünyada genel olarak rahmet, bu şekilde görünmektedir. Rahim ise, ahiret mükâfat yeri olduğu için, iyiliklerin karşılığı olarak en güzel şekilde ödüllendirendir.

Tefsir

Tövbe suresi hariç Kuran-ı Kerim'in bütün sureleri *Bismillahirrahmanirrahim* ile başlar. Tövbe suresine gelince, daha doğru olan görüşe göre, o kendi zatında bir sure olmayıp, Enfal suresinin bir parçasıdır. Bundan dolayı başına *besmele* gelmemiştir. Nitekim Ebu Davud'da İbni Abbas'ın rivayeti şöyledir:

كان النبي لا يعرف فصل السورة حتى
ينزل عليه "بسم الله الرحمن الرحيم"
(أبو داود كتاب الصلاة)

Yani: Bir surenin inşi sona erip, yeni bir sure nazil olduğunda, *besmele* ilk nazil olurdu. Ve Peygamber Efendimiz^{sav} *besmele* inmeden inen surenin, yeni bir sure olduğunu bilmezdi (Ebu Davud, Kitabü's Salat). Hakim de, Müstedrek'te aynı rivayeti beyan etmiştir. Bu hadisten anlaşıldığı gibi her yeni sure indiğinde, ilk olarak *besmele* nazil olurdu. *Besmele* indiğinde önceki surenin bittiği ve yeni surenin başladığı bildirilirdi. Netice olarak tövbe suresinden önce *besmelenin* inmemesi veya başka bir deyişle Enfal suresinden sonra bismillah inmeden tövbe suresi başladığına göre, bu sure kesinlikle yeni bir sure değil, aksine Enfal suresinin bir parçasıdır.

Bu hadisten anlaşıldığı gibi her sureden önce *besmelenin* bulunması vahye dayanmaktadır ve Kuran-ı Kerim'in bir parçasıdır.

Bazı âlimlerin görüşlerine göre, *besmele* Fatihâ suresinin ayeti olup, diğer surelerin ayeti değil-

dir. Bazılarının görüşüne göre ise hiçbir surenin ayeti değildir. Ancak bu görüş doğru değildir. Yukarda zikrolunan hadis haricinde de, diğer birçok hadis bu görüşü reddeder. Peygamber Efendimiz^{sav} besmeleyi surelerin ayeti olarak kabul etmiştir. Mesela Fatihâ suresiyle ilgili Darkutnî'de Ebu Hüreyre'nin^{ra} şöyle bir rivayeti vardır:

قال رسول الله إذا قرأتم الحمد لله فاقراءوا
بسم الله الرحمن الرحيم إنها أم القرآن و أم
الكتاب والسبع المثاني و بسم الله الرحمن
الرحيم إحدى آياتها

Yani: Peygamber Efendimiz^{sav} buyurdu ki; El-hamdülillah okurken besmeleyi okuyun. Çünkü Fatihâ suresi Ümmü'l Kuran, Ümmü'l Kitap ve Sebu'l Mesanî olup besmele onun ayetlerinden bir tanesidir.

Bu hadis besmelenin diğer surelerin de bir ayeti olduğuna işaret etmektedir. Çünkü Peygamber Efendimiz^{sav} "besmele sadece Fatihâ suresinin ayetidir" buyurmadı, tersine besmelenin Fatihâ suresinin de ayeti olduğuna dair bir delil getirdi. Buna göre Fatiha suresi Ümmü'l Kitap ve Ümmü'l Kuran olduğu için tilavet edilirken mutlaka besmele okunmalı. Bu delil, ancak besmeleyi diğer surelerin ayeti olarak kabul ettiğimiz takdirde Fatiha suresi için de geçerli olabilir.

Yani o şunu demek istiyor; Besmele diğer surelerin ayeti iken, Ümmü'l Kitap ve Ümmü'l Kuran olacak kadar önemli bir surenin ayeti nasıl olmaz? Bundan dolayı onu okurken besmeleyle okuyun.

Bu delil dışında diğer deliller de görüşümüzü desteklemektedir. Mesela Müslim'in rivayeti şöyledir:

عن أنس قال قال رسول الله أنزلت عليّ
سورة أنفاً فقرأ بسم الله الرحمن الرحيم إنا
أعطيناك الكوثر (صحيح مسلم كتاب
الصلاة باب من قال البسملة آية من أول
كل سورة)

Yani: Hz.Enes'in^{ra} rivayetine göre Peygamber Efendimiz^{sav} bir keresinde, demin bana bir sure nazil oldu buyurup, onu şöyle okumuştur; Bismillahirrahmanirrahim, inna ağtaynake'l Kevser. (Sahih-i Müslim, Kitabü's Salat) Netice olarak Peygamber Efendimiz^{sav} besmelenin Kevser suresinin bir ayeti olduğunu bildirmiştir. Bu sure Mekki'dir ve Hz.Enes^{ra} ise Ensari'dir. Hicret vaktinde o sekiz dokuz yaşındaki bir çocuktur. Hadis kelimelerinden anlaşılan, Peygamber Efendimiz^{sav} bunları bu sure nazil olduğunda söylemişti. Nitekim Enes'in^{ra} bunu Peygamber Efendimiz'den^{sav} duymuş olması mümkün mü, diye bir itiraz, bu rivayet için yöneltilebilir. Eğer diğer deliller bu rivayeti desteklemeseydi, bu itiraz kesinlikle söz konusu hadisin zayıf sayılmasına sebep olurdu. Ama diğer deliller bunu desteklediği için, bu itirazın pek önemi yoktur. Aslında bazen bir sahabe başka bir sahabeden bir şeyler öğrenip rivayet ederdi. Bir sahabe Peygamber Efendimiz'e^{sav} bir rivayet atfettiğinde onun mutlaka doğruyu söylediği herkes tarafından tartışmasız kabul edilir. Çünkü bir sahabenin yalan söylemesi mümkün değildir. Hz.Enes^{ra} bu rivayeti Peygamber Efendimiz'e^{sav} atfettiğine göre, o mutlaka bunu muhacir bir sahabeden işitmiştir. Nitekim bu rivayetin doğruluğunda bir şüphe yoktur.

Bazı kimselerin, Hanefilerin besmeleyi Kuran-ı Kerim'in bir ayeti olarak görmediğini söylemeleri yanlıştır. Aslında İmam Ebu Hanife'nin görüşüne göre, besmele kendi başına müstakil bir ayet olduğu için belli bir sureye ait değildir. Hanefi imamlarından Ebu Bekir Râzî'nin Ahkamü'l Kuran isimli kitabında şöyle denmektedir:

وَلَمَّا ثَبَّتْ أَنَّهَا لَيْسَتْ مِنْ أَوَائِلِ السُّورِ وَإِنْ
كَانَتْ آيَةً فِي مَوْضِعِهَا عَلَى وَجْهِ الْفَصْلِ
بَيْنَ السُّورَتَيْنِ أَمَرْنَا بِالْإِبْتِدَاءِ بِهَا تَبَرَّكَ

Yani: Besmele hiçbir surenin başlangıcı olmadığı için, iki sureyi birbirinden ayırt etmek için konmuştur. Ayrıca bereketlenmek için besmele ile başlamak emredilmiştir.

Özetle Hanefiler besmeleyi Kuran'ın ayeti olarak kabul etmez diyenler, bilgilerinin eksikliğinden dolayı bunu söylemektedirler. Aslında Hanefiler bismelenin mutlak bir şekilde Kuran'ın bir ayeti olduğunu ama belli bir sureye ait olmadığını kabul ederler. Bizce bu görüş de yanlıştır. Asıl olan bismelenin her surenin ayeti olduğudur ve her surenin başına konmasında birçok hikmet bulunmaktadır. İleriki bölümlerde bunlardan bahsedilecektir.

Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as} fidyenin faydasından bahsederek şöyle demiştir:

"Bir defa fidyeye niçin tayin edilmiştir diye bir soru zihnimde canlandı. Oruç tutabilme gücüne sahip olmak için teklif edildiğini öğrendim. Kula güç veren Yüce Allah'ın^{cc} zatıdır. Onun için her şey Yüce Allah'tan^{cc} talep edilmelidir. Yüce Allah^{cc} "Kadir-i Mutlaktır" (şartsız her tür güç sahibidir.) O, isterse veremli birisine bile oruç kuvveti bahsedebilir. İşte fidyeden murat da ancak budur. Yani oruç tutabilme gücü kula nasip olsun. Bu da ancak Yüce Allah'ın^{cc} lütfuyla olur." Melfuzat Cilt 4 Sayfa 258

Vadedilen Mesih^{as} Ramazan konusunda şöyle der: "Sufilerin yazdıklarına göre bu ay, kalbi nurlandırmak için çok iyidir. Ramazan ayında (oruç tutanlar) çoklukla mükaşefeler görürler (Yani Yüce Allah^{cc} kendilerine manevi sırları açar, aynı şekilde gelecekte vuku bulacak olan hadiselerden haber verir.) Namaz kulun nefsinin pak eyer. Oruç ise kulun kalbini nurlandırır. "Tezkiye-i Nefs" ten murat, kulun "nefs-i emmare"nin kötü heveslerinden uzaklaşmış olmasıdır. "Tecelli-yi kalp"ten murat "keşif" kapısının açılmasıdır. Öyle ki kul Rabbini görsün... Gençliğimde bir defa, oruç tutmanın "Ehl-i Beyt"nin sünneti olduğunu rüyamda gördüğümü hatırlıyorum... Bunun üzerine altı ay oruç tuttum. Bu arada nurların direklerinin göğe yükseldiğini gördüm." Melfuzat Cilt 4 Sayfa 256-257

"Birisini (belli bir sebepten dolayı) oruç tutamıyorsa, ancak kalbinde şiddetli bir istek varsa, keşke sağlıklı olsaydım da oruç tutsaydım diye temenni ediyorsa, kalbi de oruç tutamadığından dolayı ağlıyorsa, böyle birisi için melekler oruç tutacaklardır. Yeter ki o, bahane aramasın. O zaman Yüce Allah^{cc} onu asla sevaptan mahrum bırakmayacaktır. Bu çok ince ve derin bir konudur. Eğer birisi üzerine (nefsinin tembelliğinden dolayı) oruç ağır ise ve o kendini hasta zannediyorsa, sağlığım iyi değil ve bir öğün yemek yemezsem şu şu hastalıklara yakalanırım ve hasta olurum diye düşünüyorsa, böyle birisi Yüce Allah'ın^{cc} nimetini kendine zor ve ağır saydığı halde, nasıl sevabı elde edebilir? Ancak birisi Ramazan'ın başladığını görünce seviniyorsa, ben de zaten onu bekliyordum ki, Ramazan başlasın ve ben oruç tutayım diyorsa; yalnız hastalıktan dolayı oruç tutamıyorsa, böyle birisi gökte oruçtan mahrum olmayacaktır. Bu dünyada bahane arayanlar çoktur. Onlar dünya insanlarını nasıl aldatıyorlarsa, Yüce Allah'ın^{cc} da aynı şekilde aldatabileceklerini zannediyorlar... Ancak Yüce Allah^{cc} onların niyetlerini bilir. Herkim doğruluk ve ihlâsa sahip ise Yüce Allah^{cc} onun kalbinde bir ızdırap ve sancı olduğunu bilir. Yüce Allah^{cc} böyle birisine çoklukla sevap verir." Melfuzat Cilt 4 Sayfa 259-260

2012 yılı 9. Barış Sempozyumunun açılış konuşması

“Bir nükleer savaşın yıkıcı sonuçları ve gerçek adalete olan ciddi gereksinim”

Hz. Mirza Masrur Ahmed

**Vadedilen Mesih ve Mehдинin V. Halifesi ve
Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı**

İngiltere Müslüman Ahmediye Cemaatinin düzenlediği 9. Barış Sempozyumu Batı Avrupa'nın en büyük mescidi Morden'daki Beytül Futuh camiinde 24 Mart 2012 tarihinde yapıldı. Organizasyon, aralarında bakanlar, büyükelçiler, parlamenterler, Londra Belediye Başkanı, diğer mevki sahibi kimseler, çeşitli meslek erbabı, komşular ve toplumun muhtelif kesimlerinden konukların da bulunduğu binin üzerinde bir dinleyici grubunun ilgisini çekti. Bu seneki sempozyumun teması ise “Uluslararası Barış” oldu.

Teşehhüt, Taavvuz ve Besmele'nin ardından Vadedilen Mesih'in^{as} Halifesi şöyle buyurdu:

“Tüm Seçkin Konuklar; Esselamu Aleykum ve Rahmetullahu ve Berekatuhu – Allah'ın Selamı ve Bereketi üzerinize olsun.

Bugün, aradan geçen bir seneden sonra, siz seçkin konuklarımıza bir kez daha hoş geldiniz deme fırsatını buldum. Her birinize, zaman ayırıp katılımı bulduğunuz için çok teşekkür ederim.

Şüphesiz birçoğunuz Barış Sempozyumu olarak bilinen bu organizasyonu iyi tanımaktasınız. Yeryüzünde barışı tesis etme arzumuzu gerçekleştirmek adına ortaya koyduğumuz birçok çabamızdan sadece biri olan bu faaliyet, Müslü-

man Ahmediye Cemaati tarafından her yıl düzenlenmektedir.

Katılımcılar arasında, bugün bu faaliyette ilk kez hazır bulunan yeni dostlarımız olduğu gibi, bu çabamızı yıllardır destekleyen eski dostlarımız da bulunmaktadır. Her halükarda, hepiniz iyi eğitilmiş kimselersiniz ve bizim yeryüzünde barışı tesis etme arzumuzu paylaşmaktasınız. Sizler, bu isteğinize binaen bu organizasyona gelip hazır bulunmaktasınız.

Bugün hepiniz burada, dünyanın sevgi, şefkat ve dostlukla dopdolu olması adına candan temenniler taşımaktasınız. İşte tam olarak bu tutum ve bu değerlerin, dünya genelinde büyük bir çoğunluk tarafından özlemi çekilmekte ve ihtiyacı hissedilmektedir. Bunu göz önünde bulundurmanız sonucunda, farklı geçmiş, milliyet ve dinlere mensup olduğunuz halde sizler, bugün karşımda oturmaktasınız.

Belirttiğim üzere, bu konferansı her yıl ve her fırsatta düzenlemekteyiz. Her birimiz, dünyada barış hemen gözlerimizin önünde tesis olmaya başlasın diye, aynı duygu ve ümidi ifade ededürüyoruz. Bundan dolayı da ben her yıl sizlerden, her yerde ve her fırsatta ve her kiminle münasebet kurarsanız, barışı teşvik etmek konusunda çaba göstermenizi istemekteyim. Daha da ötesi ben, sizlerden siyasi partiler ve hükümetlere bağlantısı olanlardan, bu barış mesajını kendi etki alanları içerisinde iletmelerini de talep etmekteyim. Dünya barışının tesisi adına, herkesin yüksek ve ilkeli ahlaki değerlere öncekinden

daha çok ihtiyaç duyduğu gerçeği hakkında bilinçlendirilmesi, elzem bir durumdur.

Müslüman Ahmediye Cemaatine gelince, bizler ne zaman ve nerede fırsat doğarsa, orada açıklıkla dünyanın içine sürüklendiği yıkım ve tahribattan korunması için tek yolun, hep birlikte sevgi, şefkat ve toplum algısını yaymak olduğunu ifade edip, görüşümüzü ortaya koyarız. Her şeyden önemli olan ise, dünyanın tek İlah olan Yaratana tanınmasının artık gerekli olduğudur. O'nu tanımak, bizleri O'nun yarattıklarına karşı sevgi ve şefkate yöneltecektir. Bu kişiliğimizin bir parçası haline geldiğinde ise, bizler Allah'ın^{cc} sevgisini elde edenler olmaya başlayacağız.

Bizler sesimizi, dünyada barış için daima yükseltiriz. Kalplerimizde hissettiğimiz acı ve keder, bizleri çabalamak, insanoğlunun ızdırabını dindirmek ve dünyayı yaşanacak daha iyi bir yer haline getirmek üzere uyandırmaktadır. Şüphesiz bu faaliyetimiz, hedefimize ulaşmak yolundaki çabalarımızdan sadece bir tanesidir.

Daha önce de söylediğim gibi, sizler de bu şerefli arzuları taşımaktasınız. Öte yandan ben, birçok kez siyasetçilere ve dini liderlere barış için çaba sarf etmeleri talebi ile başvurdum. Şimdi tüm bu çabalara rağmen, bizler vesvese ve karışıklıkların dünya genelinde yayılıp artmaya devam ettiğini görmekteyiz. Bugünün dünyasında öyle çok çekişme, huzursuzluk ve keşmekeş bulunmaktadır ki. Bazı ülkelerde halktan gruplar kendi içlerinde savaşıp mücadele etmekte. Başka ülkelerde ise, halk hükümetle savaşmakta ya da tersi bir şekilde yöneticiler kendi vatandaşlarına saldırmaktalar. Terörist

gruplar anarşi ve fitne yakıtını kendi çıkarlarını elde etmek üzere doldurup, masum kadınları, çocukları ve yaşlıları rastgele öldürmekte. Bazı ülkelerde sırf kendi çıkarlarını elde etmek adına siyasi partiler birbirleriyle mücadele etmeyi, ülkenin hayrı için bir araya gelmek yerine tercih etmekte. Kimi hükümetleri ve ülkeleri ise, bakışlarını sürekli diğer ülkelerin kaynaklarına kıskançça dikmiş olarak görmekteyiz. Dünyaya üzerindeki süper güçler de üstünlüklerini korumak adına tüm çabalarını ortaya koymakta ve bu amaç uğruna her yolu mübah saymaktalar.

Bütün bunları hatırimızda bulundurduğumuzda, ne Müslüman Ahmediye Cemaatinin ne de halktan insanlar olarak sizlerin, bu konuda olumlu değişimler sağlayabilecek politikalar belirleme gücü ve yetkisi bulunmadığı aşikârdır. Bunun sebebi, bizlerin herhangi bir idari yetkimiz veya mevkiimizin bulunmamasıdır. Aslında daha da ileri giderek şunu söylemeliyim ki, dostane ilişkiler geliştirdiğimiz ve bizimleyken daima bizimle hemfikir olan siyasetçiler bile, düşüncelerini açıkça söyleyecek imkâna sahip değildirler. Aksine, onların da sesleri bastırılmaktadır ve görüşlerini ortaya koymaları engellenmektedir. Bu, ya parti politikalarına uymak zorunda bırakıldıklarından ya da muhtemelen diğer dünya güçlerinin dış baskıları sonucu veya hut da üzerlerinde baskı oluşturan politik işbirlikleri sebebiyledir.

Bütün bunlara rağmen, her sene burada Barış Sempozyumuna katılan bizler, barışın tesisi için mutlaka büyük bir arzu taşıyoruz ve şüphesiz tüm dinler, tüm uluslar ve tüm ırklar ve kesinlikle tüm insanlar arasında sevgi, şefkat ve kardeşlik bağlarının kurulmasının gerekliliği hakkında duygu ve düşüncelerimizi dile getiriyoruz. Buna rağmen, yine de bu görüşümüzü gerçekten ortaya koymak konusunda maalesef aciz kalmaktayız. Hasretini çektiğimiz sonuçlara ulaşmak için, ne yaptırımımız, ne de imkânlarımız bulunmakta.

Birkaç sene önce gene bu salonda bir Barış Sempozyumu sırasında dünya barışının tesisi için yollar ve yöntemleri detayla zikrettiğim bir konuşmamı hatırlamaktayım. Orada Birleşmiş

Milletlerin de nasıl işlemesi gerektiğinden bahsetmiştim. Ardından çok sevgili ve saygıdeğer dostumuz Lord Eric Avebury, bu konuşmanın Birleşmiş Milletlerde yapılması gerektiği hakkında bir değerlendirmede bulunmuştu. Ancak bu yüce gönüllü ve nazik görüşler, onun asil kişiliğinin bir tezahürüydü. Oysa benim tek söylemek istediğim, bir konuşma veya nutukta bulunmanın ya da onu dinlemenin tek başına barışın tesisine rehberlik edemeyeceğidir. Aslında bu esas hedefe ulaşmanın kilit koşulu, tüm meselelerde mutlak adalet ve dürüstlüktür. Kuran-ı Kerim'in Nisa suresi yüz otuz altıncı ayet-i kerimesi, bizlere bu konuda rehberlik edecek bir altın ilke ve öğüt içermektedir. Orada buyrulan, adaletin gereğini yerine getirmek üzere kendiniz, ana-babanız ve yakınlarınız ile arkadaşlarınız aleyhinde tanıklık etmeniz gerekse bile, bunu mutlaka yapmanızdır. Kişisel çıkarların ortak hedefler uğruna bir yana terk edildiği bu durum, işte gerçek adalettir.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi

Bu ilke hakkında müşterek bir seviyede düşünecek olursak, servet ve nüfuza dayalı haksız kulis faaliyet tekniklerinin terk edilmesi gerektiğini anlayacağız. Bunun yerine, her ülkenin temsilcileri ve elçileri, hak ve eşitlik ilkelerini desteklemek arzusu ile samimi bir şekilde ileri çıkmalıdır. Barışa yol açacak yegâne yöntem olduğu için, bizler her çeşit önyargı ve ayrımcılığı da terk etmeliyiz. Birleşmiş Milletler Genel Kuruluna ve Güvenlik Konseyine bakacak olursak, orada yapılan konuşmaların çoğunlukla

büyük övgü ve takdir bulduğunu görürüz. Ancak böylesi övgüler çok anlamsızdır, çünkü asıl kararlar çoktan verilmiştir bile.

Birleşmiş Milletler Genel Kurul Salonu

Bundan dolayı, her nerede kararlar adil ve gerçek demokratik yolların aksine, büyük güçlerin baskı ve kulis faaliyetlerine dayanarak alınıyorsa, o zaman bu tür konuşmalar içi boş, anlamsız

ve sadece dış dünyayı aldatmak üzere bir uydurmaya olarak yorumlanır. Hal böyleyken, bunlar bizim bütünüyle hüsrana uğrayıp, pes ederek tüm çabalarımızdan vazgeçeceğimiz anlamına gelmemeli. Aksine hedefimiz, ülke yasalarının sınırları içerisinde kalmak suretiyle, hükümetlere zamanın ihtiyaçlarını hatırlatmak olmalı. Dünya genelinde adaletin galip gelebilmesi için bizler, çıkar gruplarını dosdoğru bir şekilde uyarmalıyız. Ancak bundan sonra, yeryüzünün hep istediğimiz ve arzu ettiğimiz huzur ve ahenk limanı haline geldiğini göreceğiz.

Bundan dolayı çabalarımızdan vazgeçmemeliyiz, vazgeçemeyiz. Eğer zulüm ve adaletsizlik karşısında sesimizi yükseltmezsek, biz de hiçbir ahlaki değer ve standardı olmayanların arasına katılmış oluruz. Seslerimizin duyulma veya etkili olma ihtimalinin hiçbir önemi yoktur. Bizler diğerlerine barış adına nasihat etmeye devam etmeliyiz. Ben, dini ve milli farklılıkları gözetmeden, sadece insani değerleri savunmak amacıyla, bu denli çok insanın bu faaliyete, dinlemek, öğrenmek ve yeryüzünde barış ve sevgiyi tesis etme yolları hakkında konuşmak üzere geldiklerini gördüğümde, her zaman çok büyük bir haz almaktayım. Bu yüzden hepinizden elinizden geldiğince barış için mücadele etmenizi

rica ediyorum. Böylelikle dünyanın her tarafında gerçek barış ve adalet tesis edilene kadar, bizler umudun titrek ve cılız ışığını muhafaza edebilmeliyiz.

Yer altı füze rampasındaki bir nükleer füze

Büyük veya küçük birçok ülkenin elinde nükleer silahlar bulunmaktadır.

Hatırımızda bulundurmalıyız ki, insanoğlunun çabaları başarısız olursa, o zaman Yüce Allah^{cc} insanlığın akıbeti hakkında Kendi hükmünü uygulayacaktır. Çok daha hayırlı olan ise, Allah^{cc} Hükmünü harekete geçirip insanları Kendine yönelmeye ve insanlığın haklarını yerine getirmeye zorlamadan, yeryüzündeki insanların bu kritik hususlara kendiliklerinden dikkat etmeye başlamalarıdır. Çünkü Yüce Allah^{cc} harekete geçmeye mecbur kalırsa, O'nun gazabı insanı gerçekten şiddetli ve korkunç bir şekilde kuşatacaktır.

Günümüzde Allah'ın^{cc} hükmünün kendini korkunç bir şekilde gösterme şekli, bir başka Dünya Savaşıdır. Şüphe yok ki, böyle bir savaşın etkileri ve yıkımı bu savaş ve bu nesille sınırlı kalmayacaktır. Doğrusu onun dehşet veren sonuçları, gelecek birçok nesilde kendini sergilemeye devam edecektir. Böylesi bir savaşın feci sonuçlarından sadece biri, onun bugün ve gelecekte yeni doğacak bebekler üzerinde bıracağı etkilerdir. Bugün mevcut silahlar öylesi tahrip edici etkilere sahiptirler ki, çocukların nesiller boyu ciddi genetik ve fiziksel kusurlarla doğmalarına yol açabilirler.

Japonya, İkinci Dünya Savaşı sırasında nükleer bombaların saldırısına maruz kalmak suretiyle, atom savaşının nefret uyandıran sonuçlarını yaşamış bir ülkedir. Japonya'yı ziyaret eder ve insanları ile görüşürseniz, onların gözlerinde ve sözlerinde bugün hala mutlak bir korku ve sa-

vaşa karşı nefret bulunduğunu görürsünüz. Lakin o günlerde kullanılan ve geniş çapta yıkımlara sebep olan nükleer bombalar, bugünlerde çok küçük ulusların elinde bulunan atom silahlarından bile daha az güce sahiptirler.

Üzerinden yetmiş yıl geçmiş olduğu halde Japonya'da söylenen, yeni doğan bebekler üzerinde atom bombasının etkilerini hala açıkça göstermeye devam ettiğiğidir. Birisi mermi ile vurulduğunda, onun kimi zaman tıbbi bir müdahale sonucu iyileşmesi olasıdır. Ancak bir nükleer savaş patlak verecek olsa, ateş hattındaki lerin böyle bir şansları olması söz konusu bile değildir. Aksine o insanları, anında ölmüş ve heykeller gibi donuk bir halde buluruz. Derileri ise tamamen eriyip gitmiştir. İçme suyu, yiyecek ve bitkilerin tamamı radyasyon tarafından kirletilip, etki altında kalacaklardır. Böylesi bir kirliliğin ne tür hastalıklara sebep olabileceğini sadece tasavvur etmek mümkündür. Direkt olarak isabet almamış ve radyasyonun etkilerinin nispeten az olduğu yerlerde bile hastalık ve rahatsızlık riski çok yüksek olacak ve gelecek nesiller daha büyük riskler taşımaya devam edecekler.

Bunun içindir ki, daha önce de söylediğim gibi, böylesi bir savaşın yok edici ve yıkıcı etkileri savaşın kendisi ve akıbeti ile sınırlı kalmayacak ve nesilden nesile geçip duracaktır. Bunlar, işte böyle bir savaşın gerçek sonuçlarıdır. Hâlbuki bugün buluşlarından çokça gurur duyan kimi bencil ve ahmak insanlar, geliştirdiklerini dünya için bir hediye olarak betimlemektedirler.

Gerçek şu ki, nükleer enerji ve teknolojinin sözde faydalı yönleri son derece tehlikeli olabilir ve dikkatsizlik ya da kaza sonucu geniş çaplı bir yıkıma yol açabilir. Bizler böyle felaketlere tanık olduk. Bir tanesi 1986 senesinde şimdilerde Ukrayna'da bulunan Çernobil'de gerçekleşti. Diğeri ise daha geçen sene Japonya'daki deprem ile tsunaminin ardından yaşandı ve yarattığı tehlike ile ülkede büyük korku doğurdu. Böyle olaylar meydana geldiğinde ise, etkilenen bölgelerde yeniden yerleşim başlatmak son derece zordur. Yaşanan benzersiz trajik tecrübe sebebiyle, Japonlar son derece ihtiyatlı olmaya başladılar

ve şüphesiz onların korku ve dehşet duymaları tamamen haklıdır.

Savaşlarda insanların ölmesi gün gibi aşikâr bir durumdur. Nitekim Japonya İkinci Dünya Savaşı'na girdiğinde, gerek hükümeti gerekse halkı, bazılarının ölebileceğini çok iyi bilmekteydiler. Söylenen, Japonya'da yaklaşık 3 milyon insanın öldüğüdür. Bu da ülke nüfusunun yaklaşık %4'üne tekabül etmektedir. Toplama bakıldığında, diğer ülkeler daha yüksek ölüm oranlarına katlandıkları halde, Japonların savaşa karşı nefret ve tiksintisinin diğerlerine oranla daha fazla olduğunu görürüz. Bunun en basit sebebi, şüphe yok ki, İkinci Dünya Savaşı esnasında Japonya'ya atılan iki nükleer bomba ve onların bugün hala tanık olup, katlanmak zorunda kaldıkları sonuçlarıdır. Japonya büyüklüğünü ve tekrar toparlanma becerisini, yerleşimlerini çabucak tekrar iskân edip eski haline döndürmekle ispatlamıştır. Ancak şunu açıkça anlamalıyız ki, nükleer silahlar bugün yeniden kullanılacak olsa, muhtemelen belli bazı ülkelerin kimi bölümleri haritalardan tamamen silinecektir. Onlar yok olacaktır.

Muhafazakâr tahminler İkinci Dünya Savaşında ölenlerin sayısını 62 milyon olarak vermektedir. Ölenlerin yaklaşık 40 milyonunun ise siviller olduğu bildirilmektedir. Diğer bir ifadeyle, askeri personelden daha çok sivil hayatını kaybetmiştir. Böylesi bir yıkım, Japonya dışında her yerde konvansiyonel silahlarla savaşılmış olmasına rağmen gerçekleşmiştir.

İngiltere ise, beş yüz bin insan kaybına katlanmak durumunda kalmıştır. Tabi ki o sıralarda ülke hala sömürgeci bir güçtü ve sömürgeleri de onun safında savaşımlardı. Onların kayıplarını da dikkate alacak olursak bu sayı milyonları bulacaktır. Sadece Hindistan'da ölenlerin sayısı 1,6 milyon civarındadır.

Ancak günümüzde durum değişti ve düne kadar Birleşik Krallık sömürgeleri olup, Britanya İmparatorluğu için savaşılmış ülkeler, bugün bir savaş patlak verecek olsa, Britanya'ya karşı savaşacaklardır. Bundan da öte, daha önce bah-

settiğim bazı küçük ülkeler dahi bugün nükleer silah sahibi olmuşlardır.

Çok korkunç olanı ise, böyle nükleer silahların, eylemlerinin sonucunu düşünmeyen yahut da düşünmemeyi tercih eden insanların ellerine geçebilmesi fikridir. Doğrusu, böyleleri sonuçlara bakmazlar bile. Onlar ancak sorumsuzca tetik çekmeye hazırdırlar.

Bu yüzden, eğer süper güçler adaletli davranmayıp daha küçük ulusların gerilimini gidermezlerse ve de önemli ve bilge politikaları benimsemezlerse, o takdirde durum kontrolden çıkıp gider ve bunu takip edecek yıkım ise anlayabileceğimizin ve hayalimizin ötesinde olur. Hatta yeryüzünde barışı arzu eden çoğunluk da bu helakın içine çekilip yutulacaktır.

İşte bundan dolayı benim coşku ile istediğim ve ümit ettiğim, büyük ulusların liderlerinin bu korkunç gerçeği anlamaları ve hedefleri ile amaçlarını elde etmek uğruna sert siyasetler benimseyip, güç kullanmak yerine, adaleti destekleyip koruyacak siyasetleri kabul etmek üzere çabalamalarıdır.

Çok kıdemli bir Rus komutan, geçenlerde nükleer bir savaşın olası tehdidi hakkında ciddi bir uyarıda bulundu. Onun kendi görüşü, böyle bir savaşın Asya ya da başka bir yerde değil, Avrupa'nın sınırları içerisinde cereyan edeceği ve tehdidin ise Doğu Avrupa ülkelerinden kaynaklanıp, ateşleneceğidir. Bazıları, bunun yalnızca onun şahsi görüşleri olduğunu söyleyebilirler. Bense onun görüşlerinin ihtimal dışı olduğunu düşünmüyorum. Hatta buna ek olarak inancım, eğer böyle bir savaş patlak verecek olursa, büyük bir ihtimalle Asya ülkelerinin de buna dâhil olacağıdır.

Geçenlerde basında geniş bir şekilde yer alan bir başka haber de, yakın geçmişte Mossad'tan emekli olmuş bir İsrail istihbarat şefinin görüşleriydi. Onun Amerika'nın tanınmış televizyon kanalı CBS ile yaptığı bir röportajda söylediği, İsrail hükümetinin İran'a savaş açma arzusunun artık aşikâr hale geldiği idi. Onun söylediği, böyle bir savaş gerçekleşecek olursa, sonunun nereye varacağını bilmenin mümkün olamaya-

çağıdır. Bu sebeple o, kesin bir şekilde böyle bir saldırının yapılmamasını tavsiye etmektedir.

Bu bakımdan benim de görüşüm, böylesi bir savaşın nükleer bir felaketle son bulacağıdır.

Yine geçenlerde tesadüf ettiğim bir makalede yazar, dünyanın bugünkü durumunun ekonomik olarak da, siyasi olarak da 1932'deki ile benzer olduğunu açıklamaktaydı. O, belli başlı ülkelerde insanların siyasetçilere ve sözde demokrasilere hiç güvenlerinin bulunmadığını da belirtmekteydi. Keza onun söylediğine göre, orada İkinci Dünya Savaşının çıkışı öncesi tanık olunan durumun aynısını resmedecek şekilde bir araya gelmiş daha başka benzerlikler ve paralellikler de bulunmaktaydı.

17 Eylül 2007'de, çöküşünün ardından Northern Rock Building Society'den paralarını almaya çalışan insanlar

Kimileri bu analizle hemfikir olmayabilir, ancak onların aksine ben onunla aynı fikirdeyim ve bunun için de dünya üzerindeki hükümetlerin bugünkü gidişat hakkında son derece endişeli ve kaygılı olmaları gerektiğine inanıyorum. Aynı şekilde bazı Müslüman ülkelerin, yegâne hedefleri her ne pahasına olursa olsun iktidarlarını sürdürmek olan adaletsiz liderleri de, akıllarını başlarına toplamalıdır. Aksi halde, onların yaptıkları ve aptallıkları batışlarının vesilesi olacak ve kendi ülkelerini de son derece korkunç bir duruma sürükleyecekler.

Müslüman Ahmediye Cemaatinin fertleri olan bizler, dünyayı ve insanlığı bir felaketten kurtarmak üzere azami gayret içerisindeyiz. Bunun sebebi, bizlerin bu devirde Allah'ın^{cc} Vadedilen Mesih olarak tayin ettiği ve tüm âlemlere rahmet olan Yüce Peygamber Mu-

hammed-i Mustafa'nın^{sav} hizmetkârı olan, Zamanın İmamını kabul etmiş olmamızdır.

13 Temmuz 1931'de, Darmstadt ve National Bankasının çöküşünün ardından Berlin Bankasından paralarını çekmek üzere koşuşturan insanlar

Yüce Peygamberin^{sav} öğretilerine uymamızın sonucu, bizler dünyanın durumundan dolayı büyük bir acı ve elem içindeyiz. İşte bu ızdırap,, bizleri insanlığı yıkımdan ve çileden korumak üzere çabalamaya yöneltendir. Bu sebeple ben ve tüm diğer Müslüman Ahmediler, yeryüzünde barışı sağlamak doğrultusunda sorumluluklarımızı yerine getirmek üzere çabalamaktayız.

Barışı teşvik etmeğe çalıştığım bir yöntem, belli başlı dünya liderlerine ardı ardına mektuplar yazmak oldu. Birkaç ay önce Papa Benediktus'a hitaben bir mektup kaleme aldım. Bu, bir Ahmedi temsilcim tarafından kendisine bizzat ulaştırıldı. Mektubumda kendisine, dünyanın en büyük dini zümresinin lideri olması sebebiyle, barışın tesisi için çaba göstermesi gerektiğini bildirdim.

Aynı şekilde, İran ile İsrail arasında kabaran ve çok tehlikeli bir seviyeye ulaşan düşmanlığı görerek, hem İsrail Başbakanı Benjamin Netanyahu, hem de İran Cumhurbaşkanı Mahmud Ahmedinejad'a mektuplar gönderdim ve orada onlara karar verirken, insanlığın hatırı için her türlü acelecilikten ve düşüncesizlikten kaçınmaları gerektiğini bildirdim.

Geçenlerde Başkan Barack Obama ve Kanada Başbakanı Stephen Harper'a da yazarak, her ikisini de yeryüzünde barışın ve uyumun gelişmesi için rollerini ve sorumluluklarını yerine getirmeye davet ettim.

Yakın bir zamanda diğer devlet başkanlarına yazarak, onları da uyarmayı düşünmekteyim...

Farklı farklı liderlere yazdığım mektuplarıma herhangi bir değer veya önem verilip verilmeyeceğini bilmiyorum. Ancak tepkileri ne olursa olsun, yeryüzündeki milyonlarca Ahmedî Müslüman'ın Halifesi ve manevi lideri olarak, dünyanın korkunç durumu ile ilgili, onların his ve duygularını dile getirdim.

Açıkça bilinmelidir ki, ben bu duyguları herhangi kişisel bir korkudan dolayı değil, insanlığa karşı içten sevgim sonucu ifade ettim.

İnsanlığa karşı bu sevgi, her gerçek Müslüman'da, Resulullah'ın^{sav} talimatları sonucu gelişmiş ve yerleşmiştir. Önceden de bildirdiğim üzere, o tüm insanlığa rahmet olarak gönderilmiştir.

Bizim insanoğluna karşı beslediğimiz sevginin, Yüce Peygamberin^{sav} öğretilerinin doğrudan bir sonucu olduğunu duymak, büyük bir ihtimalle sizleri çok şaşırtacak ve hatta hayrete düşürecektir. Kafalarınızda sorular uyanabilir ve peki neden masum insanları öldüren Müslüman terörist gruplar var ya da neden iktidarlarını korumak uğruna kendi halkının topluca öldürülmesine hükmeden Müslüman hükümetler bulunmakta, diye sorabilirsiniz.

Şu kesinlikle açıklık kazanmalı ki, böylesi kötülükteki eylemler, İslam'ın gerçek öğretilerine tamamen terstir. Kuran-ı Kerim hiçbir suretle aşırılık ve terörizme izin vermemektedir.

Bizlerin inancına göre Allah^{cc} bu devirde, Müslüman Ahmedîye Cemaatinin kurucusu Kadiyanlı Hz.Mirza Gulam Ahmed'i^{as}, Yüce Peygamber Hz.Muhammed'e^{sav} tamamen tabi bir şekilde, Vadedilen Mesih ve İmam Mehdi olarak gönderdi. Vadedilen Mesih^{as}, İslam'ın ve Kuran-ı Kerim'in gerçek ve doğru öğretilerini

yaymak üzere yollandı. O, Yüce Allah^{cc} ile insanoğlu arasında bir bağ kurmak için gönderildi. Onun gönderilişinin bir sebebi de din savaşlarına son vermektir. O, her dinin tüm kurucu ve peygamberlerine karşı saygı, şeref ve itibarı oturtmak için yollandı. O, en yüksek standartta ahlaki değerlere erişilmesi için dikkatleri çekmek ve barış, sevgi, merhamet ve kardeşliği yerleştirmek için gönderildi.

Dünyanın hangi tarafına giderseniz gidin, sizler bu niteliklerin tüm gerçek Müslüman Ahmedîlerde var olduğunu görürsünüz. Bizler için ne teröristler, ne aşırılar, ne de acımasız Müslüman diktatörler örnek teşkil etmedikleri gibi, Batılı güçler de bizim için örnek olamazlar. Bizim takipçisi olduğumuz örnek, İslam'ın kurucusu Yüce Peygamber Hz. Muhammed'dir^{sav} ve yol gösteren talimatlarımız ise Kuran-ı Kerim'dir.

Böylece ben, bu Barış Sempozyumunda tüm dünyaya bir mesaj yolluyorum. İslam'ın mesajı ve öğretileri sevgidir, merhamettir, nezakettir ve barıştır.

Çok küçük azınlık bir grup Müslüman tarafından İslam'ın tümüyle çarpıtılmış bir görüntüsünün sunulduğunu ve onların kendi çarpık inançlarına göre hareket ettiklerini, üzülmekteyiz. Hepinize söylüyorum, bunun gerçek İslam olduğuna inanmamalısınız ve böylece bu sapkın eylemleri barışsever çoğunluk Müs-

lumanların hislerini rencide etmek ya da onları zulmün bir hedefi kılmak için gerekçe yapmalısınız.

Kuran-ı Kerim, tüm Müslümanlar için en mu-kaddes ve en mübarek kitaptır. Bu yüzden onun hakkında tacizkâr ve pis bir dil kullanmak ya da onu yakmak, şüphesiz Müslümanların duygularını ağır bir şekilde incitecektir. Hepimiz gördük ki, bu olduğunda çoğunlukla uç görüşlü Müslümanların tümüyle hatalı ve uygunsuz tepkilerine yol açmaktadır.

Hemen yakınlarda, Afganistan'da bazı Amerikalı askerlerin Kuran-ı Kerim'e saygısızlık edip, masum kadınlar ve çocukları evlerinde öldürdükleri iki olayı duyduk. Benzer bir şekilde insafsız bir kimse, ortada hiçbir sebep yokken Güney Fransa'da bazı Fransız askerleri vurup öldürdü ve ardından birkaç gün sonra da bir okula girip, üç masum Yahudi çocuğu ve öğretmenlerinden birini katletti.

Bizce bu davranışlar tamamen yanlıştır ve asla barışa öncülük edemez. Böylesi zulümlerin Pakistan ve diğer yerlerde sürekli vukuu bulduğunu görmekteyiz. Bunlar, İslam muhaliflerine nefretlerini ateşleyecek yakıt sağlayacak ve onlara hedeflerini daha geniş ölçekte kovalamak üzere bahane olacaktır. Daha küçük çaptaki böylesi barbarca eylemler, kişisel düşmanlık veya garaz sonucu olmayıp, aslında belli başlı hükümetlerin gerek yerel gerekse uluslararası seviyede benimsedikleri adaletsiz siyasetlerinin sonucudur.

İşte bu yüzden dünyada barışın tesisi için esas olan, adaletin doğru standartlarının her kesimde ve dünyanın her ülkesinde geliştirilmesi şarttır. Kuran-ı Kerim, masum birisinin sebep-sizce öldürülmesini, tüm insanların öldürülmesi gibi saymaktadır.

Bu yüzden bir Müslüman olarak tekrar kesin bir şekilde açıklıyorum ki, İslam zulme veya eziyete hiçbir surette, şekil ve tarzda asla izin vermez. Bu kesin bir emirdir ve hiçbir istisnası yoktur. Kuran bunun da ötesinde der ki, bir ülke veya bir kimse size nefret beslese bile, bu onlara karşı davranışlarınızda tamamen makul ve adil ol-

maktan sizi alıkoymasın. Şu veya bu nefret ve çekişmeler sizi asla öç almaya veya aşırı davranmaya yöneltmesin. Öte yandan Kuran-ı Kerim tarafından bildirilen diğer çok önemli bir kural ise, başkalarının varlıklarına ve kaynaklarına kıskançça veya açgözlülükle bakılmamasıdır.

Sizlere sadece birkaç noktadan bahsettim. Ancak bunlar toplumda ve geniş anlamıyla dünyada barış ve adaletin temelini oluşturdukları için son derece kritik önemde hususlardır. Duam, dünyanın bu kilit konulara dikkatini vermesi ve böylelikle adaletsiz ve yalancı insanların bizi sürükledikleri, dünyanın karşı karşıya olduğu yıkımdan kurtulabilmesi içindir.

Bunu fırsat bilerek, oldukça fazla zaman kullandığım için özür diliyorum. Ancak dünyada barışın tesis edilmesi hususu, aslında muazzam önem arz eden bir konudur.

Zaman tükenmektedir ve çok geç olmadan hepimiz zamanın ihtiyaçlarına büyük dikkat ve önem göstermeliyiz.

Konuşmamı bitirmeden önce, önemli bir husustan söz etmek arzusundayım. Hepimizin bildiği gibi bu günlerde Majesteleri Kraliçe II. Elizabeth'in Elmas Yıldönümü kutlanmaktadır. Zamanı 115 yıl öncesine 1897'ye geri saracak olursak, o zaman da Kraliçe Victoria'nın Elmas Yıldönümü kutlanıyordu. O tarihte, Müslüman Ahmediye Cemaatinin kurucusu Kraliçe Victoria'ya bir kutlama mesajı yollamıştı.

Bu mesajda o, hem İslam'ın öğretilerini nakletmişti, hem de Britanya Hükümeti ve Kraliçenin uzun bir ömrü olması için dualar yollamıştı. Mesajında Vadedilen Mesih^{as}, Kraliçe hükümetinin en iyi özelliğinin, yönetimi altındaki insanların tamamına tanınmış dini özgürlük olduğunu yazmıştı.

Bugünlerde Britanya Hükümeti Alt-Kıta'da artık hâkim değildir, ama din özgürlüğünün ilkeleri Britanya toplumunda ve her bireye inanç özgürlüğü tanıyan kanunlarında hala derin köklere sahiptir.

Şüphesiz bunun en güzel örneğine, bu akşam burada farklı inançların, dinlerin ve fikirlerin or-

tak bir istek olan dünyada barışı aramak adına bir araya gelmesiyle tanık olmaktadır.

Bu sebeple Vadedilen Mesih'in^{as} kelimeleri ve dualarını kullanarak Kraliçe Elizabeth'e kalp dolusu tebriklerimi bu vesile ile sunmak istiyorum.

Vadedilen Mesih^{as} demişti ki:

"Mutluluk ve minnet dolu tebriklerimiz şefkatli Kraliçemize iletilsin. Ve saygın Kraliçemiz daima mutlu ve hoşnut kılınsın."

Vadedilen Mesih^{as} bundan sonra Kraliçe Victoria için dualarda bulundu, keza ben de onun kelimeleri ile Kraliçe Elizabeth'e dua edeceğim:

"Ey Kudretli ve Ulu Allah. Senin Lütfun ve Bereketlerin bizim şerefli Kraliçemizi ebediyen mutlu

kılsın ki, bizler de aynı şekilde onun himmeti ve teveccühü altında mutlu yaşayalım. Keza kendisine karşı müşfik ve sevecen ol ki, bizler de onun yüce gönüllü ve muttaki yönetimi altında barış ve refah içinde yaşam sürelim."

Bunlar Britanya vatandaşı olan her Müslüman Ahmedinin taşıdığı minnet düşünceleridir.

Son olarak buraya gelip sevgi, şefkat ve kardeşliğini gösteren sizlere, kalbimin en derinlerinden minnetimi bir kez daha ifade etmek istiyorum.

Çok teşekkür ederim."

"Müslümanların zahiri inançlarına göre "kadir gecesı" bereketli bir gecedir. Ancak Yüce Allah^{cc} beni başka bir gerçekten haberdar etmiştir. O da şudur ki, bütün kavmin kabul ettiğı manadan başka bir şekilde, "Leyletü'l Kadir" dünyada karanlığın yayılmış olduğı ve her tarafta yalnız karanlık bulunduğı bir zamanın ismidir. Öyle koyu bir karanlıktır ki, gökten bir nurun inmesini gerektirir. İşte böyle bir durumda Yüce Allah^{cc}, nurlu melaikeli ve Ruhü'l Kudüs'ü yeryüzüne indirir..."Ruhü'l Kudüs" Yüce Allah^{cc} tarafından seçilip özel bir duruma getirilmiş ve böylece mükâfatlandırılmış olan "müceddid" ve "muslih" ile alaka kurar. O "müceddid ve muslih" Hakka davet için görevlendirilmiştir. Diğer melekler de saadet ve hidayet sahibi ve daima hazır bulunan insanlarla alaka kurarlar ve onları hayra doğru çekerler ve hayır yapma kuvvetlerini onların önüne koyarlar. İşte o zaman, dünyada selamet ve saadet yolları (her tarafa) yayılır. (İslam) dini için mukadder kılınmış olan kemale ulaşınca kadar bu böyle olur." Hücetü'l İslam; Ruhani Hazain Cilt 6 Sayfa 313-314

Vadedilen Mesih'in^{as} eliyle imanın şartlarının tecdidı

H. Muslih Mevud^{ra}

H. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} doğruluğunun beşinci delili, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin vazifesi olan İslam'ın tecdididir. Bundan dolayı da gerçek Mesih ve Mehdi kendisidir.

Bence boş tartışmalarda bulunan inatçı mollalar hariç, bilgi sahibi diğer tüm Müslümanlar bugünkü İslam'ın Peygamber Efendimiz'in^{sav} devrindeki İslam olmadığını kabul edeceklerdir. Herkes, İslam'da bir şeylerin eksik olduğu hissetmektedir. Bir zamanlar kâfirler, keşke biz de Müslüman olsaydık diye arzu ederlerdi. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur:

رُبَّمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ

"İnkâr edenler çoğu kez, "Keşke biz (de) itaat edenler (yani Müslümanlar) olsaydık," diye temenni ederler.¹"

Bugün ise İslam, her türlü eleştiri oklarının hedefi haline gelmiştir. Gayri Müslimler bir yana, tahsilli Müslümanlar dahi onun birçok öğretisi hakkında şüphe içindedirler. Kimisi onun ilkelelerini tenkit ederken, diğerleri ise onun ahlaki öğretisini eleştirmekten geri kalmamaktadır. Bazıları ise onun öğretilerinin uygulanabilirliği hakkında tereddüt içindedirler. İslam, önceki devirlerde gönüllerde oluşturduğu yakini bugün yaratamamaktadır. Bundan dolayı insanlar, önceki dönemlerde olduğu gibi bugün artık İslam için fedakârlıklarda bulunmamaktadırlar. Durum böyle iken şu üç neticeden birini kabul etmek durumundayız.

1. İslam'ın tesiri hakkında anlatılanlar bir efsaneden ibarettir. Eskiler hakkında anlatılanlar, daha sonrakilerin iyi niyetinden başka bir şey değildir.

2. Bugünlerde hiç kimse İslam öğretisini uygulamamaktadır.

3. İslam şeklen değişmiştir ve ona uymak insanda hiçbir tesir yaratmamaktadır.

Bunlardan doğru olan son şıktır. Çünkü İslam'ın geçmişte yarattığı tesir sadece rivayetten ibaret olmayıp, dünyanın dört bir yanında onun kalıntıları bu ilerlemenin şahitleridir. Müslümanlar İslam'a uydukları için, bu gelişmeler kendilerine nasip olmuştur. Bugünlerde ise, artık kimse İslam'a uymuyor demek mümkün değildir ve insanlar İslam'dan anladıklarını uygulamaya çalışmaktadırlar. Bazıları uzun süreli inzivalara çekilip çile çekmek suretiyle canlarını bile verirler. Ancak onlar buna rağmen hiçbir şey elde edemezler. Bunun tek ve gerçek sebebi, zihinlerinde İslam mevhumunun değişmiş olmasıdır. Peygamber Efendimiz^{sav} bir hadis-i şerifinde şöyle buyurmuştur:

لَمْ يَبْقَ مِنَ الْإِسْلَامِ إِلَّا اسْمُهُ

"...İslam'ın isminden başka bir şey kalmayacaktır...²"

Bugün artık bu haber gerçekleşmiştir. Peygamber Efendimiz'in^{sav} zamanından uzaklaştıkları için insanlar, İslam'ın özünü tamamen değiştirdiler. Zamanımızdaki İslam mevcut haliyle ona uyanların içinde, öncekilerde yarattığı değişiklikleri yaratmaktan aciz bir durumdadır. Bugünkü şekliyle İslam başka dinlerin mensuplarının gönüllerinde de bir tesir bırakmaktan uzaktır. İstisnai bir durum da olsa onun kalıntıları, pak fıtrata sahip bir kimsenin gönlünü yine de kendine çekebilir. Ancak bir kural olarak o, eskisi gibi gönüllere tesir etmekten uzaktır. Peygamber Efendimiz'in^{sav} hadislerinden de bu durumu anlamak mümkündür. O şöyle buyurmuştur:

تَفْتَرِقُ أُمَّتِي عَلَى ثَلَاثٍ وَ سَبْعِينَ مِائَةً كُلُّهُمْ فِي النَّارِ إِلَّا مِائَةً وَاحِدَةً قَالُوا مَنْ هِيَ يَا رَسُولَ اللَّهِ قَالَ مَا أَنَا عَلَيْهِ وَأَصْحَابِي

¹ Hicr Suresi, ayet 3

² Mişkat, Kitab-ül İlmi, fasl.3, s.38, H.1368, Kenz-ül Ummal, c.6, s.43, rivayet :767, H.1313, Haydarabat

"Bir zaman gelecek ki, ümmetim yetmiş üç fırkaya bölünecektir. Bunlardan bir tanesi müstesna, hepsi de cehennemliktir."¹

Ashabı ona, "Ey Allah'ın Resulü, hak üzerinde kimler olacaktır?" diye sorduklarında, o kendilerine, "Onlar benim ashabımın yolunda olacak olanlardır," diye buyurmuştur.

Başka bir hadis-i şerifinde ise Peygamber Efendimiz^{sav} şöyle demiştir:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ خُذُوا مِنَ الْعِلْمِ قَبْلَ أَنْ يُقْبَضَ الْعِلْمُ أَوْ قَبْلَ أَنْ يُرْفَعَ الْعِلْمُ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ كَيْفَ يُرْفَعُ الْعِلْمُ وَهَذَا الْقُرْآنُ بَيْنَ أَظْهُرِنَا فَقَالَ آئِي تَكَلَّتْ أُمُّكَ وَهَذِهِ الْيَهُودُ وَ النَّصَارَى بَيْنَ أَظْهُرِهِمُ الْمَصَاحِفُ لَمْ يُصْبِحُوا يَتَعَلَّقُوا بِالْحَرْفِ مِمَّا جَاءَتْهُمْ بِهِ أَنْبِيَائُهُمْ أَلَا وَ إِنَّ ذَهَابَ الْعِلْمُ أَنْ يَذْهَبَ حَمَلَتُهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ

"Ey halk! İlim ortadan kakmadan önce ilim elde ediniz, diye buyurduğunda bunu işitenler şöyle dediler: Ya Resulullah! Kuran-ı Kerim elimizde bulundukça ilim ortadan nasıl kalkar ki? Bunun üzerine o, şu cevabı vermiştir: Analarınız dizlerini dövsünler. Bu aynen dediğim gibi olacaktır. Yahudiler ve Hristiyanlarda da Kitaplar bulunduğunu görmüyor musunuz? Ancak onların, peygamberleri tarafından getirilen öğretiler ile hiçbir alakaları yoktur. Bana kulak verin! Âlimlerin dünyadan göç etmesiyle, ilim de göçüp gitmiş olur. O bunu üç kez tekrarlamıştır."²

Bu hadisten anlaşıldığına göre, Peygamber Efendimiz'in^{sav} ümmeti bir gün son derece tehlikeli bir duruma düşecektir. O dönemde ilim ortadan kalkacaktır. Bununla birlikte hadislerin aktardığı bu devir geldiğinde hak üzerinde tek bir fırkanın bulunacağı ve bu fırkanın ashab-ı kiramın rengi ile renklenmiş olacağıdır. Hadislerde yer alan ve ashabın rengi ile renklenmiş bu grup ise, ancak Vadedilen Mesih'in^{as} cemaatidir. Peygamber Efendimiz^{sav} de, "Ümmetimin evveli mi, yoksa ahiri mi hayırlıdır, bilmiyorum," diye buyurmuştur. Özet olarak, "Benim ve ashabımın yolu üzerinde olan cemaat," diye kas-

tedilen, Vadedilen Mesih'in^{as} cemaatidir. Ancak o cemaat ashab-ı kiram gibi olabilir, çünkü bir cemaatin ashab-ı kiram gibi olması için, Allah^{cc} tarafından gönderilmiş olanın sohbetinde bulunmuş olması şarttır.

Kısacası yukarıda bahsedilen hadislerde, Muhammed-i Ümmet içinden ilim ve din yok olduktan sonra, Allah-u Teâlâ Vadedilen Mesih'in^{as} eliyle İslam'ı yeniden canlandırma vaa-dinde bulunmuştur. Bu sebeple, Vadedilen Mesih olma iddiasında bulunan kimse, İslam'ın gerçek öğretisini yeniden canlandırmalı ve Kuran-ı Kerim'in hakiki ve doğru bilgilerini sunmalıdır. Bunu başaramayan, Vadedilen Mesih olamaz. O, ahir zamanda fitnelerle dolu bir devirde, İslam öğretilerine dâhil edilmiş olan, insanlara ait görüşlerden bu dini arındırmalıdır ve bu öğretinin güzelliğini dünyaya gösterebilmelidir. Ayrıca "Benim ve ashabımın yolu üzerinde," şeklindeki hadiste zikrolunan manzarayı da insanların gözü önüne sermelidir. Böyle birisi haricinde hiç kimse Vadedilen Mesih olamaz. Böylece Mesihlik iddiasında bulunan kimsenin doğruluğunu ölçmek için elimizde önemli bir kıstas bulunmaktadır. Bizler, İslam'ın gerçekten asıl şekli ile hiçbir alakasının kalıp kalmadığını araştıracağız ve daha sonra bu iddia sahibinin İslam'ın hakiki yüzünü dünyaya sunup sunmadığını inceleyeceğiz.

Önceden de yazmış olduğumuz gibi, akıllı başında olan her kimse günümüzde İslam'ın tam olarak değiştiğini ve gerçek İslam'dan uzaklaştığını kabul edecektir. Fiilen Allah^{cc} bu devirde Müslüman'ın, Müslüman kalmadığını ispatladıktan sonra, bu gerçeği kimsenin inkâr edebilmesi mümkün değildir. İslam'ın artık Müslümanlara teselli vermeyen bugünkü hali, İslam'ın bozulmuş olduğunun bizzat şahididir. Burada sorulması gereken yalnızca şudur. Acaba Hz. Mirza Gulam Ahmed, güzelliği ve çekiciliği ile Müslümanlar ve de gayrimüslimlerin kalplerini cezbeden hakiki İslam'ı gerçek anlamda dünyaya takdim edebilmiş midir? Acaba o, Allah'tan uzak olan bencil mollaların İslam'a karıştırdıkları fesatlardan İslam'ı arındırdı mı? Bu soruları cevaplamak üzere, örnek olarak rahat anlaşılır birkaç konuyu ele alacağız. Bununla, İslam'ın

¹ Tirmizi, Ebvab-ül İman

² Kenz-ül Ummal, c.10, s.168, rivayet.28869, M1971, Halep

şeklinin nasıl değiştirildiği ve Vadedilen Mesihin^{as} onun gerçek şeklini yeniden dünyaya nasıl takdim ettiği anlaşılmış olacaktır. Bütün İslâmî meselelerin etrafında toplandığı merkez, Allah'a olan imandır. Allah'a olan bu iman, diğer İslami inanış ve amellerin, dallar ve yapraklar gibi bağlı oldukları sağlam bir kök gibidir. Bütün inanışlar bunu desteklemek için, her amel ise bunu ispatlamak içindir. Allah'a olan imanı oluşturan parçalardan en önemli tevhittir. Peygamber Efendimiz^{sav}, iddiasından vefat ettiği güne kadar bu gerçeği öğretmeye çalışmıştır. Her türlü sıkıntıya katlanmasına rağmen, o bu tevhit öğretisinden asla vazgeçmemiştir. Hatta vefat zamanı geldiğinde dahi aklında olan, bu kadar fedakârlıklara katlandık-tan sonra yerleşen tevhidin, dünyadan silinmesi düşüncesi idi. Hadisler ve tarih kitaplarında yer alanları okurken bir Müslüman'ın kalbinin par-parça olmaması mümkün değildir. Ölüm hastalığı esnasında mübarek vücudu ter dökerken ve hastalığı onun sinir sistemini en uzak noktalarına kadar etki altına alırken, o insanlar benden sonra öğretimi unutup şirke düşmesinler diye düşündüğünde, bu durum rahatsızlığını kat kat arttırıyordu. O, böyle bir zamanda dahi kendi derdini unutup, yatağında ümmeti düşünerek bir yandan bir yana kıvranırken şöyle buyurmuştu:

لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَ النَّصَارَى إِتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ
مَسَاجِدَ

"Allah, Hristiyanlara ve Yahudilere lanet etsin! Onlar peygamberlerinin mezarlarını secde edecek yerler haline getirdiler.¹"

Onun ümmetine anlatmak istediği, bir ömür boyu onlara öğretmek için çabaladıklarının tersine, kendisinden sonra ona tapıp tevhidi terk etmemeleridir. Ölüm hastalığı esnasındaki bu sancısı ve tevhide olan sevgisi, insanın içini par-parça eden bir durumdur. Onun seven bir kimse, bu olayın içe işleyen etkisinden dolayı en ufak bir şirke dahi yaşanamazdı. Ancak günümüzde kendilerine Müslüman diyenlerin bir-

çoğu, bu öğretinin aksine bir davranış sergilemektedirler. Bin üç yüz sene önceki bir Müslüman, "La ilahe İllallah" sancağını taşıyanların bir gün kabirlere secde edeceklerini, mukaddes zannettiklerinin türbelerine yönelip namaz kıla-caklarını, insanların gayb ilmine sahip bulunduklarını, evliyaların ise (hâşâ) Allah gibi kudret sahibi olduklarını, asla akıllarından geçiremezlerdi. O devrin müminleri, bir gün Müslümanların ölümlerinden dileklerde bulunacaklarını, kabirlerde adak kurbanları keseceklerini, mürşitlerinin ise dilediklerini Allah'tan alabileceklerini ve onların daima hazır ve nazır olabileceklerini asla tasavvur edemezlerdi. Bu devrin Müslümanları, bunların tamamını yapmakta ve daha da ötesinde bütün bunların Kuran-ı Kerim ve Peygamber Efendimiz'in^{sav} öğretileri olduğunu iddia etmektedirler. Doğudan Batıya ve Kuzeyden Güneye, her nerede Müslümanlar yaşıyorlarsa, onların çoğu bunların herhangi birisini yapmak-tadırlar. Peygamber Efendimiz'in^{sav} yakarışını Allah-u Teâlâ kabul ettiği için, onun kabrini bu tür bidatten korumuştur. Ancak diğer İslam büyüklerinin kabirlerinde, Hindu mabetlerinden daha az şirk işlenmemektedir. Eğer bugün Peygamber Efendimiz^{sav} teşrif buyursaydı, o bu insanların kesinlikle Müslüman olmayıp, şirk öğreten bir dinin mensupları olduğunu düşünürdü.

Birileri bu davranışların cahil kesime ait olduğunu, âlimlerin ise bundan tiksindiklerini söyleyebilir. Esasen bir kavmin durumunu anlamak üzere, çoğunluğun durumuna bakılır. Müslümanların çoğunluğu bu inanışlara kapıldıkları için, onların tevhide olan bağlılıkları zayıfladı ve onlar İslam'ın özü ve canı olan "La ilaha İllallah" inancını unuttular diye haklarında hüküm verilecektir. Öte yandan sadece aşağı tabakaların bu inanışlara sahip bulunduklarını söylemek de doğru değildir. Aslında mürşitleri ve âlimleri de onlarla aynı görüşü paylaşmaktadırlar. Bunlara kalben katılmayan bazı kimselerin durumuna gelince, onların imanları da halkın karşısına çıktıklarında hiç olmazsa diğerlerinin inanışlarını reddetmeyecek kadar kötüleştirmiştir. Bu onların da imanlarının silinmiş olduğunun bir belirtisidir.

¹ Buhari; Kitabü'l Cenaiz

Bazı Müslüman gruplar, her türlü şirkten uzak oldukları iddiasında bulunurlar. Hatta onlar, başka Müslümanların şirke düşüp İslam'a zarar verdiklerini ileri sürer ve onlara karşı öfke duyarlar. Hâlbuki kendilerinin şirke düşmüş oldukları hayret veren bir gerçektir. Diğer Müslümanlar ile onlar arasındaki fark ise, onların ancak Hz. İsa'yı Allah'a ortak koşmalarıdır. Bunlar da diğer Müslümanlar gibi Hz. İsa'nın gökte berhayat olduğuna inanmaktadırlar. Onların nezdinde peygamberlerin en faziletlisi olan Hz. Muhammed^{sav} toprak altında gömülü iken, Hz. İsa iki bin seneden beri göklerde yaşamaktadır. Allah kendisine ölüm vermemektedir, hâlbuki Kuran-ı Kerim, insanların Allah haricinde taptıklarının hayatta olmayıp öldüklerini ve ne zaman tekrar diriltileceklerini kendilerinin de bilmediklerini, söylemektedir. Nitekim Allah-u Teâlâ Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ

"(Onlar) ölüdürler, diri değildirler. (Tekrar) ne zaman kaldırılacaklarını (da) bilmezler.¹"

Onlar, Hristiyanların İsa'ya^{as} taptıklarını bildikleri halde, onun hayatta olduğu konusundaki inanışlarından bir türlü vazgeçmemektedirler. Buna rağmen hiç çekinmeden, kendilerinin tevhide iman ettiklerini de iddia etmekten geri durmazlar.

Aynı şekilde onlar, şirke karşı seslerini yükseltirken Hz. İsa'nın ölüleri dirilttiğine de inanırlar.

Hâlbuki Allah-u Teâlâ ölülerin tekrar dünyaya geri gelmeyeceklerini söylemektedir. O, Kuran'da şöyle buyurmaktadır:

وَحَرَامٌ عَلَىٰ قَرْيَةٍ أَهْلَكْنَاهَا أَنَّهُمْ لَا يَرْجِعُونَ

"Helâk ettiğimiz bir kasaba (halkının, artık bu dünyaya) geri gelemeyeceklerine dair kesin hüküm verilmiştir.²"

O, Kuran-ı Kerim'in başka bir yerinde de şunu buyurmaktadır:

وَمَنْ وَرَّائِهِمْ بَرْزَخٌ إِلَىٰ يَوْمِ يُبْعَثُونَ

"...(Tekrar diriltilip,) kaldırılacakları güne kadar, arkalarında bir engel vardır.³"

Bunlar kendilerine "Ehl-i Hadis" derler, ancak Peygamber Efendimiz'in^{sav} şu hadisini unuturlar. Hz. Cabir'in^{ra} babası Hz. Abdullah^{ra} şehit düştüğünde, Allah^{cc} kendisine, "Benden istediğini dile" buyurdu. Bunun üzerine Hz. Abdullah^{ra}, "Ben tekrar dirilip Peygamberin^{sav} ile beraber cihat ederek şehit düşmek, ikinci kere şehit düştükten sonra tekrar dirilip cihada katılarak, bir kez daha şehit düşmek istiyorum" dediğinde Allah^{cc} şöyle bildirmiştir: "Bunu asla yapmamak üzere kendi adıma yemin etmemiş olsaydım, sana hayat verirdim. Ancak ahdime bağlı olduğumdan bunu yapmayacağım.⁴" Ölüleri diriltmek Allah'a^{cc} mahsus bir sıfatken ve O bile bu dünyada ölüleri dirilmediği halde, onlar bu işi Hz.İsa'nın^{as} yapabileceğini nasıl düşünebiliyorlar? Onlar, Kuran-ı Kerim'in Hz. İsa^{as} için kullandığı şu kelimelerle kendi kendilerini kandırmaktalar.

أُحْيِ الْمَوْتَىٰ

"...ühyil mevta (ölüleri dirilteceğim)...⁵"

Hâlbuki aynı ifadeler Kuran-ı Kerim'de Peygamber Efendimiz^{sav} için kullanıldığında, onlar kastedilenin manevi ölümler olduğunu ileri sürerler. Kuran-ı Kerim Peygamber Efendimiz hakkında şöyle buyurmaktadır:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَجِيبُوا لِلَّهِ وَلِلرَّسُولِ إِذَا دَعَاكُمْ لِمَا يُحْيِيكُمْ

"Ey inananlar! Allah ve Peygamber sizi diriltmek için çağırdığında, sesine kulak verin...⁶"

Şimdi diriltmekten kastedilen manevi hayat olduğuna göre ve Allah-u Teâlâ haricinde kimse'nin ölüleri dirilmesi söz konusu olmadığı halde ve Allah'ın^{cc} ölüleri tekrar bu dünyaya göndermeyeceği Kuran-ı Kerim'den anlaşılmasına rağmen, Hz.İsa'nın^{as} dirilttiği ölümlerden bahse-

³ Müminun suresi, ayet 101

⁴ Tirmizi, Ebvabüt Tefsir, Al-i İmran Suresi

⁵ Al-i İmran suresi, ayet.50

⁶ Enfal suresi, ayet 25

¹ Nahl suresi, ayet 22

² Enbiya suresi, ayet 96

derken, neden Kuran'a uygun manalar alınmayıp, şirk doğuran anlamlar tercih edilmektedir? Aynen bunun gibi, kendilerinin muvahhit olduklarını zannedenler, Hz. İsa'nın^{as} kuşları da yarattığına inanırlar. Hâlbuki Kuran-ı Kerim, Allah^{cc} haricinde kimsenin bir şey yaratamayacağına söylemektedir. Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ

"Allah'tan başka çağırdıkları (sahte tanrılar) hiçbir şey yaratamazlar. Onlar kendileri (bile) yaratılırlar.¹"

أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهَ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ

"...Yoksa onlar Allah'a, O'nun yaratması gibi yaratmış olan ortaklar mı koşular? Yaratılanlar (da) kendilerine, (birbirine) benzer mi göründü? De ki: Her şeyin yaratıcısı, (ancak) Allah'tır. O, tektir (ve) her şeye tam olarak gücü yetendir.²"

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا لَهُ

"...Şüphesiz Allah'tan başka çağırdıklarınız bir araya gelseler, tek bir sinek (bile) yaratamayacaklar...³" Hz. İsa^{as} da aynı şekilde Allah'tan başka tapılanlardan birisi haline getirilmiştir.

Özetle, Kuran-ı Kerim Allah'tan^{cc} başka hiç kimsenin bir şey yaratamayacağını açıkça söylemekle beraber, yaratma kudretinin sahibi bulunanın da ancak gerçek İlah olduğunu açıklamaktadır. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

أَخْلَقَ لَكُمْ مِنَ الطَّيْنِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ

Tüm bu gerçeklere rağmen onların yukarıdaki ayete yükledikleri mana, Kuran-ı Kerim'in muhkem ayetlerine ters düşmektedir. Onlar, bir kelimenin, birkaç anlamı olduğunu neden düşünmemekteler? Bundan dolayı kulun şanına

uygun, ancak diğer ayetlere ters düşmeyecek şekilde bu ayeti açıklamaları gerekir. Muhahhit olduklarını iddia edip, Kuran'ın muhkem ayetlerine ve Allah'ın^{cc} şanına ters ve şirke yol açan bir anlamı neden kabul etmekte? Bu tehlikeli inanışlar şimdilerde Müslümanlar arasında yaygındır. İster âlim olsun isterse cahil, ister mukallit isterse gayri mukallit, Sünni veya Şii hangi görüşe sahip olursa olsun, hepsi bu inanışlara sahiptirler. Bu inanışları taşıdıkları halde kimse onların, "La ilahe İllallah" akidesine sadık kaldıklarını söyleyemez. Şüphesiz devrimizin Müslümanları da ancak ağızları ile "La ilahe İllallah" demektedirler. Ancak yukarıda zikredilen inanışları nedeniyle, bunun mefhumundan diğer müşrik kavimler kadar uzaktırlar. Bu delaletten çıkmaları için ise, Vadedilen Mesihin^{as} öğretisi, Allah'ın^{cc} tevhidi ve celalini yerleştirmektedir. Bu öğretiye inandıktan sonra, insanın gönlü Allah sevgisi ile dolup taşar ve şirk ateşinden tamamen korunmuş olur. İnsan, ashabı kiramın^{ra} nail olduğu tevhit makamını böylelikle elde eder. Vadedilen Mesih^{as} yukarıda zikrolunan inanışların yanlışlığını deliller ile ortaya koymuştur. O, Allah'ın^{cc} "Bir" olduğunu, O'nun haricinde herhangi birinden bir şey dilenilmesinin de yanlış olduğunu beyan etmiştir. Ayrıca o, herhangi bir ölüden medet umulmasının, türbe veya kabirlerde kurbanlar kesilmesinin, diri veya ölüye secde edilmesinin, ister peygamber olsun, isterse olmasın, birilerinin Allah'ın kudretine ve gayb ilmine sahip bulunduğu inanılmasının Kuran-ı Kerim'e aykırı olduğu ileri sürmüştür. Aynen bunun gibi o, Allah'tan^{cc} başkasının adına kurban kesilmesinin, o kimsenin rızası için sadaka verilmesinin ve de onların dilediklerini Allah'tan alabileceklerine inanmalarının şirk olduğunu açıklayarak, bir müminin bundan uzak durması gerektiğini telkin etmiştir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, Hz. İsa'nın^{as} diğer peygamberler gibi vefat ettiğini ve toprağın altında gömülü olduğunu ispat etmiştir. Onun hayat verdikleri sadece manevi ölümlerdir. O, Allah'ın^{cc} izni ile olsun ya da olmasın, ölü olanı diriltme gücüne sahip değildi. Allah^{cc} Kendisine mahsus olan sıfatları hiçbir kuluna bağışlamaz.

¹ Nahl suresi, ayet 21

² Rad suresi, ayet 17

³ Hac suresi, ayet 74

⁴ Al-i İmran suresi, ayet.50

O'nun kelamı olan Kuran-ı Kerim, böyle sıfatlarının İsa^{as} ya da başka birisinde bulunmasını açık olarak reddetmektedir. Şirki yaymak arzusunda olanlar bu tür sözler uydurarak, Allah-u Teâlâ Kendi kudretlerini filanca kimseye vermiştir, derler. Ancak onlardan hiçbiri takdim ettiği ilahın, Allah'tan^{cc} bağımsız olarak yeryüzünde hüküm sürdüğünü söylemez. Vadedilen Mesih^{as}, Kuran ve aklın mutabık kaldığı bu öğretiyi sunmak suretiyle, şirk karanlığını yok etmiştir. O, Müslümanların çoktan terk etmiş oldukları doğru yolu kendilerine göstererek, Mesihin ikinci gelişinde yerine getirmesi gereken vazifeyi de böylece ifa etmiş oldu.

Allah'a imandan sonra İslam'ın ikinci şartı, meleklerle imandır. Müslümanlar bu inancı da tahrir etmişlerdir. Kimisine göre melekler, hâşâ günah işleyip Allah'a^{cc} itirazda da bulunabilmektedirler. Hz. Adem'in^{as} olayında ise, melekler sanki Allah'ın Huzurunda durup, Hikmetine itiraz ediyorlarmış gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Hâlbuki onlar, Kuran-ı Kerim'de beyan edildiği üzere şöyle demişlerdir:

نَحْنُ نُسَبِّحُ بِحَمْدِكَ وَنُقَدِّسُ لَكَ

"...Biz , Seni hamd ile tespih eder ve her türlü yücelik sahibi olduğunu beyan ederiz..."¹

Böylelikle melekler, Allah'ın^{cc} yaptıklarına itiraz edilemeyeceğini vurgulayarak söylemektedirler. Harut ve Marut hikâyesini dinlediğinde ise, insan hayrete düşmekten kendini alamaz. Anlatılana göre, insan kılığına bürünmüş iki meleği Allah^{cc} yeryüzüne göndermiştir. Onlar, hâşâ bir fahişeye âşık olmuşlar ve bunun sonucunda ceza olarak bir kuyunun içerisinde baş aşağı asılı bırakılmışlardır. Buna benzer bir şekilde İblis'in meleklerin hocası olduğu da anlatılanlardandır. Bazıları, meleklerin maddi bir bedene sahip olduğuna ve insanlar gibi bir yerden başka bir yere gidip geldiklerine inanırlar. Azrail^{as} ise bazen birinin bazen ise bir diğerinin ruhunu kabzetmek üzere oraya buraya koşuşturmaktadır. Bunun aksine, bazıları da meleklerin var olduklarını inkâr edip, onların hayali varlıklar olduğunu beyan ederler. Onlara göre Kuran-ı Kerim'de

zikredilen meleklerden kastedilen, farklı doğal güçlerin isimleridir. Hatta cüretkâr bir şekilde onlar, Kuran ve hadisin açıkça öğrettiklerinin tersine, Kuran'ı Cebrail'in^{as} getirmediğini söylerler. Onlar meleklerin varlığına itiraz ederek, bunun Allah'ın^{cc} kudretini lekelediğini ileri sürerler.

Vadedilen Mesih^{as} İslam'a ters düşen bu inanışları reddedip, doğru inanışları yayarak, melekler hakkındaki tüm bu itirazlara açıklık getirmiştir. O, meleklerin Allah'a^{cc} itiraz etmediklerini ve günah işlemediklerini delillerle ispat etmiştir. Nitekim Allah^{cc}, Kuran-ı Kerim'de onlar hakkındaki şöyle buyurmaktadır:

لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ

"...Onlar, Allah'ın kendilerine verdiği buyruğa karşı gelmezler. Ne buyrulursa, onu yerine getirirler."²

Kısacası sadece itaat etmek ve emrolunanı yerine getirmek vasıfları ile yaratılmış olan melekler, nasıl günah işleyebilirler ki? Onlar, bir fahişeye âşık olarak, Allah'ın^{cc} azabına nasıl yakalanmış olabilirler? Eğer melekler günah işleyebiliyorlar ise, neden kendilerine iman etmeğe mecburuz? Çünkü iman edilen kimseye inanamak ve sözlerine uymak üzerimizde bir gerekliliktir. Allah'a^{cc} isyan edene iman, kendimizi helâk etmemiz demektir.

Diğer taraftan Hz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin manevi varlıklar olduğunu söyleyip, onların öteye beriye koşmadıklarını da ispat etmiştir. Güneşin yerinde durup her tarafı aydınlattığı gibi, melekler de yerlerini terk etmeyip, Allah'ın^{cc} emirlerini yerine getirirler. Onlar, emirlere verilmiş olan güçlerini kullanarak, tüm vazifelerini ifa ederler.

O, İblis'in meleklerin hocası ya da melekler ile birlikte yaşayan bir varlık olduğu iddiasını da reddetmiştir. İblis kötü bir ruhtu ve Allah^{cc} onun hakkında şöyle buyurmuştur:

وَكَانَ مِنَ الْكَافِرِينَ

"...O, (önceden beri) kâfirlerdendi."³

¹ Bakara suresi, ayet 31

² Tahrir suresi, ayet 7

³ Bakara suresi, ayet 35

Haz. Mirza Gulam Ahmed, meleklerin hayali varlıklar veya bazı yeteneklerin isimleri olduğunu iddia edenlerin bu fikirlerini de reddetmiştir. O kişisel tecrübe ve müşahedelerine dayanarak meleklerin varlığını ispat etmiştir. O, meleklerin varlığını kabul ettiğimiz taktirde, Allah'ın kudretine leke sürmüş oluruz diyenlerin cehaletlerini de ortaya koymuştur. Allah^{cc} gözün görmesi için güneşi, sesin ulaşması için ise havayı yarattığı halde, O'nun kudreti zedelenmemişken, manevi işlerin yerine getirilmesi için vesilelerin yaratılması, neden O'nun kudretini küçük düşürsün ki? O, onların hatalarını kendi inanışları ile ortaya koymuştur. Allah'ın^{cc} vesileler yaratması, emirlerini kullarına iletmekten aciz olduğundan değil, aksine insanın Allah'ın^{cc} kelimasını işitmek için bu vesilelere muhtaç olmasındandır. Ayrıca o, bu vesilelerin kulun ilerlemesinde yardımcı olması için yaratıldığını da beyan etmiştir. Kısacası Vadedilen Mesih^{as} imanının ikinci şartı ile ilgili Müslümanlar arasında ortaya çıkan en küçük bozukluğu dahi bu suretle düzeltmiştir. Böylelikle o, Allah ve Peygamberinin anlattığı şekilde meleklerin varlığını da ispatlamıştır. İman şartlarının üçüncüsü, Allah^{cc} tarafından gönderilen Kitaplara inanmaktır. Müslümanların bu konudaki inançları tamamen sarsılmıştır. Genel olarak bütün İlahi Kitaplar ve özellikle de Kuran-ı Kerim ile ilgili olarak Müslümanlar arasında tuhaf düşünceler ortaya çıkmıştır. Gerçeğe bakılacak olursa, İslam'da asıl olan Kuran'a imandır, çünkü diğer Kitaplar indirildikleri şekilleri ile mevcut değildirler. Mevcut olan şekilleri ile de onlara uymamız bize emredilmemiştir. Bundan dolayı, Kuran-ı Kerim haricindeki diğer Kitaplara imanımız sadece usulendir. Kuran-ı Kerim ile ilgili Müslümanların inanışlarını gördükçe hayrete düşmekteyim. Ancak bu hayretim Vadedilen Mesih'e^{as} iman edip, gerçeği öğrendiğim içindir. Yoksa ben de diğer Müslümanlar gibi Kuran-ı Kerim hakkında şu veya bu hataya düşmüş olurum. Müslümanlardan bazıları Peygamber Efendimiz'in^{sav} vefatından hemen sonra, Kuran-ı Kerim'in fiilen dünyadan kaybolduğuna ve büyük bir kısmının hâşâ yeryüzünden yok olduğuna inanırlar. Onlardan bazıları ise Kuran-ı Kerim'de insani mü-

dahalelerin izlerinin bulunduğunu söyler. Bir kısım Müslümanlar bu tarz düşünceleri reddedip bunu küfür saymakla birlikte kendileri de buna benzer tehlikeli inanışları taşımaya devam ederler. Mesela onlar Kuran-ı Kerim'in bir kısmının mensuh (hükmü kaldırılmış) olduğunu ileri sürerler. Bir ayetin anlamının diğer bir ayetin anlamına ters düştüğü kanaatine vardıklarında, onun mensuh olduğunu kabul etmeye başlarlar. Bunun bir sonucu olarak bir kimse belli ayetlerde ihtilaf görüp onları mensuh kabul ederken, başka bir kimse ise başka ayetlerde ihtilaf gördüğü için onları mensuh kabul etmeye başlamıştır. Böylelikle Kuran-ı Kerim'in önemli bir kısmının mensuh olduğunu iddia ederek, ona uymanın gerekli olmadığına hükmettiler.

Bu inanış bir taraftan Kuran-ı Kerim'in bir kısmının mensuh olduğunu söylerken, diğer taraftan ise Müslümanların kalplerinde tehlikeli izler bırakmıştır. Onlar, Kuran-ı Kerim'in bir kısmı mensuh, bir kısmı ise mensuh değildir diye düşünüp, Allah^{cc} ve Peygamberi^{sav} hangi ayetlerin hükümsüz ve hangilerinin geçerli olduklarını söylemedikleri için Kuran-ı Kerim'e nasıl güvenmeliyiz diye düşünmeye başlamışlardır. Anlaşılan insanlar, hoşlarına giden Kuran ayetlerini geçerli kabul ederlerken, diğerlerini ise mensuh olarak ilan etmişlerdir.

Genel olarak tüm İlahi kitaplar ve özellikle Kuran-ı Kerim ile ilgili, bir başka tehlikeli inanış da ortaya çıkmıştır. Buna göre, Allah^{cc} tarafından gelen vahye şeytan bazen müdahale edebilirmiş. Ayet-i kerimede şöyle buyrulmuştur:

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ وَلَا نَبِيٍّ إِلَّا إِذَا تَمَنَّى
الْقَى الشَّيْطَانُ فِي أُمْنِيَّتِهِ

"Senden önce Biz, bir şey arzu ettiğinde, şeytanın onun arzusuna güçlükler çıkartmadığı bir peygamberi veya nebiyi göndermedik..."¹

Onlar bu ayetten netice çıkarak, her peygambere ya da nebiye inen vahyi duyduğunda, şeytanın ona müdahale ederek kendinden bir şeyler karıştırdığını söylerler. Genel bir kural olarak

¹ Hac suresi, ayet 53

bunu beyan etmekle de yetinmemişlerdir. Onların dediklerine göre, bir keresinde Peygamber Efendimiz^{sav} Necm suresini okurken, "Sizler Lât'ı, Uzzâ'yı ve üçüncüsü (olan) Menât'ı gördünüz mü?"¹ ifadesine geldiğinde, şeytan vahiy kelimelerine (hâşâ,) "Bu güzel uzun boyunlu tanrıçalar şefaatchilik yapabilirler,"² ifadesini karıştırmıştır. Peygamber Efendimiz'in^{sav} dilinden bu kelimeleri duyan kâfirler de, bunun karşısında secdeye kapanmışlardır. Onların demesine göre, daha sonrasında Peygamber Efendimiz^{sav}, bu kelimelerin şeytan tarafından vahye karıştırıldığını öğrenince, çok büyük bir üzüntü duymuştur.

Bu hikâyeyi haddinden fazla gerçek dışı bulup buna dayanamayanlar, bir açıklama getirmişlerdir. Buna göre, bu kelimeler şeytanın tesiri ile Peygamber Efendimiz'in^{sav} dilinden çıkmamıştır, aksine şeytanın kendisi onun sesine benzer bir ses ile bu kelimeleri söylemiştir. Dinleyenler ise bu sebepten dolayı, bu kelimeleri Peygamber Efendimiz'in^{sav} söylediğini zannetmişlerdir. Bu hikâyeler kabul edildiğinde, Kuran-ı Kerim'e karşı doğan güvensizliği ortadan kaldırmak üzere, yukarıdaki ayet-i kerimenin şu parçası gösterilmektedir:

فَيَنْسَخُ اللَّهُ مَا يُلْقِي الشَّيْطَانُ ثُمَّ يُحْكِمُ اللَّهُ آيَاتِهِ وَاللَّهُ عَلِيمٌ حَكِيمٌ

"...Sonra Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır (ve) Kendi ayetlerini sağlam kılar..."³

Ancak, bu cevabın kimseye teselli vermesi mümkün değildir. Çünkü eğer şeytan İlâhi vahye müdahale edebiliyorsa, o zaman bu ayetin şeytanın müdahalesinden korunmuş olduğunun delili nedir? Şeytan, Peygamber Efendimiz^{sav} onun müdahale etmediğinden emin olsun diye kendisine, "Allah, şeytanın karıştırdıklarını uzaklaştırır ve Kendi ayetlerini sağlam kılar," demiş olamaz mı?

Bazı Müslümanlar, Kuran-ı Kerim'in açık emirlerini, zayıf hatta mevzû (uydurulmuş, asılsız) ha-

dislere tabi tutmakla, onu değersiz kılmaktadırlar. Böylelikle onlar, Peygamber Efendimiz'in^{sav} sünneti adı altında, egoist ve bayağı fikirli insanların görüşlerini Kuran-ı Kerim'den üstün tutarlar. Kuran avaz avaz bağırıp reddettiği halde, aynı konu en zayıf hadiste aksi bir şekilde zikredilse bile, onu Kuran-ı Kerimden üstün kabul ederler. Bunun tersine, Kuran-ı Kerim bir şeyi kabul edip, hadis onu reddetse, onlar Kuran'ı göz ardı edip, hadisin söylediğini kabul ederler. Bazı Müslümanların Kuran-ı Kerim'e yaptıkları muamele, onun hâşâ Allah'ın^{cc} sözü değil de, Peygamber Efendimiz'in düşüncelerinin ürünü olduğu şeklindedir. Oysa onlar, dilleri ile bunun Allah'ın^{cc} kelâmı olduğunu ileri sürerler. Ancak buna, Peygamber Efendimiz'in pak kalbinde ortaya çıkan düşünceler Allah'ın^{cc} desteği sonucu oluştuğu için, Kuran'a Allah'ın^{cc} kelimidir demeliyiz, diye açıklama getirirler. Oysa onlara göre Kuran'ın kelimeleri Peygamber Efendimiz'in^{sav} kelimeleridir. İddialarına göre, bir kelimenin telaffuz edilmesi için dudaklar ve dilin olmasına gerek olduğunda, Allah'ın^{cc} kelâmının da kelimeler şeklinde nazil olması mümkün değilmiş!

Bazıları Kuran-ı Kerim'in tercüme edilmesine muhalefet ederek bunun halka ulaşmasına engel olmuşlardır. Böylelikle bunlar, Müslümanları Allah'ın^{cc} kelâmını anlamaktan aciz bıraktıkları için, dinsizliğin yayılmasının sorumluları olmuşlardır.

Bazı kimseler ise, Kuran-ı Kerim'in mücmel bir kitap olduğunu, yani onun içinde yer alan gerekli bazı konulara işaret mahiyetinde atıfta bulunulduğunu ileri sürerler. İddialarına göre, hiçbir meselenin Kuran-ı Kerim'den ispatlanması mümkün değildir.

Kimilerinin iddiasına göre de, Kuran-ı Kerim'in tamamı takdim tehir ile doludur. Bu durumu göz önünde bulundurmadığımız müddetçe, Kuran-ı Kerim'in anlaşılması da mümkün değildir.

Bazılarının Kuran-ı Kerim'e yaptığı muamele ise, yeryüzünde anlatılan, akliselimin reddettiği ve insan yaradılışının nefret ettiği tüm hikâyelerin toplanıp, Kuran'a isnat edilmesidir. Konu ne olursa olsun, Kuran-ı Kerim'in kelimeleri red-

¹ Necm suresi, ayet 20-21

² Buhari, Kitab-üt Tefsir, Tefsir Suretün Necm

³ Hac suresi, ayet 53

detse bile, onlar İsrailî hikâyelere göre konuyu açıklarlar ve böylelikle bu hikâyelerin Kuran'ın tefsiri olduğunu ileri sürerler. Hatta onlar, hiç çekinmeden bu hikâyeleri eski peygamberlere ve evliyalara da isnat ederler.

Bazı kimseler de Kuran'ı Kerim'in ayetleri arasında bir bağ ve tertip bulunduğunu inkâr ederler. Diğer bir deyişle onlara göre, kendini bilmez bir kimsenin oradan buradan laf savurduğu gibi, hâşâ Kuran-ı Kerim'de de hiçbir tertip bulunmaksızın olaylar ve konular anlatılmıştır.

Bazıları, hatta zamanımızın bütün Müslümanları İlâhi Kelama haksızlık yapıp, bir zamanlar Allah'ın^{cc} kelamı nazil olurdu, oysa artık bu yok olmuştur demektedirler. Başka bir ifadeyle onlar, Allah'ın^{cc} hala gördüğünü ve işittiğini söyleyip, hâşâ konuşma sıfatının geçerliliğini yitirdiğini iddia etmektedirler.

Kısacası herkes gücü yettiğinde Allah'ın^{cc} kelamını paramparça etmeye çalışıp, Kuran'ın güzelliğini insanların gözünden gizlemeye çabaladı. Bu çabaların tamamı ise Kuran hizmeti adı altında yapıldı. Ancak bunun neticesinde, dünya Kuran'dan nefret etmeye başladı ve onun kalpler üzerinde tesiri de kalmadı.

Vadedilen Mesih^{as} bütün bu eksikliklerden Kuran-ı Kerim'in arınmış olduğunu ortaya koyup, deliller ile onun Allah^{cc} tarafından gönderilen son hidayet olduğunu ve mensuh olmaktan da korunmuş olduğunu ispat etmiştir. O, Kuran'da bulunan her öğretinin Müslümanlar için uyulmaya değer olduğunu açıklamıştır. Kuran'ın hiçbir parçasının bir diğerine ters düşmediğini, içinde ihtilaf gören kimsenin de cahil olduğunu ileri sürmüştür. Böyle bir kimse ancak kendi bilgi eksikliğini Kuran-ı Kerim'e isnat eder. Kuran-ı Kerim hiçbir değişikliğe uğramamıştır. Onun her kelimesi ve harfi Peygamber Efendimiz'e^{sav} nazil olduğu gibi korunmaktadır. İster konuları değiştirmek suretiyle, isterse yeni bir ibare eklemek veya mevcut metinden bir şeyler çıkarmak suretiyle olsun, onda hiçbir değişiklik yapılamaz. Allah^{cc} bizzat kendisi Kuran-ı Kerim'in koruyucusudur. İnsan müdahalesinden Kuran'ı korumak için, manevi ve maddi anlamda Allah^{cc} gereken her şeyi yapmıştır. Kısacası Kuran-ı Ke-

rim'de mensuh bir ayetin bulunduğu veya onda küçük ya da büyük herhangi bir değişikliğin meydana geldiğine inanmak bir ithamdır. O korunmuştur ve hep öyle kalacaktır.

Kuran-ı Kerim'in herhangi bir parçasının kaybolup yeryüzünden yok olduğuna inanmak, Allah'a^{cc} yöneltilen bir suçlamadır. Böylesi bir inanış, Allah'ın^{cc} dünyanın hidayeti için gönderdiği bu kâmil Kitabın, görevini tek bir gün bile yerine getiremediği manasına gelir. Onda bir değişiklik olduğunun kabul edilmesi, onu ebediyen itibarsız kılar. Eğer böyle olsaydı, dünya şeriat-sız kalmasın diye, bir peygamberin ve yeni bir şeraatin gelmesi gerekirdi.

Aynen bunun gibi Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim'in ve hatta her İlâhi kelamın, şeytani müdahalelerden korunmuş olduğunu da ispat etmiştir. İster peygamberin diline tasallut ederek, isterse onun sesine benzer bir ses çıkararak, şeytanın Allah'ın^{cc} kelamına müdahale etmesi mümkün değildir. Vadedilen Mesih^{as} kendi tecrübesine dayanarak, "Peygamber Efendimiz'in^{sav} bir kölesi olmama rağmen, üzerime inen vahiy her türlü şüpheden arınmışken, Efendim'e^{sav} inen vahiy şeytanın müdahalesini nasıl kabul edebilir ki?" diye açıklamıştır. Özellikle ebediyen dünyanın hidayeti için gelen Kuran şeklindeki vahyin, bir an için bile olsa şeytanın etkisinde kaldığını kabul etmemiz nasıl mümkün olabilir?

O, Müslümanlara Kuran-ı Kerim'in şüpheden uzak bir kelam olduğunu açıkladı. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'i koruma vaadinde bulunmuştur. O vaadini öylesine yerine getirmiştir ki, İslam'ın düşmanları bile Kuran'ın koruma altında olduğunu kabul etmişlerdir. Bundan dolayı Kuran karşısında hadisi tercih etmek, küstahlıktır ve bile bile Kuran-ı Kerim'i reddetmektir. Çünkü Kuran'a ters düşen bir hadis, Hz. Resulullah'ın^{sav} sözü olamaz. O, Allah'ın^{cc} sözüne aykırı bir söz söyleyemez. Ayrıca Vadedilen Mesih^{as} hadislerin, Kuran gibi titizlikle korunmadığını açıklamıştır. Nitekim Kuran'ı zorla hadise tabi tutmak doğru değildir. Aksine hadis, Kuran'a tabi tutulmalıdır. Kuran ve hadis arasında bir çelişki olursa, hadiste bilinçli veya bilinçsiz bir şekilde

bir insan müdahalesi olabilir düşüncesiyle, hadis bırakılıp, Kuran-ı Kerim tercih edilmelidir. Vadedilen Mesih^{as}, dinin tamamını hadisten öğrendik diyenlere, Kuran ve hadis haricinde İslam'ın diğer kaynağının "Sünnet" olduğunu hatırlatmıştır. Sünnet, Peygamber Efendimiz'in^{sav} bizzat uygulamaları olup, ashabı kiram arada hiçbir vasıta olmaksızın Peygamber Efendimiz'i^{sav} bu işleri yaparken görmüşlerdir ve ondan öğrenip kendileri de ona göre amel etmişlerdir. Bu sünnetlerin öğrenilmesinde ise hiçbir rivayet ya da hadise muhtaç değiliz. Yüz binlerce Müslüman, kendilerinden önceki yüz binlerce Müslüman'ı bunları yaparken görmüştür. Nesiller de, kendilerinden önceki nesillerden bunları öğrenegelmiştir. Sünnet, asla Kuran-ı Kerim'e ters düşmez. Ancak raviler yoluyla bize ulaşan hadisler, bazen Kuran'a ters düşebilmektedir. Böyle rivayetler hakkında da şüphe ihtimali söz konusudur. Onlar Kuran ile çeliştiklerinde, reddedilmelerini gerektiren bir durum söz konusudur. Ancak Kuran'a uygun olduklarında ise, onlar kabule şayandırlar. Çünkü onlar tarihe tanık olmuşlardır ve tarihe tanıklıklar ise sebepsiz reddedilemez. Aksi halde dünyadan sayısız gerçeğin yok olup kaybolması kaçınılmazdır.

Kuran-ı Kerim, Peygamber Efendimiz'in^{sav} sözleridir diyenlerin, görüşlerinin batıl olduğunu ortaya koyan Vadedilen Mesih^{as}, Kuran'ın her kelimesinin Allah'ın kelamı olduğunu ispatlamıştır. Hz. Resulullah^{sav} vahiy icat etmekle değil, bize ulaştırmakla mükellefti. Ardından o, kelimenin telaffuz edilmesi için, dilin ve dudakların şart olduğunu söyleyenlerin, bu düşüncelerinin yersiz olduğunu açıklayarak, hiçbir şey O'na benzemez¹, bundan dolayı da Allah'ın kudretleri ve sıfatları insandakilerle kıyas edilemez, diye açıklamıştır. Eğer dudaklar olmadan söz söylenemiyorsa, eller olmadan da hiçbir şeyin yapılamaması gerekir. Durum böyleyken onlar, Allah'ın^{cc} Yaratan olmadığını mı söyleyecekler? Allah-u Teâlâ maddi eller olmadan kâinatı nasıl yaratırsa, maddi dudak ve diller olmaksızın, kuluna

kelimeler ile dilediğini de açıklayabilir. Bunu ispatlamak üzere Vadedilen Mesih^{as} kendi tecrübesini delil olarak sunarak, böyle bir evhamın sebebinin, diğerlerinin bu âlemin yabancısı olmalarından kaynaklandığını açıklamıştır. O, bu tip görüşleri benimseyenlere şöyle demiştir: "O, bana kelimeler ile hitap edebiliyorsa, peygamberlerin efendisi ve Allah'a^{cc} en yakın olan Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav} ile neden kelimeler ile konuşmamış olsun?" Cahilliğin en kötüsü, insanın yabancı olduğu ve bilgisini aşan konular hakkında konuşması ve eksik akılla Allah'ın^{cc} sırlarını inkişafa kalkışmasıdır.

Kuran-ı Kerim meal olarak tercüme edilemez diyenlerin fikirlerini de Vadedilen Mesih^{as} reddederek, Kuran'ın mefhumu insanlara ulaşmazsa, onun güzelliklerinden nasıl haberdar olacaklar diye kendilerine sormuştur. Kuran-ı Kerim'in yalnızca mealinin yayınlanması, şüphesiz suçtur. Çünkü bu insanları gitgide Kuran'ın metninden uzaklaştıracaktır. Diğer taraftan bir tercümeden yapılan başka bir tercüme ile insanlar, asıl hakikatten uzaklaşabilirler. Ancak Arapça bilmeyenler için, Kuran-ı Kerim metninin yanında mealinin de sunulması çok önemlidir. Tabi ki, Kuran-ı Kerim'i onun asıl dilinde okuyup, mealde elde edilemeyen bereketlerin elde edilmesi için, Arapçanın Müslümanlar arasında revaçta olması gereklidir. Hiç değilse her Müslüman, namazda okuması gereken sureleri anlamaya çalışmalıdır.

Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim'in mücmel bir kitap olduğu ve içinde ima yoluyla konuların anlatıldığı görüşlerini kesin delillerle reddedip, onun gibi her şeyi kapsamış başka bir kitabın yeryüzünde bulunmadığını açıklamıştır. Müslümanlar Kuran-ı Kerim'i incelemeyi bıraktıkları için, onun gerçek manalarını anlamak üzere gerekli olan iç temizliğini elde edememektedirler. Böylelikle onların kalpleri Kuran irfanından mahrum kalmıştır. Allah-u Teâlâ Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmuştur:

لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ

¹ Şura suresi, ayet 12

“(Allah tarafından) temiz kılınan dışında, kimse ona dokunamaz.”¹

Özetle o insanlara, kendi yanlışlarını Kuran-ı Kerim’e isnat etmemeleri telkininde bulunmuştur. Ayrıca o, tüm dini meselelerinin Kuran-ı Kerim’de yer aldığını dünyaya göstermiştir. O, İslam düşmanlarının her itirazını, Kuran yoluyla reddetmiştir. Böylelikle o, manevi, dini ve ahlaki ilimleri, Kuran-ı Kerim’den daha açık ve geniş kapsamla sunan hiçbir kitabın bulunmadığını da ortaya koymuştur. Onun kelimeleri öz, ama manaları hazinelerle dopdolu deniz gibidir. Öyle ki, onun tek bir ayeti yüzlerce manayı ihtiva etmektedir. Onun konuları her devrin sorunlarına çözüm sunmakta, şüpheleri kaldırmakta ve kıyamete kadarki tüm ihtiyaçlarımızı karşılayacak bilgileri içermektedir.

O, Kuran-ı Kerim’de takdim tehir bulunduğu görüşünü de reddedip, onun kelimelerinin en uygun yerlerde bulunduğunu ve mevcut yerlerinin değiştirilemeyeceğini açıklamıştır. İnsanlar, bilgi eksikliklerinin sonucu olarak takdim tehir ile ilgili bu görüşe kapılmışlardır. Allah-u Teâlâ, Kuran-ı Kerim içinde bir kelimeyi nerede kullandıysa, orası onun için en uygun olan yerdir. Ancak onu koyduğu yerde Allah-u Teâlâ’nın ortaya çıkarmak istediği güzellik kendini göstermektedir. Vadedilen Mesih^{as} Kuran-ı Kerim’in farklı yerlerini açıklamak suretiyle kendi tezinin doğruluğunu ispatlayıp, ilim eksikliklerinden dolayı takdim tehir vesvesesine kapılanların, bu evhamlarını ortadan kaldırmıştır.

Vadedilen Mesih^{as}, Allah’ın keliminde İsrailî kıssaların bulunduğunu ileri sürenlerin, bu görüşlerinin yanlışlığını da ortaya koymuştur. O, iki olayın birbirine benzemesinin, onların gerçekten aynı olay olduğu anlamına gelemeyeceğini ileri sürmüştür. Kuran-ı Kerim, bazı olayları farklı kelimeler ile anlatmaktadır. Onun olayları bu şekilde anlatması, Kuran-ı Kerim’in aynı olayı efsane anlatanların anlatışı ile kabul etmediğini göstermektedir. Ayrıca Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in bir hikâye kitabı olmadığını da açıklamıştır. Aslında Kuran-ı Kerim geçmişte

vuku bulan olayları anlatırken, gelecekle ilgili gaybi haberler vermektedir. Kuran’ın bu hikâyeleri anlatmaktaki amacı, söz konusu olaylara benzer bir olay ile Peygamber Efendimiz’in^{sav} veya ümmetinin bazı fertlerinin ileride bir şekilde karşılaşacak olmalarıdır. Nitekim bunları tefsir ederken Yahudi kıssaların ve hikâyelerin anlatılması, bunun gerçek manasından mahrum kalmak anlamına gelmektedir. Kuran-ı Kerim, önceki Kitaplar üzerine şahitlik etsin diye indirilmiştir. Daha evvelki Kitaplar, Kuran-ı Kerim üzerine şahit değildirler. Nitekim Kuran’ın içerdiği konulara ters düşüp, önceki Kitaplardan şahitlik talep etmemiz doğru değildir. Bundan dolayı bizler, Kuran’ı ancak Kuran ile tefsir etmeliyiz ve manasını başka yerlerde değil, onun içinde aramalıyız.

Vadedilen Mesih^{as}, Kuran-ı Kerim’in içinde ter-tip ve tutarlılık bulunduğunu da ispatlamıştır. Kuran’ın içerdiği konuların gelişigüzel olduğu ve birbirleri ile bir bağı bulunmadığı doğru değildir. Tersine “Bismillah”tan başlayıp “Nas”a kadar onun tüm ayetleri, belli bir düzen ve tutarlılık içinde yer almaktadır. Bu düzen öylesine güzel ve doğaldır ki, bundan haberdar edilen kimseye onun tesiri sonucu vecd gelir. Bu insan, bir beşerin yazdığı kitaptaki tertipten böyle bir hazzı asla elde edemez. Kuran-ı Kerim’in konularına düzensiz diyenler veya onu farklı olaylar ve konuları içeren bir kitap zannedenler, aslında bu benzersiz Kitabın irfanından hiç pay almayanlardır. Onlar, bilgi eksikliklerine güvenip, cahillikleri ile övünmektedirler. Onların görüşleri tamamen yanlış ve batıldır. Vadedilen Mesih^{as} Kuran’ın içinde tertibin bulunduğunu örneklerle ispatlayarak, dünyayı hayrete düşürmüştür.

O, tecrübesi ve müşahedesine dayanarak deliller ile, artık Allah konuşmamaktadır diyenlerin, görüşlerini de çürütmüştür. O, Allah’ın^{cc} hiçbir sıfatının geçerliliğini kaybetmediğini beyan etmiştir. O, önceden olduğu gibi bugün de gördüğü ve duyduğuna dayanarak, “Allah neden konuşmaktan imtina etsin,” diye insanların dik-katlerini çekip, şeriat ihtiva eden vahiy ile diğer vahiy arasındaki farkı açıklamıştır. Vahiy sadece Allah’ın^{cc} rızasını bildiren bir vesiledir. Onun yolunun kapanmış olması, Allah’ın^{cc} rızasının yol-

¹ Vakia suresi, ayet 80

larının kapandığı anlamına gelir. Allah'ın kelamı asla kesilmez. Dünya üzerinde insanlar var oldukça ve onlardan bazıları Allah'ın^{cc} rızasını elde etmek için kalben İslam öğretilerine uyup çaba sarf ettikleri müddetçe, Allah'ın kelamı da inmeye devam edecektir.

Kısacası Vadedilen Mesih^{as}, imanın bu şartını tamamen yıkan, İlahi Kitaplar ile İlahi Vahiy hakkında insanlar arasındaki yaygın olan bu yanlış görüşleri düzelterek, bu binayı asıl temelini üzerine inşa etmiştir. Böylelikle o, Allah'ın kelamının gerçek azametini ve hakikatini ispatlamış ve gönülleri bu kelama çekmiştir. Müslümanlar hataları sonucunda Kuran nurunu dürüp saklamışlardı. Vadedilen Mesih^{as} örtüler altında saklı bu nuru ortaya çıkarmıştır. Öyle ki, gayrimüslimler bile Kuran nurunu görüp hayret içinde kalmışlardır. Hatta insanlar bu nurun parlaltısı karşısında gözlerini açamayacak duruma düşmüşlerdir.

İmanın dördüncü şartı tüm peygamberlere inanmaktır. Hakikat ve maneviyattan yoksun olan Müslümanlar, bu inanışa da tuhaf şeyler katmışlardır. Onlar bunu şeklen değiştirmekle kalmayıp, öylesine çirkinleştirmişlerdir ki, Müslümanların kalplerinde peygamberler için sevgi kalmamıştır ve gayrimüslimler ise onlardan nefret etmeye başlamışlardır. Aslında günümüzde Peygamber Efendimiz'e^{sav} atfen sarfedilen küfürlerin sorumluları Müslümanlardan başkası değildir. Hristiyanlar ve diğer İslam muhalifleri, Hz. Resulullah'a^{sav} itiraz ederlerken kendilerinden bir şeyler uydursalar da, bundan daha ziyade itirazları Müslümanlar tarafından asılsızca rivayet edilenlere dayanmaktadır. Onlar bu rivayetlerin doğruluğunu kabul edip, meclislerinde ve minberlerinde bunlardan çok hoş şeylermiş gibi bahsederler. Müslüman'ın elleriyle hazırladığı kılıçla, Peygamber Efendimiz'in^{sav} takva elbisesini kendince paramparça etmeye çalışan İslam düşmanını gördüğünde ise, onurlu bir müminin kalbi paramparça olur. Peygamber Efendimiz'in^{sav} yüce ahlakını kötülemeye çalışan kimse, ancak bu tür rivayetler uyduran münafığın, münafıklığını ortaya koymaktadır. Peygamberlerin dünyaya geliş gayesi, iyiliği ve takvayı daim kılp, hidayeti yaymaktır. Ancak

Müslümanların, İslam'ın karanlık dönemi olan feyc-i a'vec devrinde peygamberlere isnat ettikleri ayıpları okuduğunda, insanın içinin tiksinti ile dolmaması mümkün değildir. Onlar, Hz.

Adem'den^{as} başlayıp Peygamber Efendimiz'e^{sav} kadar gelmiş geçmiş her peygambere günahlar atfedip, tek tek saymışlardır. İddialarına göre, Hz. Adem^{as} kesin ve açık olan İlahi emirleri hiçe saymış, Hz. Nuh^{as} men edildiği halde oğlu için dua ederek günah işlemiş ve Hz. İbrahim^{as} ise üç kez yalan söylemiş. Hz. Yakup^{as}, ölüm döşegindeki babasını kandırarak, ağabeyinin kılığına girmek suretiyle onun hayır duasını almış, Hz. Yusuf^{as} ise Aziz'in hanımı ile zina etmeye niyetlenmiş ve bunun için her anlamda hazırken ve birkaç kez nasihat verilmesine rağmen bu iradesinden yine de vazgeçmemiş ve sonunda ancak Hz. Yakup'un^{as} çehresini görünce utanıp bu kötü işten vazgeçmiş. Benzer şekilde o, çocukken hırsızlık yapmış ve bir keresinde de kardeşini yanında tutmak üzere entrika çevirmiş. Onların suçlamalarına göre, Hz. Musa^{as} hiçbir sebep yokken bir adamı öldürmüş ve hatta insanları kandırıp mallarını ellerinden alıp kaçmış. Hz. Davud^{as} ise evlenmek istediği hanımı almak üzere onun kocasını öldürmüş ve Allah'tan^{cc} azar işitmiş. Hz. Süleyman^{as} müşrik bir kadına âşık olmuş ve şeytan onu etkisi altına alıp, onun yerinde hüküm sürmeye başlamış. Onun kalbine mal mülk sevgisi hâkim olmuş ve böylelikle o, ibadetten mahrum kalmış. Öyle ki, atları severken güneş battığı halde namaz kılmak onun aklına bile gelmemiş.

Müslümanlar, Peygamber Efendimiz'in^{sav} iyilikleri karşısında boyunları eğik ve minnet altında oldukları halde, en çok kendisine saldırıda bulunmuşlardır. Onun hayatının her cephesi insanların itirazlarına maruz kalmıştır. Bir kesim Müslüman'ın iddiasına göre o, Hz. Ali'yi^{ra} halife yapmak istiyormuş, ama halktan çekindiği için bunu yapamamış. Bazı kimselere göre o, hala kızını gördüğü zaman kendisine (hâşâ) âşık olmuş, hatta Allah^{cc} Hz. Zeyd'in^{ra} onu boşamasını isteyip Hz. Zeyneb'i^{ra} Peygamber Efendimiz'in^{sav} nikâhına vermiş. Yine bazı iftiracılara göre, o hanımlarından birisinin cariyesi ile gizlice görüşüyormuş. Bir gün hanımı onları bu durumda

görünce, Peygamber Efendimiz^{sav} çok utanmış ve hanımına bir daha bunu yapmayacağına dair söz verip, ondan da bu konuyu kimseye açmaması için söz almış. Bazılarının dediğine göre ise, ara sıra onun kalbinde Arap müşriklerin kabul edebileceği şekilde İslam öğretisi daha esnek olsa ve onların hassasiyetlerini de göz önünde bulundursa diye bir arzu varmış.

Günümüzün Müslümanları arasında peygamberlerle ilgili revaçta olan düşünceler bunlardır. Bazıları, bunun da ötesine gitmek suretiyle onların kişiliklerinin yanı sıra, dini görüşlerine bile saldırmışlardır. Onlara göre, peygamberler milliyetçi insanlar olup kavimlerini sevdiklerinden dolayı, ceza ve mükâfat günü ile Cennet ve Cehennem gibi inanışlara sahip olmasalar, medenileşmeleri mümkün değildir düşüncesi ile insanlara zamanın şartlarına uygun öğretileri sunmuşlardır. Diğer taraftan onların Allah'tan^{cc} vahiy alma iddiaları da doğru değilmiş. Ancak iyi niyetli olmaları ve insanlara çok güzel ahlaki öğretiler sunmaları sebebi ile yine de saygıdeğer insanlarmış. Peygamberler hakkında bunlar gibi tuhaf inanışlara sahip olmalarına rağmen, böyle insanlar kendilerine yine de Müslüman demişlerdir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, diğer inanışlardaki yanlışlıkları düzelttiği gibi, bu inanışlar hakkındaki gerçek İslam öğretisini de, hem Müslümanlara hem de gayrimüslimlere açıklamıştır. O, peygamberlerin geliş gayesinin yeryüzünde iyiliğin yerleştirilmesi olduğunu beyan etmiştir. Onlar, iyilikte insanlar için örnek teşkil etmeselerdi, onların gelişlerine ihtiyaç duyulmazdı ve sadece gökten Kitabın nazil olması yeterli olurdu. Peygamberlerin gelişinin gayesi, insanların Allah'ın^{cc} kelamının uygulama şeklini görebilmeleri içindir. İnsanlar, onların amellerini gördüklerinde, kelimenin hakikatini öğrenirler ve onların bu örneklerinden cesaret bularak iyilik yolunda ilerleme kaydederler. İnsanoğlu, ancak peygamberlerin kuvvet-i kutsiyesinden güç bularak zaaflarının üstesinden gelebilir.

O, peygamberler ile ilgili insanların içine düştükleri hatanın nedenini, onların sahip oldukları akıllarını kullanamamalarına bağlamıştır. Bu gibi insanlar Allah'ın^{cc} kelamını anlamaya çalışmaz-

lar ve konuyu incelemeyen görüşlerini yaymaya kalkarlar. Bütün peygamberler masumdur ve doğruluğun diri örneği olarak birer vefa abidesidir. Onların hepsi Allah'ın^{cc} sıfatlarının mazharıdır. Temizlik ve güzellikle onlar, Allah-u Teâlâ'nın her türlü eksiklikten münezze, kuddüs ve ayıpsız olduğunu gösterirler. Aslında peygamberler öyle birer aynadırlar ki, bazen kötü bir kimse onda görünen kendi çirkinliğini peygambere isnat eder. Hz. Adem^{as} asla Allah'ın^{cc} emrine karşı gelmedi. Hz. Nuh^{as} günah işlemedi. Hz. İbrahim^{as} hiçbir zaman yalan söylemedi. Hz. Yakup^{as} kimseyi kandırmadı. Hz. Yusuf^{as} kötü bir işe niyetlenmedi, hırsızlık yapmadı ve hiçbir entrika da çevirmedi. Hz. Musa^{as} kimseyi haksız yere öldürmedi. Hz. Davut^{as} başkasının hanımını zalimce onun elinden almadı. Hz. Süleyman^{as} ne bir müşrik kadının sevgisine kapılıp vazifelerini unuttu, ne de atları sevmek uğruna namazdan gafil oldu. Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav} ister küçük, ister büyük hiçbir günah işlemedi. O her türlü ayıptan münezzehti. O masum olup, her şekil günden korunmuştu. Onda kusur bulmaya çalışan, ancak kendi pisliğini ortaya koyar. Onun hakkında anlatılan kimi hikâyeler, münafıkların tarih tarafından ispatlanmayan uydurmalarıdır. Onun tüm hayatı, bu uydurulmuş rivayetlerin tersi şekilde cereyan etmiş olup, bunları tamamen reddetmektedir. Peygamber Efendimiz^{sav} ya da diğer peygamberler ile ilgili yaygın olan bu tip hikâyeler, münafıkların yalana dayanan töhmetlerinin kalıntılarıdır. Yahut da bunlar, Allah'ın^{cc} kelamını yanlış anlamanın ve Kuran-ı Kerim'in kastetmediği anlamı ona yüklemenin bir neticesidir.

Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, bütün bu düşüncelerin Kuran-ı Kerim'in öğretilerine ters düştüğünü kesin delillerle ispatlayarak, aslında bunların Hristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunu ileri sürdü. Çünkü Hristiyanlar, Hz. İsa'nın^{as} ilahlığını ispatlamak için tüm diğer peygamberleri ayıplamayı alışkanlık haline getirmişlerdi. Böylelikle onlar, sadece Hz. İsa'nın^{as} günahlardan arınmış olduğunu anlatmak suretiyle onun insanüstü güçlere sahip bulunduğunu kanıtlamak istiyorlardı. İşte bundan dolayıdır ki, Müslüman-

lar arasında da Peygamber Efendimiz^{sav} dahil bütün peygamberler günahkâr imiş gibi gösterilmeye çalışılırken, sadece Hz. İsa^{as} masum olarak tanıtılır. Bununla yetinmeyip, onun annesi de her türlü kusurdan arınmış gibi gösterilir. Acaba bu anlattıklarımız, söz konusu yalan hikâyelerin ve çirkin kıssaların Hristiyanlardan Müslümanlara geçmiş olduğunun açık bir delili değil midir? Hristiyanlar ile Müslümanlar birlikte yaşadıkları için, bu hikâyelerin menfi tesiri altında kaldılar. Yahut da bazı şerli kimseler, görünüşte İslam'ı kabul edip, bu tür batıl inanışları Müslümanlar arasında yaydılar. Dürüstlükleriyle anılan ilk dönem İslam tarihçileri ve hadisçileri, sahih rivayetler ve bu hikâyeleri bir araya getirip yazmışlardır. Gayeleri, her iki tarafın da görüşlerini insanlara ulaştırmaktır.

Ancak sonradan gelen ve Peygamber Efendimiz'in^{sav} nurundan nasiplenmemiş olanlar, Kuran öğretisine ters düşen bu şeytani vesveseleri kabul edip, peygamberlerin namusuna, temizliğine ve masum oluşlarına delil teşkil eden sahi hadisleri hiçe saydılar.

Aslında bu hadisler, anlatılan hikâyeler karşısında bir kılıç hükmünde olup, darbesine dayanmaları mümkün değildi. Allah'a^{cc} şükürler olsun ki, Vadedilen Mesih^{as} bu insanların pisliklerini ortaya çıkarıp, peygamberlerin gerçek mertebesini açıklayarak, onların şeref ve saygınlıklarını korudu. O, özellikle Peygamber Efendimiz'in^{sav} şanını ve masumiyetini sadece kaleme almakla kalmayıp, bunları kesin delillerle ispatladı ve böylelikle düşmanı aciz bıraktı.

ہر رسولے بود مهر انورے
ہر رسولے بود باغے مشرے
کار دیں ماندے سراسر ابتورے
ہست او آلاکے حق را کافرے
متعد در ذات واصل و گوہرے
اے خنک آنکس کہ بیند آخرے
ہست احد ثاں ہم روشن ترے
ہر یکے از راہ مولیٰ مغبرے
ہست اصل عیش از پیغمبرے
گو شود اکنوں ز نفوت منکرے
آنکہ زین پاکان ہسی پیچہ سرے
بس سیدہ کردند رونے دفترے
ناز بر چشم و گریز از خورے
کس نہ بودے تیز بین چوں شہرے
در میان خلق از خیر و شرے
دیگران را کذب شد آبش خورے
آمدہ صد کاذب و حیلے گورے
زین چہ کاہد قدر روشن جوہرے
خود کنی ثابت کہ ہستی فاجرے

ہر رسولے آفتاب صدق بود
ہر رسولے بود ظل دین پناہ
گر بدنیا نامدے این خیل پاک
ہر کہ شکر بعث شاں نادر بجا
آن ہم از یک صدف صد گوہر اند
اول آدم آخر شاں احمد است
انبیاء، روشن گمر، ہستند لیک
آن ہم کان معارف بودہ اند
ہر کہ را علیے ز توحید حق است
آن رسیدش ازہ تعلیم ہما
ہست قومے کج رو و ناپاک راے
دیدہ شان رونے حق ہر گز ندید
شور بختی ہائے بغض شان بہ بین
چشم گمر بودے غنی از آفتاب
چوں بروز ابتدا تقسیم کرد
راستی در حصہ او شان فتاد
قول شان این ست کا نہر غیر شان
لعل تابان را اگر گوئی کثیف
طعنہ بر پاکان نہ بر پاکان بود

¹ Her peygamber doğruluk güneşi idi,
Her resul apaydın bir şemsti,
Her peygamber, dini koruyan gölgeydi
Ve her resul, meyve veren birer bahçe idi,
Eğer bu pak süvariler dünyaya gelmemiş olsalardı,
Din işi tamamen zürriyetsiz kalırdı
Onların gelişinden dolayı şükür etmeyen,
Hak Teâlâ'nın nimetlerini reddetmiştir.
Onlardan her biri, aynı istirdiyeden çıkan yüz incidir.
Onlar kişilikleri, özleri ve nurları birdir.
Onların ilki Adem, sonuncusu Ahmed'tir.
Ne mutludur sonuncusunu görene.
Her peygamberin fitratı nurlu olsa da,
En nurlu olan ancak Ahmed'tir.
Onlardan her biri irfan kaynağı olup,
Mevla'nın yolundan haber verendi.
Tevhit hakkında az çok bilgisi olanların,
İlimlerinin özü bir peygambere dayanmaktadır.
Şimdi kibirleri sonucu reddetseler de,
Bu ilim onlara peygamberlerin öğretisi ile ulaştı.

¹ Ruhani Hazain, c.1, s.20-23, Berahin-i Ahmediye

O, öyle sapkın ve pis bir kavimdir ki, pak olanlardan yüz çevirdi.

Şüphesiz gözleri Hakk'ın çehresini göremez olduğundan,

(Bilgisizce) tartışmaları defterlerini siyaha boyadı.

Şu şansızlıklarına bir bak;

Gözleri ile gurur duydukları halde, onlar güneşten kaçarlar.

Göz güneşe muhtaç olmasaydı,

Yarasadan keskin görüşlü kimse olmazdı.

Ezelde O, mahlukat arasında hayır ve şer dağıttığında,

Hayır, bunların payına düşerken, yalan diğerlerine kaldı.

Derler ki, kendileri hariç yüzlerce yalancı ve sahtekâr gelmiştir.

Parlayan lala sahte dersin, değeri kaybolmaz.

Pak kimseleri ayıpladığında, onların kusurlu olduğunu değil,

Senin fasık olduğunu ispatlarsın.

İmanın beşinci şartı, ahiret ile cennet ve cehennem'e imandır. Bunu yıkmak üzere bu devrin Müslümanları ellerinden geleni arkalarına bırakmazlardı. Onların içleri kesinlikle uhrevi hayatı reddetmekteydi. Böyle olmasaydı, İslam öğretisini bu şekilde ihmal etmezlerdi. İnsanlar arasında bu konuda zahirde tuhaf görüşler yayılmaktaydı. Müslümanların zihinlerinde yerleşen Cennet tablosu, içlerinde Cennet'in gerçek mevhumunun kalmadığını gösteriyordu. Böylelikle onlara göre Cennet bir eğlence yerinden başka bir şey değildi. Sanki insanın dünyaya gelme gayesi, her çeşit yiyeceklerin ve hanımların bulunduğu yere kavuşmaktan ibaretti. Keza bunu elde ettiklerinde de, her nimete kavuşmuş sayılacaklardı. Halbuki Allah-u Teâlâ Kuran'da insanın dünyaya geliş gayesini, "O, Bana kulluk etsin diye yaratılmıştır,¹" diye açıklamaktadır. Yani insan Allah'ın sıfatlarının izlerini içinde bulundurmalıdır. Çünkü kulluk, tevazu sahibi olmak ve başka bir kimsenin izlerini taşımak demektir. Nitekim insanın elli, altmış senelik yaşamını, yaratılışının gayesine uygun olarak ge-

çirdiğini, ancak ölümden sonra ise sonu olmayan bir dönem için yemeğe, içmeye ve eğlenceye daleceğini düşünmek akılsızlıktır. Cehennem'e girince Allah-u Teâlâ'nın kâfirlere ebediyen azap vermek için onları ateşe atacağı ve zalim bir hükümdar gibi onlara asla acımayacağı düşüncesi hâkimdi.

Vadedilen Mesih^{as} bu görüşleri reddederek, deliller ve mucizeler ile ölümden sonraki hayata olan imanı insanların kalplerine tekrar yerleştirdi. O, dünyanın sebatsızlığını ve uhrevi hayatın güzelliğini ve üstünlüğünü apaydın bir gün gibi insanlara gösterip, buna uygun bir yaşam sürmelerini sağladı. Cennet konusunda insanların hoş olmayan görüşlerini de ortadan kaldırdı. O, cennetin bir istiare olmadığını ve onun gerçek varlığını da ispatladı. Ayrıca o, cennetin dünyaya benzer, ama bundan daha geniş bir ölçüde rahat ve huzur bulma yeri olduğu konusundaki görüşlerin yanlışlığını da ortaya koydu. O, cennetin nimetlerinin, dünyevi nimetlerden tamamen farklı olduğunu ileri sürdü. Ayrıca o, cennetin nimetlerinin, bu dünyadaki ibadetlerimizin temessülü olduğunu açıkladı. Yani bu hayattaki ruh, diğer hayattaki bedendir. Keza oradaki ruh ise, ruhun ilerlemiş ve gelişmiş öyle bir şeklidir ki, yetenekleri bakımından buradaki ruhtan çok üstündür. Bu tıpkı nutfeden doğan insanın içinde bulunan ruhun kuvvet ve yeteneklerinin, nutfeninkinden çok daha mükemmel ve üstün oluşu gibidir.

Vadedilen Mesih^{as} Cehennem azabının da insanların zannettikleri gibi sonsuz olmadığını ispatladı. Cehennemdeki azap bir gün sona erecektir. Onun ebedi oluşu, uzun bir süre varlığını sürdüreceği anlamını taşımaktadır. Ancak o, sonsuz olmayıp, ateşi bir gün sönecektir. Çünkü Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de Kendi hakkında, "Rahmetim her şeyi kuşatmıştır,"² diye buyurmaktadır. Aciz kullarına sonsuza dek azap vermesi, Allah'ın^{cc} şanına yakışmaz. Diğer taraftan Kuran, cennet nimetleri hakkında "Ardı arkası kesilmeyen mükafatlar,"³ ve "Hiç eksilmeyen mükafat-

¹ Zariyat suresi, ayet.57

² Araf suresi, ayet.157

³ Hud suresi, ayet.109

lar,¹” diye söz etmektedir. Cehennem azabına gelince, onun için aynı ifadeler kullanılmamıştır. Bundan dolayı, her ikisi arasında mutlaka bir fark vardır. Durum böyle iken, Allah’ın^{cc} koyduğu bu şartları, kul neden umursamasın ki? Özelikle Peygamber Efendimiz’in^{sav} kendisi bunun gerçeğini şu kelimeler ile açıklamıştır.

يَأْتِي عَلَى جَهَنَّمَ يَوْمَ مَا فِيهَا مِنْ بَنِي آدَمَ أَحَدٌ تُخَفُّ
أَبْوَابُهَا

“Bir gün gelecek, cehennem’in içinde tek bir insan kalmayacak, kapıları ve pencereleri de tıkrıdayacaktır.”²

Kuran-ı Kerim ve hadis-i şerif durumu böyle açıklarken, Allah’ın^{cc} rahmetini ve bağışlayıcılığını sınırlandırmak kimin haddinedir.

İmanın temel şartları dışında, ameli kısımlar da büyük değişikliklere uğramıştır. Müslümanlar dini açıdan bazı şeylerin caiz olduğu inancına kapılmışlardır. Örneğin, bazılarının inancına göre Kelime-i Şahadet getirdikten sonra, insan dileğini yapmakta serbest imiş. Onlar, “Biz günah işlemesek, Peygamber Efendimiz^{sav}, kimin için şefaate edecek,” diye bir inanç taşımaktalar. Bazılarının görüşüne göre ise, şariat Allah’a^{cc} varmak için bir gemi hükmündedir. Kıyıya ulaştığında, insanın gemiden inmesi gerekir. Yani Allah’a^{cc} vardikten sonra, şariat emirlerine uyulmasına gerek kalmaz diye inanırlar.

Bazı diğer kimselere göre de, şariat emirleri aslında insanın iç durumunun göstergesidir. Peygamber Efendimiz^{sav} geldiğinde, insanlar vahşi ve medeniyetten uzaktılar. Bundan dolayı zahire çok önem verilmişti. Ancak çağımız aydınlanma devridir, insanlar da bilgi sahibi ve akıllıdılar. Bundan dolayı şeraitin zahirine uyulmasına lüzum yokmuş. Eğer bir insan temiz ise, kalbinde Allah’ı^{cc} hatırlıyorsa, kavminin derdini taşıyan bir kalbe sahipse, fakir fukaraya yardım ediyorsa, yeme ve içme konusunda itidalli davranıyorsa, milli faaliyetlere iştirak da ediyorsa,

onun namazı, orucu, zekatı ve hacı işte bunlardır.

Bazı Müslümanlara göre de, Peygamber Efendimiz^{sav} özel bir tarzda giyinmişse, bizim de öyle giyinmemiz ve o uzun saçlar bırakmışsa, bizim de aynı şekilde uzun saçlar bırakmamız gereklidir. Bunun aksine diğer bir kısmın görüşüne göre, Peygamber Efendimiz^{sav} bizim gibi bir beşer olup, ümmetine herhangi bir emir verme hakkına (hâşâ) sahip değilmiş. Kuran-ı Kerim’de ne varsa, onlar için hüccet olup, bundan maada her şey batıldır.

Taklitçilerin görüşlerine göre de, onların âlimleri her ne dediyse, onlar için doğru olan ancak odur. Onların görüşlerine ters düşen bir şeyi asla kabul etmezler ve onları böylece körü körüne taklit ede dururlar.

Usulü meseleler ile ilgili inanışlar bunlardır. Teferruata gelince, onlar daha da büyük bir karanlık içerisinde. Bazıları yabancı dil eğitimi küfürden sayarlar. Bazılarına göre ise modern ilimlerin öğrenilmesi imana aykırı imiş. Bunun tersine, Müslümanların bir kesimi ise, Allah-u Teâlâ’nın Kuran-ı Kerim’de, “Allah’a karşı savaş,³” diye nitelendirdiği faizi caiz kabul eder. Namaz, oruç, zekât ve veraset meselelerinde öylesine ihtilaf bulunmaktadır ki, hakikat tamamıyla gizlenmiştir. En küçük bir meseleyi İslam’ın esası olarak görüp, tersine davranan ile kavgaya girerler. Namazda Kelime-i Şahadet getirirken, şahadet parmağını kaldırdığı için, Müslüman Müslüman’ın parmağını kırmıştır. Namaz sırasında yüksek sesle “Amin” diyenin ağzına necaset doldurulması caiz görülmüştür. Kısacası itikada dair meseleler gibi, ameli meseleler de değişikliklere ve fesada uğramışlardır. Vadedilen Mesih^{as}, bu konudaki yanlışları ıslah edip düzeltmiştir. O ifrat ve tefride kaçmanın batıl olduğunu ispatlamıştır. O şefaate gerçeğini açıklayıp, bunun günden sakınmak üzere çaba sarf edenler için geçerli olduğunu beyan etmiştir. Bir mümin günden sakınmaya gayret ederken, zaafından dolayı bir hataya düşebilir. Şefaate işte böyle kimseler için geçerlidir. Çünkü

¹ Tin Suresi, ayet.7

² Kenzu’l-Ummal, c.14, s.527, rivayet.39506, M. 1975, Haleb

³ Bakara suresi, ayet.280

şefaatt, günahın yayılması için değil, aksine onun silinip yok olması içindir.

Vadedilen Mesih^{as}, şeraitin zahirinin amaçlanan olmadığını ve bundan hedeflenenin aslında kulluk olduğunu beyan etmiştir. Bu sebeple Allah'ın^{cc} verdiği her emir yerine getirilmelidir. Allah'a^{cc} yaklaşmanın sınırları olmadığı için, ben Allah'a vardım diyerek ibadeti terk edenlerin, yanlışlık üzerinde olduğunu söylemiştir. Peygamber Efendimiz^{sav} gibi bir insan ölünceye dek, "Yalnız sana kulluk ederiz..."¹ ve "Bizi doğru yola ilet,"² sözleri ile hep dua edip durmuştu. O'na, "Rabbim, ilmimi artır,"³ diye dua etmesi emir edildiğine göre, ben hedeflenen menzile vardım, artık ibadete ihtiyacım yoktur diyenlerin, hatalı olduğunu da Vadedilen Mesih^{as} ortaya koymuştur. Aslında bu gibi düşüncelere sahip olanlar, nehrin bir kıyısı bulunduğu gibi, Allah'ın da (hâşâ) sınırları olduğunu zannederler. Doğrusu onlar, din kisvesi altında dinsizliklerini gizlemeye çalışırlar.

Aynen bunun gibi o, hangi devirde yaşarsa yaşasın ve ilim seviyesi ne olursa olsun, insanın kemale ulaşması için, İslam'ın emirlerinin gerekli olduğunu bildirmiştir. Bunlara uyulmadan hiçbir manevi ilerleme ve gelişme kaydedilmeyeceğine göre, bu emirlere uyulmaya ihtiyaç bulunmadığını söyleyenlerin veya bunların yerine başka bir amelin yerine getirilebileceğini ileri sürenlerin, yanlış olduklarını da, o ortaya koymuştur.

Vadedilen Mesih^{as} ibadet ve sünnet haricinde, toplumun örf ve adetlerine göre Peygamber Efendimiz'in^{sav} davrandığı gibi diğer insanlar da davransınlar diye onları mecbur kılmanın zulüm olduğunu beyan etmiştir. Ashab-ı kiram arasınca bu meselede farklı tutum ve görüşler bulunmasına rağmen, hiç kimse bir diğerini kötülemezdi.

Peygamber Efendimiz^{sav} bizler gibi bir beşerdir ve itaat onun hakkı değildir diyenlerin, bu düşüncelerini de Vadedilen Mesih^{as} reddetmiştir.

O, peygamberlerin, sadece kendilerine mahsus olarak ve başkalarına nasip olmayan bir şekilde özel vahiy kavrama yeteneklerine sahip olduğunu açıklamıştır. Bundan dolayı, onların açıklamalarını kabul etmek mümine farzdır. Bunu yapmayan bir kimsenin imanı da yok olup gider.

Hazreti Mirza Gulam Ahmed^{as}, bir âlimin mutlaka taklit edilmesi görüşünün de yanlış olduğunu beyan etmiştir. İctihat yeteneğine sahip olmayan birisi için, kolaylık olsun diye, doğruluğuna, takvasına ve ilmine güvendiği kimseyi rehber edinmesi caizdir. Ancak bu durum, ilim ve irfan sahibi insanlar için geçerli değildir. İlim sahibi kimse, Kuran ve hadisten öğrendiği açık ve kesin emirlere göre hareket edeceği için, o körü körüne taklit etmez ve bunun için de günahkâr değildir.

Vadedilen Mesih^{as}, dünyevi meseleleri diniymiş gibi gösterenlerin boş işlerle meşgul olduklarını ileri sürmüştür. Mesela bütün diller Allah^{cc} tarafından yaratıldığı için, insan kendisi için faydalı olan dili öğrenmelidir. O, insanın cismani, ahlaki, ilmi, siyasi, manevi ve medeni durumları için faydalı ilimlerin öğrenilmesinin günah olmadığını, tersine gerekli olduğunu açıklamıştır. Aslında bu ilimlerin dine hizmet için öğrenilmesi, Allah'ın^{cc} rızasını elde etmek için bir vesiledir.

O, faiz lanetinden uzak durmaları için, Müslümanlara nasihat ederek, bu emrin hikmetlerini açıklamış ve onların alelade dünyevi çıkarlar için bunlardan vazgeçmemelerini istemiştir. Vadedilen Mesih^{as}, dini meselelerin iki çeşidi olduğunu açıklamıştır. Bunların ilki usul ile ilgili iken, diğeri ise ayrıntılardan ibarettir. Usul ile ilgili kısım, Kuran-ı Kerim'den ispatlanmış olup, içinde hiç ihtilaf bulunmamaktadır. Bunları öğrenmeyi arzu eden, güzel bir şekilde bunları anlayıp öğrenebilir. Ayrıntılara gelince, onlar da iki şekilden ibarettir. Mesela Peygamber Efendimiz^{sav}, bir işin yapılmasının tek bir yolunu belirlemiştir ve onun dışında başka bir yolla yapılmasını da yasaklamıştır. Böyle bir durumda, sadece Peygamber Efendimiz^{sav} tarafından müsaade edilmiş olan yol izlenmelidir. Ancak bazı durumlar için, ona ait iki veya daha fazla rivayet

¹ Fatiha suresi, ayet 6

² Fatiha suresi, ayet 7

³ Taha suresi, ayet 115

bulunmaktadır. Öteden beri Müslümanların bir kısmı bir grup rivayete tabi olurlarken, diğer bir kısmı ise öteki rivayetlere uymaktadırlar. İzlenen bu yolların hepsi doğrudur ve sünnete de uygundur. Bunlar doğru olmasaydı, ashabın bir kısmı bir yolu, diğer bir kısmı ise başka bir yolu izlemiş olmazdı. Aslında Peygamber Efendimiz^{sav} farklı mizaç ve yaradılışları göz önünde bulundurarak, birkaç farklı tarzda amel edilmesine müsaade etmiştir. İnsanların içinde şüpheyi yer kalmasın diye, o bizzat bazı amel-leri farklı şekillerde yerine getirmiştir. Mesela, günlük namazlar esnasında her tekbir alındığında iki elin kulak hizasına kaldırılması bir örnektir. O, bazen bunu yapıp, bazen ise bunu yapmamayı tercih etmiştir. Namaz esnasında yüksek sesle "Âmin" denilmesi de başka bir örnektir. Peygamber Efendimiz'in^{sav} arkasında namaz kılanların bazıları yüksek sesle âmin derlerken, diğerleri bunu yapmamışlardır, ama o her iki şekilde davranışa da müsaade edilmiştir. Aynen bunun gibi, namaz esnasında ellerin farklı şekillerde bağlanmasına da müsaade edilmiştir. Durum böyle iken, her insan mizacı-na uygun olan rivayete göre amel etme hakkına sahiptir. Bir sünneti yerine getirdiği için, kimse-nin onu eleştirmeye de hakkı yoktur. Kısacası Vadedilen Mesih^{as}, bu prensipleri açıklamak suretiyle, fıkıh meseleleri yüzünden Müslümanlar arasında doğan ihtilaf ve fitnelere bir çözüm bulmuştur. Onun bu yöntemi, yeniden ashab-ı kiramın devrinin canlanmasına sebep olmuştur. Vadedilen Mesih'in^{as} gerçekleştirdiği Müslümanların iç islahının özeti bu şekildedir. Eğer bu ayrıntılı şekilde kaleme alınacak olursa, başlı başına bir kitap olması söz konusudur. Bu sebeple, şimdilik bu kadarı ile yetineceğiz. Vadedilen Mesih^{as}, İslam'a atfedilen eksiklikleri, ister imani isterse ameli olsunlar, tamamen ortadan kaldırarak, İslam'ın gerçek çehresini dünyaya göstermiştir. Bunun sonucu İslam'ın kuvvet-i kudsiyesi yeniden etkisini göstermeye başladığı için, ister dost ister düşman olsun, o herkesin gözüne hoş görünmeye başlamıştır. Yukarıda bildirilenler, zamanımız Müslümanları arasında ortaya çıkan eksikliklerin birkaç örneğidir. Kuran-ı Kerim gibi korunmuş bir Kitap

varken, bundan daha çok fesat ortaya çıkmasının tasavvuru da mümkün değildir. Bundan daha ziyadesi, ancak Kuran-ı Kerim (hâşâ) değişecek olursa meydana gelebilir. Kuran-ı Kerim'in değişmesi imkânsız olduğuna göre, bundan daha fazla fesadın ortaya çıkması mümkün değildir. İslam içinde fitne ve fesat nihai noktasına ulaştığına göre, Vadedilen Mesih ve Mehdi ne zaman gelecektir? Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, bu fesatları ıslah edip, İslam'ı her şerden korduktan sonra, başkasının gelmesine neden ihtiyaç duyulsun ki? Öteden beri sadece ve yalnızca Vadedilen Mesih için mukadder kılınan vazifeyi Hazreti Mirza Gulam Ahmed en mükemmel şekilde yerine getirdikten sonra, onun Vadedilen Mesih olup olmaması konusunda şüphe kalması mümkün mü? Güneş en tepede bulunduğu zaman, onun mevcudiyeti inkâr edilemez. Aynen bunun gibi, bu denli açık delil varken, Hazreti Mirza Gulam Ahmed'in Vadedilen Mesih olduğu da reddedilemez.¹

¹ Davetü'l Emir, Envaru'l Ulum, Cilt 7, Sayfa 450-478

Kaside

Hz. Mirza Gulam Ahmed Kadiyani^{as}

هَذَاكَ اللَّهُ هَلْ قَتَلِي يُيَا حُ
 وَ هَلْ مِثْلِي يُدَمِّرُ أَوْ يُجَا حُ
 وَ هَلْ فِي مَذْهَبِ الْإِسْلَامِ أَنِّي
 أَرَى حَزِيًّا وَلَمْ يَثْبُتْ جُنَا حُ
 وَ صِدْقِي بَيْنَ لِلْنَّاطِرِينَ
 كِتَابُ اللَّهِ يَشْهَدُ وَ الصَّحَا حُ
 وَمَا كَانَ الْأَذَى خُلُقَ الْكَرَامِ
 وَلَكِنْ هَكَذَا هَبَّتْ رِيَا حُ
 وَإِنَّ الْحُرَّ يَفْهَمُ قَوْلَ حُرِّ
 وَ تَشْفِي صَدْرَهُ الْكَلِمُ الْفِصَا حُ
 وَلَا أَخْشَى الْعِدَا فِي سُبُلِ رَبِّي
 وَ أَرْضُ اللَّهِ وَاسِعَةٌ بَدَا حُ
 لَنَا عِنْدَ الْمَصَائِبِ يَا حَبِيبِي!
 رِضَاءٌ ثُمَّ ذَوْقٌ وَ ارْتِيَا حُ
 فَلَا تَقْفِ الْهَوَى وَ انْظُرْ مَالِي
 وَ رَبِّي إِنَّهُ نَصَحٌ فُرَا حُ
 وَمِنْ عَجَبِ أَشْرَفِكُمْ وَ أَدْعُو
 وَمِنْكَ الْمَشْرِفِيَّةُ وَ الرِّمَاحُ
 وَ بَلَدْتُكُمْ حَدِيقَةً كُلِّ خَيْرٍ
 فَمِنْكُمْ سَيِّدِي يُرْجَى الصَّلَاحُ

Allah^{cc} sana hidayet nasip eylesin! Acaba katlim mubah mıdır? Acaba benim gibi birinin, (Allah^{cc} tarafından) helâk edilmesi mümkün müdür?

Acaba suçum ispatlanmamasına rağmen, İslam dinine göre zillet (ceza) görecek miyim?

Görebilen kimse için doğruluğum açığa çıkmıştır. Çünkü Kuran ve Kuran'dan sonra en sahih kabul edilen altı hadis kitabı buna şahittir.

Eziyet çektirmek Kerim ve şerefliğin âdeti değildir. Ama böyle rüzgârlar esmiştir.

Şüphesiz soylu, soylunun sözünü anlar ve fasih sözler kalbine şifa verir.

Rabbimin yolunda düşmanlarımdan korkmam ve Allah'ın^{cc} saltanatı oldukça geniştir.

Ey dostum, musibet günlerinde bize önce rıza ve zevk (tadı,) sonra sürûr ve neşe nasip olur.

Nefsânî isteklerine uymayıp benim sonumu bekle. Allah'a^{cc} yemin ederim ki gerçek nasihat işte budur.

Ben sizi sayıp, davet ederken, tarafınızdan kılıç ve mızrak gösterilmektedir. Bu şaşılacak bir tutumdur.

Şehriniz (Bağdat) her hayrın bahçesidir. Efendim sizden iyi bir davranış beklenir.

كَمْثَلِك سَيِّدُ يُؤْذِينِ عَجَبٌ
وَفِي بَغْدَادَ خَيْرَاتُ كِفَاحُ

أَرَى يَاحِبِّ! تَذْكُرْنِي بِسَبِّ
فَمَا هَذَا؟ وَ سِيرَتُكُمْ سَمَاحُ

أَخَذْنَا كُلَّ مَا أَعْطَيْتَ تُحَفَّا
وَصَافَيْنَا وَ زَادَ الْإِنْشِرَاحُ

فَخُذْ مِنِّي جَوَابِي كَالْهَدَايَا
وَلَكِنْ كَانَ مِنْكَ الْإِفْتِيَا حُ

إِذَا اِعْتَلَقْتُ أَظْفِيرِي بِخَصْمٍ
فَمَرْجِعُهُ نَكَالٌ أَوْ طَلَا حُ

وَإِنْ وَّافَيْتَنِي حُبًّا وَسَلَمًا
فَلِلزُّوَارِ بُشْرَى وَ النَّجَاحُ

وَإِنْ لَمْ تَقْرُبْنِ أَنْهَارَ مَاءٍ
فَلَا تُعْطِيكَ مِنْ مَّاءِ رِيَا حُ

وَرَشْحُ الصَّلْدِ سَهْلٌ عِنْدَ جُهْدٍ
وَيُوبِقُكُمْ قُعُودٌ وَ انْسِطَا حُ

وَ مَا نَالُوكَ نَصْحًا يَا حَبِيبِي
وَ جَاهِدْنَا لِيَرْتَبَطَ النَّصَا حُ

وَ نَصْحِي خَالِصٌ لَا نَوْعُ هَزْلِ
وَ جِدُّ لَا يُخَالِطُهُ الْمَزَا حُ

Senin gibi bir efendinin bana eziyet vermesi hayret vericidir. Hâlbuki Bağdat iyilik dolu bir yerdir.

Dostum gördüğüm kadar sen küfür söyleyerek beni anmaktasın. Neden? Hâlbuki senin ahlakın, göz ardı etmeyi gerektirir.

Verdiğin her şeyi hediye olarak kabul ettik. Biz dostluk elini uzatmak istedik ve içimiz iyice ferahladı.

Şimdi sen de cevabımı hediye olarak kabul et ve (unutma ki) başlayan sendin.

Tırnaklarımı düşmanın vücuduna sapladığımda, sonu ibret verici ve fâsit bir hale düşüren azap olur.

Bana sevgi ve barış duygularıyla gelmen, ziyaretçiler için müjde ve başarı olacaktır.

Eğer su dalgalarına yaklaşmıyorsan, o zaman rüzgâr esintileri sana bir damla su dahi vermezler.

Çalışıp çabaladığında dağlardan bile suyun sızması mümkündür. Ama yere yapışıp oturmak, ancak insanı helâk eder.

Dostum, iyiliğini isteyip samimi ilişkilerimizin gelişmesi için gayret gösterdim.

Samimiyetim lafta değil, içtendir. Bu konuda şaka etmeyecek kadar ciddiylim.

فَيَا حَبِيبِي! تَفَكَّرْ فِي كَلَامِي
فَإِنَّ الْفِكْرَ لِلتَّقْوَىٰ وَشَاحٍ
وَلِيٍّ وَجَدْتُ لِقَوْمِي فَوْقَ وَجْدِ
وَمَا وَجَدْتُ الشَّوَكَلَ وَالنِّيَّاحَ
إِلَيْكُمْ يَا أَوْلَىٰ مَجْدِ إِلَيْكُمْ
وَإِنْ لَّمْ تَنْتَهُوْا فَالْوَقْتُ لَاحٌ
وَلِيٌّ قَدْرٌ عَظِيمٌ عِنْدَ رَبِّي
وَسُئْلِي لَا يُرَدُّ وَلَا يُزَاحُ
وَمِثْلِي حِينَ يَكِي فِي دُعَاءٍ
فَيَسْعَىٰ نَحْوَهُ فَضْلٌ مُّتَاحٌ
وَكَادَتْ تَلْمَعُنْ أَنْوَارُ شَمْسِي
فَيَتْبَعُهَا الْوَرَىٰ إِلَّا الْوَقَاحُ
وَيَأْتِي يَوْمُ رَبِّي مِثْلَ بَرْقٍ
فَلَا تَبْقَىٰ الْكِلَابُ وَلَا النَّبَاحُ
وَلِيٌّ مِنْ لُطْفِ رَبِّي كُلَّ يَوْمٍ
مَرَاتِبُ، لِلْعِدَا فِيهَا افْتِضَاحُ
وَنُورٌ كَامِلٌ كَالْبَدْرِ تَامٌ
وَوَجْهٌ يَسْتَنْيرُ وَلَا يُلَاحُ
وَنَحْنُ الْيَوْمَ نُسْقَىٰ مِنْ غُبُوقٍ
وَبَعْدَ اللَّيْلِ عِيدٌ وَاصْطَبَاحُ

Ey dostum söylediklerimi ciddiye al ve iyice düşün taşın. Çünkü tefekkür, takva ziynetlerindendir.

İslâm milleti için içimde taşıdığım üzüntü, her üzüntüden büyüktür. Yavrularının ölümünü gören annelerin üzüntüsünü dahi üzüntümle kıyaslama!

Ey soylu ve necip kimse dur! Ve kendine çeki düzen ver! Çünkü sözüme kulak vermediğin takdirde, zaman seni helak edecektir.

Allah^{cc} katında büyük bir makamım vardır. Duam ne reddedilir ne de oyalanır.

Benim gibi birisi dua edip ağladığında, mukadder olan Allah'ın^{cc} lütfu, ona koşarak gelir.

Pek yakında güneşimin nuru parlayacaktır. O zaman utanmaz kimseler hariç, herkes bu nurun peşinden gelecektir.

Rabbimin günü yıldırım gibi geldiğinde, ne köpeklerden ne de havlamalarından hiçbir iz kalmayacak.

Rabbimin lütfuyla, indinde öylesine mertebelerim var ki, düşmanım ondan dolayı zillete düşmektedir.

Bana dolunay gibi kâmil bir nur ve de-ğişmez parlak bir yüz bahşedilmiştir.

Bize şu anda, akşam içilen (marifet) şarabı içirilmektedir. Gece geçtikten sonra ise, bayram kutlanacak ve sabah içilen şarap içilecektir.

وَاعْطَانِي الْمُهَيْمَنُ كُلَّ نُورٍ
وَلِيٍّ مِنْ فَضْلِهِ رَوْحٌ وَرَاحٌ

أَتَقْتُلُنِي بِغَيْرِ ثُبُوتِ جُرْمٍ
فَقُلْ مَا يَصْدُرُنْ مِنِّي جُنَاحٌ

قَتَلْنَا الْكَافِرِينَ بِسَيْفٍ حُجَجٍ
فَلَا يُرْجَى لِقَاتِلِنَا فَلَاحٌ

وَلَيْسَ لَنَا سِوَى الْبَارِي مَلَاذٌ
وَلَا تُرْسٌ يَصُونُ وَلَا السِّلَاحُ

أَتَعْلَمُ كَيْفَ يَسْفَعُ بِالنَّوَاصِي
مَلِيكَ لَا يُنَاوِحُهُ الطَّمَاحُ

يَهْدِي الرَّبُّ ذِرْوَةَ كُلِّ طَوْدٍ
وَتَتْبَعُهُ الْأَسِنَّةُ وَالصِّفَاحُ

أَتَقْتُلُنِي بِسَيْفٍ يَا خَصِيمِي
وَقَتْلِي عِنْدَكُمْ أَمْرٌ مُبَاحٌ

وَقَدْ مِتْنَا بِسَيْفٍ مِنْ حَبِيبٍ
عَلَى ذَرَاتِنَا تَسْفِي الرِّيحُ

وَأَيْنَ سُيُوفُكُمْ؟ يَا شَيْخَ قَوْمٍ!
وَحَلَّ بِقَاعَكُمْ حِزْبٌ شِحَاحٌ

وَصَالَ الْحِزْبُ وَاخْتَلَسُوا كَذِبٌ
وَلَمْ يَكُ أَمْرُهُمْ إِلَّا اكْتِسَاحٌ

Allah^{cc} bana her nuru bağışladı ve lütfu beni rahat ve asude kıldı.

Acaba suçum kanıtlanmamış olmasına rağmen, yine de beni öldürecek misin? (Öyleyse) işlediğim günahtan beni de haberdar edin.

Kâfirleri delil kılıcıyla öldürdük. Bu yüzden bizi öldürmek isteyen, hiçbir şekilde başarıya ulaşamaz.

Allah'tan^{cc} başka bizi koruyan, ne bir silah, ne de bir kalkan var. Bizim sığınağımız, ancak O'dur.

Acaba (bir gün) Padişah'ın alınlardan nasıl yakalayacağını bilir misin? O, öyle bir Hükümdardır ki, kibir O'nun karşısında durma cesaretini gösteremez.

O gün Allah^{cc}, her ulu dağın zirvesini yıkip, yerle bir edecektir. Mızrak ve kılıç da onu izleyecektir.

Ey düşmanım, beni kılıçla öldürmek mi istiyorsun? Sence öldürülmem mubah mıdır?

Hâlbuki biz çoktan Sevgilinin kılıcıyla ölmüşüzdür ve zerrelerimizin üzerinde rüzgârlar esmektedir.

Ey milletin şeyhi! Bak avluna hırslı bir grup girmiştir. Nerede kılıçlarınız?

O grup, kurtlar gibi saldırdı ve yağmalamak dışında da bir işe yaramadı.

وَقَدْ صُبَّتْ عَلَيْكُمْ كُلُّ رُزْءٍ
فَمَا فِي بَيْتِكُمْ إِلَّا الرَّدَّاحُ

Her türlü bela size musallat edildi ve evinizde karanlık dışında hiçbir şey kalmadı.

وَكَمْ مِّنْ مُّسْلِمٍ ذَابُوا بِجُوعٍ
وَعَاشُوا جَائِعِينَ وَمَا اسْتَرَاخُوا

Açlık nice Müslüman'ı eritmiştir. Onlar açlık içinde yaşamlarını sürdürmeye devam ettiler ve rahat bulamadılar.

وَبَحْرُ الْعِلْمِ يَعْرِفُ مَوْجَ بَحْرِي
وَلَكِنْ عِنْدَكُمْ مَاءٌ وَجَاحُ

Ancak bilgi denizi, denizimin dalgasını tanır. Ama sende ise, sığ bir sudan başkası yoktur.

نَظَّمْتُ قَصِيدَتِي مِنْ إِرْتِبَالٍ
وَأَيْنَ الْفَضْلُ لَوْلَا الْإِقْتِرَاحُ

Bu kasideyi irticalen söyledim. Çünkü önceden hazırlayıp söylemek bir fazilet değildir.

فَخُذْمَنِّي بِعَفْوٍ كَالْكَرَامِ
وَدُونَكَ مَا هُوَ الْحَقُّ الصُّرَاحُ

Bu yüzden, bu apaçık doğruyu, benden af dileyerek bir centilmen gibi kabul et.

وَإِنْ بَارَزْتَنِي مِنْ بَعْدِ نَصْحِي
فَتَعْلَمُ أَنَّ بِي بَطْلٌ شَنَاحُ

Eğer bu nasihatimden sonra da karşıma çıkıp benimle savaşırsan o zaman benim ne kadar mert bir insan olduğumu anlarsın.

1

"İnsanın günleri, hali vakti ne kadar dar ve sıkıntılı olursa olsun, bu kara günleri ne kadar uzarsa uzasın, dünyanın maddi parlaklığı ve ışıltısı ne kadar çekici olursa olsun, insan böyle şeylere aldırış etmemeli. Kimi zaman insan şöyle bir düşünüp, filan işi yapsam çok kâr ve kazanç elde ederim der. Hele dünya güçleri ve göze çarpan parlaklığı onu davet ediyorsa ve onu, sen Ahmedi olup cemaate bağlı kalarak da bu işleri yaparsın ve işte şu alışverişte bulunursan, şu ticarete girersen, durumun düzelir, halin vaktin yerine gelir, aylık aidatını da rahatlıkla ödersin, diye çekse de, çok dikkatli olmak gerekir. İnsanı aldatıp eğri ve dolambaçlı işlere sokarlar. Bunların hepsi deccal fitnesidir. Cemaatten ve Yüce Allah'tan^{cc} koparıp uzaklaştıracak birer tuzaktır. Vadedilen Mesih^{as} hazretleri der ki: "Eğer siz biat edip cemaate katılmışsanız, sakın bu tuzaklara kanmayın, bu dalaverelerden uzak durun. Allah'a^{cc} bağlılık ve vefa gösterin. O'na meyledin, O'na eğilin. İşte o zaman siz benimsiniz. O vakit her şeyi elde edeceksiniz."

Biat Şartları ve Bir Ahmedi'nin Sorumlulukları, Sy.73

¹ Tuhfe-yi Bağdat; Ruhani Hazain, s.27-39, c.7

Eşler arasında sevgi ve merhamete dayalı bir ilişki nasıl olur?

Çağımızda kadın erkek arasındaki sınırlar ve karı koca ilişkisi çözülmeyen bir sorun haline gelmiştir. Vadedilen Mesih'in^{as} ikinci halifesi Hz. Muslih Mevud^{ra} şöyle buyurur: Şu an dünyanın en önemli sorunlarından bir tanesi kadın ve erkek ilişkisi ile ilgilidir. 1300 sene önce Arabistan'da doğan bir ışık, kadının da bir insan olduğu fikrini insanların zihnine yerleştirmeye çalıştı... Kuran erkeğe hitaben, kadınlar hakkında şu kısa cümleyi kullanmıştır: Velehünne mislüllezi aleyhinne (vazifeleri olduğu gibi hakları da vardır.) Bu cümle ileride şanı yüce sonuçlar doğuracaktır...

Bazı gerçeklerin hakikati, Vadedilen Mesih'in^{as} zamanında ortaya çıkacaktı ve onlardan bir tanesi de işte bu çağrıydı. Erkek ve kadın ilişkileri sorunu çok önemli bir meseledir. On üç asırlık bir süre onun gebeliği için gerekliydi. Çağımızda ise bu sorun, dünyayı hayrete düşürecek bir hal almıştır ve dünya ileride nelerle karşılaşacağı konusunda şaşkındır. Kadın, hürriyet çağının geldiğinin farkına varmıştır. Kadınları hizmetçi hatta köle zanneden erkekler ve eşlerini her türlü hizmetinde kullananlar, hayatlarının nasıl geçeceği konusunda şaşkındırlar. Onlar Muhammed Resulullah'ın^{sav} hayatından habersizdirler. Gözlerinin önündeki veraset yoluyla ellerine geçmiş duygulardır. Bundan dolayı, ileride nelerle karşılaşacaklarını kestiremiyorlar. Avrupa'da bir devrim yaşandı, bunun neticesinde hem erkek hem kadın, her ikisi de inim inim inlemekteyler. Onların ikisi de yerlerinden sökülmüştür ve bunun sonucu olarak da sürekli acı çekmektedirler. Onlar, ancak, İslam'ın erkeğe ve kadına verdiği haklara riayet edildiğinde rahata kavuşacaklardır...

Diğer milletlerde bulunan sorunlar, Müslüman kadınlarda da ortaya çıkmaktadır. Ama ne yazık ki Müslümanlar bunların ilacını Kuran-ı Kerim'de arayacakları yerde, Avrupa'nın yolunu tercih etmektedir. Bunun neticesinde Avrupa'da ortaya çıkan huzursuzluklar, Müslümanlarda da baş göstermektedir. Kuran-ı Kerim'e uyulduğu takdirde, örf ve adetlere karşı gelme sonucu zorluklarla karşılaşılacaktır. Ama yine de bunun

neticesi hayırlı olacaktır. Kadın ve erkek haklarıyla ilgili dünyada bir devrim yaşanmak üzere-dir. Ama bu değişikliğin Kuran-ı Kerim'e uygun olması gerekmektedir.¹

Aile hayatının esasını teşkil eden temel tuğlası, eş seçiminde kullanılan yol ve yöntemle yerine konulur. Gelecekteki cennetlik veya cehennemlik hayatın binası, bunun üzerine inşa edilir. Bundan dolayıdır ki, İslam eş seçiminde duygularla hareket etmeyi değil, çokça dua, akliselim ve kavli sedidi tercih etmeyi emretmiştir. Hz. Resulullah^{sav}, "fezfur bizatiddin taribet yedake" demek suretiyle, eş seçiminde birinci tercihin din ve ahlak olması gerektiğini öğretmiştir. Ama bugün zihnen batıya teslim olmuş Müslümanlar, eş seçerken internet ve benzeri modern yolları kullanmaktadırlar. İki yabancıнын ilişkisi burada başlar ve bazen kısa bir zamanda bu ilişki karı-koca ilişkisine dönüşür. Geçici nefsanî duygularına teslim olmuş, Batılı hayat tarzını benimseyen kimseler bilmelidirler ki, bu tür insanların aile hayatı bugün Batının çizdiği yolları aynen takip edecektir.

Dua, kavli sedid ve akliselimi göz ardı ederek, hiç tanımadığı kimselerle bu şekilde karı-koca hayatına başlayan insanlar, hangi sorunlarla karşılaşabilirler? Bu konuda Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyurmaktadır: Çağımızda türlü türlü ahlaksızlıklarından dolayı, insanların çoğunun nesli bozulmuştur. Kızlar konusunda zorluklarla karşılaşmaktadır. Gördüğüm kadarıyla büyük çaba sarf edilmesine rağmen, yabancı insanlarla akrabalık kurmanın birçok kötü sonuçları ortaya çıkmaktadır. Bazı kızların ecdadından bir kimse, bir zamanlar frengi hastalığına yakalanmış olduğundan, ileriki bir zamanda aynı hastalık o kızlarda da ortaya çıkmaktadır. Bazı kimselerde verem vesaire gibi akciğer hastalıkları ve bazılarında kısırlık bulunmaktadır. Ailelerin ahlaksızlığından dolayı ise, bazı kızlarda hakkıyla takva bulunmamaktadır. Yabancı kimselerle akrabalık

¹ Hutubat-ı Mahmud, cilt 3, sayfa 243-245

ilişkisi kurulurken, bu ve buna benzer ayıplar bilinemez.¹

Bu konuyla ilgili başka bir nasihatinde ise o, şöyle buyurur: Milletimizin başka bir kötü gele- neğine gelince, onlar kendi milletine mensup olan kimseye kız vermekten hatta elinden gel- diğince kız almaktan da hoşlanmazlar. Bu ta- mamıyla kibirlenmek ve kendini beğenmekten ileri gelir ve şeriatın emirlerine kesinlikle ters- tir... Eş aranırken dikkat edilmesi gereken, ni- kâhlanacağı kimsenin takva sahibi olup, iyilik üzerinde yürüyen ve fitneye yol açan herhangi bir soruna sahip olmamasıdır. Biliniz ki, İslam'da kavmin hiçbir değeri yoktur, asıl olan takvadır.² Hz. Muslih Mevud^{fa} şöyle buyurur: Sözüme ku- lak verin! Karı-koca ilişkisi bir saatlik değil, ömür boyudur. Hatta bana kalırsa Kıyamete kadardır... İnsan ektiğini biçer... Bundan dolayı- dır ki, nikâh vaktinde gelinin dindar olmasına ve damadın da kötü ahlaklara sahip olmamasına dinen dikkat edilir... Hz. İbrahim^{as} evlendi. Bu nikâhın temelinde takvaya dayalı öyle bir esas vardı ki, bunun neticesinde onun neslinde üst üste peygamberler doğmaya devam etti... İn- sanlar bu tür şeylere çok az dikkat ederler ve zamanı geldiğinde kendi hedeflerine ulaşmak için her türlü yola başvurlar.³

Vadedilen Mesih^{as} karı-koca ilişkileri hakkında Mevlâna Hekim Nuruddin Hazretlerine bir mek- tupta şöyle yazmıştır: Salih ve sevgili bir eş na- sip edilen bir insan, ileri derecede şanslı, müba- rek ve mutludur. Bununla takva ve temizlik güç- lenir. Din ve imanın büyük bir payı, kolaylıkla ele geçer. Bundan dolayı hemen hemen bütün peygamberler, sanki ona âşıkmiş gibi güzel ve salih hanım nasip edilmesini istemişlerdir. Pey- gamber Efendimiz'in^{sav} Hz. Ayşe'ye olan sevgisi meşhur bir olaydır. Yazılanlara göre, İslam'da ilk zuhur eden sevgi bu idi. Ben bu nimetin size bağışlanması için Allah^{cc} indinde duacıyım. Bence bu nimet birçok nimetin özüdür. Mümin ileri derecedeki takvanın talibi, hatta aşığı ol- duğu için, bence erkek ve kadın arasında sevgi,

ihlâs ve dostluk bulunan bir ev, cennet gibi paktır ve bereketlerle doludur.⁴ Aynen bunun gibi o, Nüvvab Muhammed Ali Han'ın^{fa} ilk eşi vefat ettiğinde, ona bir mektupta şöyle taziyede bulunmuştur: Karı-koca ilişkisin- de sırlar bulunur. Kadın ve erkek bir beden ve bir vücut haline gelirler, yüzlerce kere aynı ya- takta yatarlar. Onlar birbirinin uzvu haline gelir- ler. Bazen aralarında aşka benzer bir sevgi zu- hur eder. Bu sevgi zamanını hatırlayıp gözleri yaşarmayan hiçbir kalp yoktur. Birkaç hafta ev- den uzaklaşınca insan bu muhabbeti özler. Bu bağdan Allah-u Teâlâ sıklıkla bahsetmiştir ki, aralarındaki sevgi ve muhabbeti kökleştiren ilişki budur. Bazen bu bağın bereketinden dola- yı dünyevi acılar unutulur. Hatta peygamberler bile bu bağa muhtaçtılar. Kâinatın Efendisi^{sav} çok üzgün olduğunda Hz. Ayşe'nin uyluğuna elini vurup, "Erihna ya Ayşe" "Ey Ayşe! Biz şu an üzgünüz, bizi sevindir" derdi. Bundan anlaşıldığı gibi sevgili hanım, iyi bir arkadaş ve aziz bir re- istir ki, o evladın en büyük dert ortağıdır. O üzüntüden kurtarandır ve ev işlerinin idarecisi- dir. Onun aniden dünyadan göç etmesi, ne ka- dar büyük bir üzüntüdür. Her tarafa yalnızlığın karanlığı çöker ve ev insana korku verir.⁵ Aile hayatını sevgi ve huzurun kaynağı yapma- nın büyük silahlarından bir tanesi duadır. Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyurur: Allah^{cc} Yüce Kuran'da bize şu duayı öğretmektedir:

وَأَصْلِحْ لِي فِي ذُرِّيَّتِي

Yani: "Çoluk çocuğumun (manevi) durumlarını da düzelt."⁶ Bundan dolayı sadece kendi manevi ilerlemeniz için dua etmekle yetinmeyip, hanı- mınızın ve çocuklarınızın da bu yolda ilerleme- leri için dua ediniz. Çünkü insanın manevi fitne- lere düşmesine, çoğunlukla evladı ve özellikle de hanımı sebep olur. Unutmayınız ki, Hazreti Âdem'in^{as} başına ilk olarak ne geldiyse, hanımı- nın yüzünden geldi. Bel'am Bin Baure'nin fitne- ye düşmesine de hanımı sebep olmuştu. Tev- rat'tan anlaşıldığına göre, zamanın padişahının

¹ Siretü'l Mehdi, Cilt 1, Bölüm 3, sayfa 336-337

² Melfuzat, Cilt 5, sayfa 48-49, 4.baskı, Hindistan 2003

³ Hutubat-ı Mahmud, Cilt 3, sayfa 5

⁴ Mektubat-ı Ahmed, cilt 2, mektup 37, sayfa 59

⁵ El-Hakem, Cilt 7, No 36, 3 Eylül 1903

⁶ Ahkaf Suresi; a.16

gösterdiği takılara tamah eden Belam Bin Baure'nin hanımı, kocasını Musa peygamber aleyhine beddua etmek için kışkırttı. Kısacası genellikle eş ve evlat, insanın manevi fitnelere düşmesine sebep olur. Bundan dolayı onları ıslah etmeniz için elinizden geldiğince uğraş ve rin ve onlar için bolca dua edin.¹

Vadedilen Mesih^{as} Ahmedî bir erkeği hangi vasıflarla donatılmış olarak görmek istiyordu, şimdi de bunun bir örneğini sunacağım. O, bir seferinde Nüvvab Muhammed Ali Han Bey'e^{ra} şöyle yazdı: Siz, eşinizin bazı tutumlarının sizi rencide ettiğini yazdınız. Biliniz ki benim yolum bu değildir. Ben Peygamber Efendimiz'in^{sav} "Eşyle iyi olan en iyi olanınızdır" hadisiyle amel etmeyi, saadet alameti olarak görürüm. Allah^{cc} kadınların tabiatında o kadar eğrilik yaratmıştır ki, bazen onların Allah^{cc}, peygamber, kocası, kayınpederi, kocasının mürşidi, annesi veya kız kardeşini kötülermeleri ve onların iyi niyetlerine muhalefet etmeleri hiç de hayret verici değildir. Durum böyle olsa bile, uygun olan bir heybet ile ve bazen yumuşaklıkla onlara nasihat edin ve eğitimleriyle meşgul olun. Ama daima onlara iyilik edip ahlaklı ve yiğitçe davranın. Bir Müslüman'ın ahireti düşünmesi gerekir diye ona nasihatler verin ki, Allah-u Teâlâ musibetlerden korusun. Dua edilmeli ki, karı-koca, çocuklar ve arkadaşları birbirinden ayıran heybet verici şey, yani ölüm, zamansız gelip ortalığı birbirine katmasın. İnsan kalbini yumuşak tutmalı. Beş vakit namazı eda etmesi için hanımınıza nasihat edin. Namaz Allah^{cc} indinde birçok şey arz etmeye fırsat verir. Dünya ve ahretiniz için, kendi dilinizde dua edin. Kötü kaderlerden korkun. Barış ve huzur vaktinde korkana, Allah^{cc} rahmet eder. Ayrıca siz eşiniz için namazlarınızda dua ediniz. Ufak hatalar görüp kalbinizde ilişkiyi kesmeniz yakışıksızdır. Tersine vefalı olup, onun ıslahı için uğraşın ve gerçekten merhametli davranın."²

Dikkat ediniz! İster Ahmedî erkek, ister kadın, kim bu tür sorunlardan dolayı evlilik bağına ko-

parmak isterse, zamanın imamı ona "Ufak hatalar görüp kalbinizde ilişkiyi kesmeniz yakışıksızdır," diye buyurmaktadır. Evlilik bağına koparmakla ilgili bir olay anlatmadan geçemeyeceğiz. Bedir Gazetesinin kurucu editörü Hz. Bâbu Muhammed Afdal Bey^{ra} Afrika'da çalışırdı. Hali vakti yerinde idi. Onun iki eşi vardı ve Kadiyan'da yaşarlardı. 1899 senesinde o, Hekim Nuruddin^{ra} Hazretlerine bir mektup yazarak, her iki hanımın Afrika'ya gönderilmesini rica etti. Mektubunda o, "Hanımlardan kim gelmeyi reddederse, onu boşuyorum" diye yazdı. Onun mektubu Vadedilen Mesih'e^{as} sunulduğunda, o çok üzüldü ve Mevlevî Nuruddin^{ra} Hazretlerine, ona benim tarafımdan şöyle yaz buyurdu: "Böyle bir kimse ile bizim bağımız olamaz. Çünkü bu kadar aziz olan ilişkiyi, ufak bir nedenden dolayı kesen kimse, bizimle nasıl vefalı kalacak?"³ Bu mektup Hz. Babu Bey'e^{ra} ulaştığında adeta yer ayağının altından kaydı, düşündüklerinden tövbe etti. Rahat ve varlıklı hayatından vazgeçip Kadiyan'a geldi. Bedir Gazetesini çıkardı ve hayatının sonuna dek vefalı olarak Vadedilen Mesih'in^{as} hizmetinde bulundu.

Vadedilen Mesih^{as} Ahmedî bir erkeğin yiğitlik vasıflarıyla süslendiğini görmek istiyordu. O, şöyle buyurmaktadır: "Bize göre erkek olup, kadına savaş açmak ileri derecede hayâsızlıktır. Yüce Allah^{cc}, bizi erkek olarak yaratmıştır. Bu aslında üzerimize nimetin tamamlanması manasına gelir. Bundan dolayı O'na teşekkür etmek için kadınlara lütufta bulunmak ve yumuşak davranmak gerekir."⁴

Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyurur: "Fahşa (fuhuş) haricinde hanımların bütün ahlaksızlıklarına ve acımasızlıklarına dayanın."⁵

O, yine şöyle buyurur: "Bir keresinde ben eşime sitemde bulunmuştum. Kalbimdeki gücenmenin sesime yansıdığını hissediyordum. Bununla beraber, incitici ve kalp kırıcı bir kelime telaffuz

³ Siret Mesih-i Mevud^{as}, Yazar Şeyh Yakup Ali İrfânî, sayfa 253

⁴ Siret Mesih-i Mevud^{as}, Yazar Şeyh Yakup Ali İrfânî, sayfa 400

⁵ Siret Mesih-i Mevud^{as}, Yazar Şeyh Yakup Ali İrfânî, sayfa 400

¹ Melfuzat; s.135-139, cilt 10, Tefsir Mesih-i Mevud, Ahkaf suresi ayet 16

² Mektubat-ı Ahmed, cilt 2, sayfa 234-235

etmemiştim. Daha sonra, eşime olan bu sertliğin nedeni gizli bir günahıtan dolaydır düşüncesiyle, uzun bir zaman istiğfar edip, huşu ve huzu içerisinde nafil namazlar kıldım ve sadaka verdim.¹

O, şunu da buyurmuştur: "Kim zevcesine ve akrabalarına yumuşaklık ve ihsanla davranmıyorsa o benim cemaatimden değildir."²

Yine onun buyurduğuna göre: "Kadınlara saygılı davranmak ve ahlaksızlıklarına karşı sabırlı olmak, şeriatın emridir. Bir hanım namuslu ise ve kocasına itaat ettiği müddetçe, onun durumlarını çok kurcalamayın. Çünkü kadınlar doğuş itibarıyla erkekte daha zayıf yaratılmıştır. Peygamber Efendimiz'in^{sav} tutumu da buydu. O, hanımlarının uygunsuz davranışlarına katlanır ve şöyle buyururdu: Her kim kadının ok gibi düz olmasını istiyorsa hatalıdır. Kadınların yaratılışında eğrilik vardır. Bu eğrilik hiçbir şekilde düzelmez."³

Peygamber Efendimiz^{sav} "El-hakku mürrün," yani doğru söz acı olur buyurmuştur. Bundan dolayı çağımızda kadın ve erkeğin hasta olan ilişkisini tedavi etmek için, Vadedilen Mesih'in^{as} sunduğu reçeteyi, acı olsa her erkek ve kadın isteyerek veya istemeyerek kullanmaya mecburdur. Bu şifa verici ilaç, her çifti sağlıklı vücut haline getirip, kanımızın daimi bir parçası olarak damarlarımızda dolaşmaya kullanılmaya devam edilmelidir. Ancak hakem ve adil, yani adaletli hâkim olarak gönderilen Vadedilen Mesih'in^{as} reçetesinden tamamıyla yüz çeviren bir çift veya Vadedilen Mesih'in^{as} karşı taraf için söylediklerinden hoşlanan, ama kendisine verilen nasihatleri göz ardı eden kimseler için huzursuzluk mukadder kılınmıştır. Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyurur: İhlâs ve içtenlikle bana gelin. Çünkü hayrınız bundadır. Her tarafta yırtıcı hayvanlar vardır. Ama ben koruyucu kaleyim."

"La şarkiyya ve la garbiyya," yani ne Doğuya, ne de Batıya ait olan İmamüzzaman, hakem ve adil makamının sahibi Vadedilen Mesih^{as}, yu-

valarımızda sevgi ve merhamet ortamının korunması için şunları bildirmiştir. O, bir taraftan erkeklerin fitrî zaaflarına dikkatlerini çekip, onlardan kurtulmalarını ve dünyadaki alelade erkeklerden farklı olup, cennete benzer aileler kurmak konusunda sorumluluklarını yerine getirmelerini istemiştir. Diğer taraftan o, hiçbir kınayanın kınamasından korkmadan, kadınların dikkatini de onların fitrî zaaflarına çekmek suretiyle zaafların üstesinden gelmeyi ve onların kötü sonuçlarından yuvalarını korumayı istemiştir. Bilindiği gibi tek elle alkış tutulmaz. Bundan dolayı her Ahmedî erkek Vadedilen Mesih'in^{as} reçetesini gönül rızasıyla uygulamalı. Aynı şekilde her Ahmedî bayan, bu âb-ı hayattan içmelidir ki, barış ve sevgiye susamış olan dünyaya onun örnekleriyle daimi hayat nasip olsun. Vadedilen Mesih^{as} hanımlara hitaben şöyle buyurmuştur: Kadınların kötü adetlerinden bir tanesi de ikide bir kocalarına itaatsizlik etmeleridir. Onlar izin almadan kocalarının mallarını harcarlar ve kızdıklarında kocaları aleyhinde ileri geri konuşurlar. Bu tür kadınlar Allah^{cc} ve Peygamber^{sav} indinde lanetlidirler. Namazları, oruçları ve amellerinin hiçbirisi makbul değildir. Yüce Allah^{cc} açıkça, bir kadın kocasına tam manasıyla itaat etmediği ve gönül sevgisiyle ona hürmet göstermediği müddetçe ve onun yokluğunda hayrını istemedikçe, takva sahibi sayılmaz diye buyurmaktadır.

Allah'ın Peygamberi^{sav}: "Kocalarına itaat etmeleri kadınlara farzdır. Yoksa amellerinin hiçbirisi makbul değildir," buyurmuştur. Ayrıca o, "Allah'tan^{cc} başkasına secde etmek caiz olsaydı, ben hanımlara, kocalarına secde etmelerini emrederdim," buyurmaktadır. Kocasının aleyhinde konuşan veya ona ihanet gözüyle bakan ve Allah'ın^{cc} emrini işittiği halde tutumundan vazgeçmeyen bir hanım, lanetlidir. Allah^{cc} ve Peygamber^{sav} ona kırgındır. Kadınlar kocalarının mallarını aşırması ve namahremden kendilerini korumalıdır. Kocasını ve nikâh düşmeyen erkekler haricindeki bütün erkelere karşı tesettürlerini korumalıdır. Namahrem erkeklerden tesettür etmeyen kadınlarla şeytan hep yan yanadır. Kadınların yapmaları gereken şey, kötü huylu ve kötü ahlaklı kadınları evlerine

¹ Melfuzat, cilt 1, sayfa 307

² Keşti-yi Nuh, Ruhani Hazain, cilt 19, sayfa 19

³ Siretü'l Mehdi Cilt 1, bölüm 3 sayfa 337

sokmamaları ve hizmetlerinde bulundurmamalarıdır. Çünkü iyi bir bayanın, kötü karakterli kadının sohbetinde bulunması büyük günahdır. Kadınlarda bulunan kötü huylardan birisi de şudur: Bir kadının kocası kendine özgü bir sebepten ötürü ikinci kez nikâhlanmak istediğinde, kadın ve akrabaları çok öfkelenirler. Ona küfredip gürültü koparırlar. Allah'ın^{cc} bu kuluna haksız yere eziyet ederler. Bu tür kadınlar ve akrabalar işe yaramaz, şerli ve kötü kimselerdir. Çünkü Allah^{cc}, içinde yüzlerce iyilik bulunan kâmil hikmetinden ötürü, erkeklere kendilerine özgü ihtiyaç veya sebepler gereği dörde kadar evlenmeye müsaade etmiştir. O zaman Allah^{cc} ve Peygamberin^{sav} emri gereği evlenen kimse, neden kınansın? Allah^{cc} ve Peygamberin^{sav} emirlerine karşı gelen bu tür kadın ve akrabaları ileri derecede (Allah indinden) kovulmuş kimse olup, şeytan'ın kardeşleridir. Çünkü onlar Allah^{cc} ve Peygamberin^{sav} buyruklarından yüzlerini çevirip, Allah^{cc} ile savaşmak isterler. Eğer kalbi temiz olan bir Müslüman'ın evinde bu tür şerli yahut şımarık bir hanım varsa, onu cezalandırmak için kesinlikle ikinci kez evlenilmelidir.¹

Bizim bu çağımızda, kadınlar bazı özel bidatlere yakalanmış bulunmaktadırlar. Onlar taaddüd-i zevcat² meselesine çok kötü bir gözle bakarlar. Sanki ona iman etmezler. Onlar, Allah'ın^{cc} şeriatının her çeşit ilacı kapsadığını bilmezler. Eğer İslam'da taaddüd-i nikâh meselesi olmasaydı, o zaman erkeklerin ikinci nikâh yapmak üzere karşılaştıkları bazı durumların bu şeriatla hiçbir ilacı bulunmazdı. Bunun örneği şöyle açıklanabilir. Eğer bir kadın sonradan delirirse yahut cüzam hastalığına yakalanırsa yahut ta ölünceye dek insanı sakat bırakan bir hastalığa yakalanırsa veyahut da benzer şekilde onu iş yapamaz ve acınacak bir duruma sokan herhangi bir sebep söz konusu olursa, keza kocası da kadınsızlığa sabredemez bir durumla karşı karşıya kalarak acınacak bir duruma düşerse, böyle bir durumda erkeğin ikinci defa nikâh yapmasına izin

vermemek, erkeğin (erkeklik) güçlerine bir zulümdür.

Aslında Allah'ın^{cc} şeriatı aynı sebepleri göz önünde bulundurarak, erkekler için bu yolu açık bırakmıştır. Keza mecbur kaldıkları zaman kadınlar için bile yol açıktır. Eğer erkek işe yaramaz duruma düşerse, onlar da hâkim vasıtasıyla talak (boşanma) yerine geçen, "hul'a" yaptırabilirler. Allah'ın^{cc} dini bir eczane gibidir. Eğer bir eczanede her hastalığın ilacı bulunmazsa öyle bir eczane işleyemez.

Şimdi düşününüz. Erkeklerin bazen ikinci nikâh yapmaya mecbur kaldıkları bazı zorluklarla baş başa kalabilme ihtimali olduğu doğru değil midir? İçinde bütün zorlukların ilacı bulunmayan şeriat ne işe yarar? Bakınız, İncil'de boşanmak konusunda yalnız zina şartı bulunuyordu. Bunun dışında, karı koca arasında can düşmanlığı yaratabilen diğer yüzlerce değişik sebepten hiç bahsedilmemişti. Bu sebepten dolayı Hristiyan milleti bu eksikliğe tahammül edemedi. Sonunda Amerika'da boşanma yasasının çıkarılması gerekti. Şimdi düşününüz artık! Bu yasa ile İncil nereye gitti? Ey kadınlar! Hiç üzülmeyiniz; Size verilmiş olan Kitap, İncil gibi insan tarafından değiştirilmeye muhtaç değildir. Bu Kitapta erkeklerin hakları nasıl korunmuşsa, kadınların hakları da (aynı şekilde) korunmuştur. Eğer bir kadın kocasının (birden) fazla evlenmesine öfkelenmişse, o hâkim vasıtasıyla boşanabilir. Müslümanların karşılaşılabilecekleri değişik durumlardan kendi şeriatında bahsetmesi Yüce Allah'ın^{cc} görevi idi ki, şeriat eksik kalmayın. Onun için ey bayanlar! Siz kocalarınızın ikinci kere evlenmeye irade etmeleri üzerine, Yüce Allah'a^{cc} şikâyet etmeyiniz. Aksine Yüce Allah^{cc} sizleri musibet ve imtihandan korusun diye dua ediniz. Şüphesiz iki hanım ile evlendikten sonra eşit davranmayan erkek, aşırı zalim ve cezalandırılmaya müstahaktır. Fakat siz bizzat Allah'ın^{cc} emrine karşı çıkarak, İlâhi azabın hedefi olmanız. Her insan yaptığı işler konusunda sorumlu tutulacaktır. Eğer siz Yüce Allah'ın^{cc} gözünde emirlerine bağlı ve dindar olursanız, bu durumda kocalarınız bile Allah'ın^{cc} emirlerine bağlı bir duruma getirilecektir. Gerçi şeriat değişik hikmetlerden dolayı birden fazla kadın ile evlen-

¹ Melfuzat, Cilt 5, sayfa 48, 4.baskı, Hindistan 2003

²Taaddüd-i zevcat: bir erkeğin birden fazla kadınla nikâhlanması

meyi caiz saymıştır. Ancak kaza ve kader yasası sizin için açıktır. Eğer şeriat yasası sizin için dayanılmaz ise, dua vasıtasıyla kaza ve kader yasasından istifade ediniz. Çünkü kaza ve kader yasası şeriat yasasına dahi üstün gelir. Takva ediniz. Dünya ve onun süsüne fazla gönül bağlamayınız. Kavminiz ile övünmeyiniz. Hiçbir kadınla alay etmeyiniz. Kocalarınızdan güçlerinin yetmediği taleplerde bulunmayınız. Sizler mezara masum ve iffetli olarak girmeye çaba sarf ediniz. Yüce Allah'ın^{cc} farzları olan namaz, zekât ve benzerlerinde üşengeçlik etmeyiniz. Kocalarına içtenlikle itaat edenlerden olunuz. Onların saygınlıklarının büyük bir kısmı sizin elinizdedir. Onun için siz bu sorumluluğunuzu çok güzel bir şekilde eda ediniz. Öyle ki Yüce Allah^{cc} Katında "salihat-ı kamilat" (iyi ve itaat eden kadınlar) sayılasınız. İsrâf etmeyiniz. Kocalarınızın mallarını yersiz harcamayınız. Hıyanet etmeyiniz. Hırsızlık yapmayınız. Dedikodu yapmayınız. Bir kadın, başka bir kadına yahut erkeğe iftira atmasın.¹

Yuvalarımızda huzur ve sevginin gelişmesi ve Allah'ın^{cc} rahmetinin cezp edilmesi için eşlerin birbirlerinin akrabalarına hürmet ve sevgi göstermeleri şarttır. Ch. Nazar Muhammed Bey^{ra} şöyle rivayet eder: Ben Vadedilen Mesih'in^{as} yanında otururken, başka bir arkadaş da kendisiyle görüşmeye geldi. O, Vadedilen Mesih'e "Kayın tarafım, eşimi bana çok zorluklar çıkararak verdi. Bundan dolayı ben de eşimi anne babasına göndermeyeceğim" dedi. Bunun üzerine Vadedilen Mesih'in^{sa} yüzü öfkeyle kızardı ve ona büyük bir kızgınlık içinde "Biran evvel buradan uzaklaş. Senin yüzünden bizim üzerimize de azap inebilir" buyurdu. Bunun üzerine o adam oradan uzaklaştı. Az bir zaman sonra geri gelip, tövbe ettiğini Vadedilen Mesih'e^{as} bildirdi. Bunun üzerine Vadedilen Mesih ve Mehdi^{as} onun oturmasına izin verdi.²

Vadedilen Mesih^{as} şöyle buyurur: "Kız verenlerin uygunsuz davranışları üzülmeye değer değildir. Dünya yaratıldığından beri kız tarafından

hep, başlangıçta bir miktar uygunsuz davranış ve çekişme meydana gelir. Onlar kızlarını vermeden önce çok düşünüp taşınmakta haklıdır. Çünkü o, onların sevgili evladıdır ve evlat hakkında herkes böyle davranmaya mecburdur.³"

Sahih-i Müslimde yer alan bir rivayete göre, Peygamber Efendimiz^{sav} zevcesinin akrabalarına o kadar iyi davranırdı ki, Hz. Hatice^{ra} vefat etmiş olmasına rağmen,, her ne zaman kızkardeşi Hale'nin sesi Peygamber Efendimiz'in^{sav} kulağına geldiyse, o bunu iştir iştir ona hürmeten ayağa kalkıp, onu karşıladı ve büyük bir sevgi içinde Hatice'nin kardeşi Hale geldi buyururdu. Peygamber Efendimiz'in^{sav} bu ahlakî davranışları sadece eşinin akrabalarıyla sınırlı değildi, tersine her ne zaman evinde bir hayvan kesildiyse, o onun etinden Hz. Hatice'nin arkadaşlarına da gönderirdi.⁴

Efendisine uyma neticesi olarak Vadedilen Mesih de^{as} zevcesinin akrabalarına güzel ahlakın en iyi örneklerini sergiledi. Mesela kendisi çok meşgul olmasına rağmen, Hz. Ümmü'l Mümini-ni anne babasıyla görüştürmek için birçok kez yolculuk yaptı.⁵

Vadedilen Mesih'in^{as} eşi Hz. Ümmü'l Müminin de kocasının akrabalarına, örnek teşkil edecek davranışlarda bulunurdu. Bunun neticesinde başlangıçta muhalif olan akrabaların gönlünü fethetti. Mesela kuma kelimesi toplumumuzda nefretin simgesi olarak kullanılır. Ancak Hz. Ümmü'l Müminin, Vadedilen Mesih'in^{as} birinci eşine karşı da çok iyi davranırdı. O hastalandığında onun ziyaretine gider ve tedavisiyle uğraşırdı. Vadedilen Mesih'in^{as} bütün akrabaları Ümmü'l Müminin'e muhalif olmalarına rağmen, o ahlakî davranışlarından vazgeçmedi.

Ailelerde sevgi ve merhametin kökleşmesi için Kuran-ı Kerim karı-kocanın birbirinin elbisesi olmasını emretmiştir. İnsanın zaaflarını örtmekle kalmayıp, onun güzelliğini göstermek, elbisenin sayısız vasıflarından birisidir. Bundan dolayı ister erkek, ister kadın, hayat ortağının

¹ Keşti-yi Nuh, Ruhani Hazain, cilt 19, sayfa 80-81

² Rivayat-ı Sahabe defteri, no 1, Muhammed Ekber Bey, Kebirabad Mahallesi, Multan

³ Siretü'l Mehdi, cilt 1, sayfa 737

⁴ Müslim

⁵ Siretü'l Mehdi, cilt 1, bölüm 1, rivayet 442

güzelliklerini görmeli ve onlara iltifat etmeyi adet haline getirmelidir.

Peygamber Efendimiz^{sav} eşlerinin sadece hayatlarında değil, onların ölümünden sonra bile güzel vasıflarından sıklıkla bahsederdi. Nitekim Hz. Hatice'nin^{ra} vefatından sonra onun iyilikleri ve güzel vasıflarından o kadar sıkça bahsederdi ki, Hz. Ayşe'nin^{ra} rivayetine göre, "Ben bazen usanarak, Ey Allah'ın Resulü! Allah^{cc} sana çok iyi hanımlar bağışladı, artık o yaşlı kadını anmaktan vazgeç derdim. Bunun üzerine Peygamber Efendimiz^{sav} "Hayır! Hayır!" deyip, şöyle buyurdu: "Ben yalnız iken Hatice bana arkadaş oldu; Ben kimsesiz iken, o bana kalkan oldu. Hatice malı mülküyle bana feda oldu. Allah^{cc} ondan bana evlatlar verdi. İnsanlar beni reddettikleri vakit o bana iman etti."¹

Ayşe Hazretleri'nin^{ra} güzel vasıflarını açıkça beyan ederken Resulullah^{sav} şöyle buyurmuştur: "Ayşe'nin diğer hanımlar üzerindeki fazileti, serid yani etli yemeğin diğer yemekler üzerindeki fazileti gibidir. Diğer hanımlar bazen bunu protesto ettiklerinde, Peygamber Efendimiz^{sav} şöyle buyurdu: "Eşlerimin arasında sadece Ayşe'dir ki, onun yatağındayken bile bana vahiy iner."²

Vadedilen Mesih^{as} de Hz. Ümmü'l Müminin ile yalnız iken aralarında geçen bazı olaylar esnasında ortaya çıkan eşinin güzel vasıflarını ashap önünde zikrederdi. Böylelikle ashab-ı kiram Hz. Ümmü'l Müminin güzel vasıflarını Vadedilen Mesih'in^{as} dilinden işiterek bize aktarmışlardır. Bu günlerde ailelerde huzursuzluğa neden olan bir sebepten bahsederken Vadedilen Mesih'in^{as} beşinci Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{aba} şöyle buyurmaktadır: "Yuvalar yıkan, ailelerde kavgalara ve huzursuzluğa sebep olan bir hastalık, evlendikten sonra erkeğin gücü yetmesine rağmen ve hiçbir caiz neden olmadığı halde anne baba ve kardeşleriyle aynı evde yaşamasıdır. Eğer anne-baba yaşlı olup yürümekten ve iş yapmaktan aciz ise, onlara hizmet eden ve yardım eden kimse yok ise, o zaman gerekli ve

farz olan onlarla kalıp hizmet etmeleridir. Ancak onlarla beraber yaşayan kardeşler varsa, ayrı bir evde yaşamakta bir beis yoktur. Bu günlerde aynı evi paylaşmaktan dolayı birçok sorunlar yaşanmaktadır. Beraber kalarak daha fazla günaha yakalanmak hizmet veya iyilik değildir... Biz birbirimizi sevdiğimizden dolayı beraber yaşıyoruz diyenler arasında bu sevgi nefretlerin artmasına neden oluyorsa, o zaman beraber yaşamak İlahî emir değildir. Böyle durumda daha hayırlı olan, ayrı evde yaşamaktır. Kısacası duygularla değil, daima akılla karar verilmeli."³ Hz. Mir Muhammed İsmail^{ra} Vadedilen Mesih'in^{as} kayınbiraderidir ve Vadedilen Mesih'in evinde 25 seneye yakın yaşamıştır. O müşahedesini şöyle aktarmaktadır: "Ben hayatımda hiçbir zaman Vadedilen Mesih'i^{as} Hz. Ümmü'l Müminin'e kızarken görmedim ve duymadım. Tersine ideal bir çiftte olması gereken durumu müşahade ettim."⁴

Vadedilen Mesih'in^{as} evinde yaşayan Hz. İmam Bibi şöyle rivayet eder: "Biz hiçbir zaman Hz. Ümmü'l Müminini Vadedilen Mesih'e^{as} kızarken görmedik. O Vadedilen Mesih'e^{as} çok hürmet ederdi ve gönlünü hoş tutmaya çalışırdı."⁵ Bize de Allah^{cc} aile hayatıyla ilgili öyle güzel örnekler göstermeyi nasip eylesin ki etrafımızda yaşayanlar, her Ahmedi çift efendisi gibi ideal bir çifttir: her Ahmedi erkek eşine iyi davranır, her Ahmedi bayan da kocasına hürmet eder ve gönlünü hoş tutmaya çalışır, diye şahitlik etsin. Vadedilen Mesih'in V. Halifesi şöyle buyurur: İslam, aile ilişkilerini ayakta tutmak, sevgi ve muhabbet ortamını yaratmak için ne kadar güzel öğreti sunmuştur. Buna rağmen egoların ağına yakalanıp iki yuva, iki aile ve hatta birçok kere nesillerin yıkılmasına neden olan insanlara şaşmamak ve üzüntü duymamak elde değildir. Allah^{cc} onlara acısın. Amin."⁶

Raşit Paktürk

³ El-fazıl International 1-7 Aralık 2006, sayfa 7

⁴ Siret Hz. Seyyide Nusret Cihan Begüm, sayfa 231

⁵ Siret Hz. Seyyide Nusret Cihan Begüm, sayfa 414-415

⁶ Cuma Hutbesi, 10 Kasım 2006

¹ Müsned Ahmed bin Hanbel

² Buhari

“Hz. İsa İlah Olamaz” İncil ve Tevrat Işığında

6. Bölüm

Hız. Yunus'un^{as} alameti Hız. İsa^{as} tarafından nasıl gösterildi?

Hristiyanlar Hız. İsa'nın^{as} kabre, toprağın bağına ölü olarak girdiğini, ölü olarak toprağın altında kaldığını ve sonra canlanarak oradan çıkıp göklere gittiğini söylüyorlar. Hristiyanların inancı budur. Geçen sayıda Hız. Yunus'un^{as} başına gelenleri Eski Ahit'ten gösterdik. O, kitabın dediğine göre, Hız.Yunus^{as} balığın karnına canlı olarak girdi, canlı olarak orada kaldı ve canlı olarak oradan çıktı. Bu üç şey önemlidir. Canlı olarak girmesi, orada canlı olarak kalması ve canlı olarak oradan çıkması...

Hız. İsa^{as} Yahudilere diyor ki;

*"Kötü ve vefasız kuşak bir belirti istiyor! Ama ona Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek."*¹

Yunus'un^{as} alameti Hız. İsa'ya^{as} göre furkandır. Furkan, doğru ve yalancı arasındaki farkı ayırt etmektir. O Yahudilere, size gösterilecek alamet sadece budur, dedi ve bunu vurgulaya, vurgulaya söyledi. Hristiyanların söylediklerine inanacak olursak bu alamet gerçekleşmemekte ve Hız. İsa^{as} hâşâ yalancı durumuna düşmektedir. Ama biz Hız. İsa'nın^{as} Allah'ın^{cc} hak peygamberi olduğuna iman etmekteyiz ve İncil'den Hız. İsa'nın^{as} o alametinin, Hız. Yunus^{as} devrinde gerçekleştiği gibi aynen gerçekleştiğini anlamaktayız. Hız. İsa^{as} bunu kendisi anlatmıştır ve çarmıha gitmemek için, orada ölmek için yalvarmıştır. Çünkü o, onun lanetli bir ölüm olduğunu bilmektedir. Arapça ve İbranice'ye göre lanetlinin manası ise, Allah'tan^{cc} uzak, Allah^{cc} da ondan uzak, şeklidir. O, Allah'tan^{cc} nefret eder, Allah^{cc} da ondan nefret eder. O, şeytana yakındır, şeytan da ona yakındır. Şeytan onu sever, o da şeytanı sever. Neüzü billahi min zalike (bu düşünceden Allah'a^{cc} sığınırız.) Allah'ın^{cc} peygamberi için böyle bir ölüm hayal etmek bile korkunçtur. Çünkü o insanları lanetten kurtarmak için gelirken, kendisi böyle bir

şeyi nasıl kabul edebilir. Bu nedenle İsa^{as} çok dua etti, çok yalvardı ve Allah-u Teâlâ onu böyle lanetli bir ölümden kurtarmak için planlar kurdu. Kuran-ı Kerim'in anlattığına göre kafirler peygamberlere karşı düzen kurarlar, Allah^{cc} da kafirlerin entrikalarını boşa çıkarmak için plan kurar.

"Vallâhu hayrul mâkirîn" Allah'tan daha iyi plan kuran kimse yoktur.

Yahudilerin İsa'ya karşı kurduğu entrikalar ve Allah'ın^{cc} onların entrikalarını bozmak için hazırladığı düzen hakkında İncil'de ayrıntılı bilgiler bulunmaktadır. İncil'in anlattığına göre Hız. İsa'yı^{as} çarmıha germek için çabalar sürmekte ve buna karşın Hız. İsa'nın^{as} da duaları devam etmektedir. Yukarda da anlatıldığı gibi İncil'de, Allah'ın mümin kullarının dualarını kabul etme sözü vardır.

İncil **Matta 27. Bölüm, ayet 17'de** şunlar geçmektedir;

"Halk bir araya toplandığında, Pilatus onlara, «Sizin için kimi salıvereyim istersiniz, Barabas'ı mı, Mesih denilen İsa'yı mı?» diye sordu."

Pilatus validir. Hız. İsa^{as} hakkında karar vermek ona aittir. Yahudiler Hız. İsa'yı^{as} çarmıha girmesi için baskı yapıyorlardı. Pilatus Hız. İsa'yı^{as} bir şekilde oradan kurtarmak istiyordu. İncil'den de anladığımız gibi, bunun bazı sebepleri vardı. Pilatus Yahudilere, belki Hız. İsa'yı^{as} sal derler diye, *"Kimi salayım; Barabas'ı mı yoksa Mesih denilen İsa'yı mı?"* diye sordu. Pilatus hâkimdi ve Yahudilerin kıskançlıktan dolayı, suçsuz olduğu halde İsa'yı^{as} ele verdiklerini biliyordu.

Pilatus'un İsa'nın^{as} suçsuz olduğunu biliyor olması dikkate değer bir durumdur.

Matta 27. Bölüm, ayet 19'da şöyle deniyor:

"Pilatus yargı kürsüsünde otururken karısı ona, «O doğru adama dokunma. Dün gece rüyamda onun yüzünden çok sıkıntı çektim» diye haber gönderdi."

İncilin yukardaki ayetlerinden iki önemli ayrıntı dikkat çekiyor:

¹ Matta 16. Bölüm 4. Ayet

1- Hakimin, Hz. İsa'nın suçsuz olduğunu bilmesi ve bundan dolayı ona ceza vermekten çekinmesi.

2- Hanımının gördüğü rüyanın etkisiyle Dava aşamasında Pilatus'a, "O salih adamla senin bir işin olmasın," diye mesaj yollaması. Bu demektir ki hem Pilatus hem de hanımı Hz. İsa'nın^{as} suçsuz olduğuna inanıyorlardı. Pilatus'un hanımı rüyasında Hz. İsa yüzünden çok sıkıntı çektiğinden korkmuştu ve hakimin onun aleyhine bir karar vermesini istemiyordu.

Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

وَمَكْرُوا وَمَكَرَ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ

"(İsa'nın düşmanları) bir plan kurdular. Allah (da) tedbir aldı. Allah, tedbir alanların en mükemmelidir."¹

Kuran-ı Kerim'in bu ayetinde bildirildiği gibi Allah-u Teâlâ tedbirini aldı, bunun ayrıntıları İncil'de vardır. Bir melek vasıtası ile Pilatus'un hanımına bir rüya gösterildi. Çünkü bazen bir hanımın baskısı daha iyi sonuç verebilmektedir. Allah-u Teâlâ Pilatus'un düşüncesini desteklemek için hanımına rüya gösterdi ve o rüyanın tesiri o kadar büyüktü ki, o tesir ile hanımı da gelip, kürsüde oturan Pilatus'a, "Hayır, o senden zarar görmesin, yoksa biz sıkıntı çekeceğiz." dedi.

Matta 27. bölüm, ayet 20-24'de:

"Başkâhinler ve ihtiyarlar ise, Barabas'ın salıverilmesini ve İsa'nın öldürülmesini istesinler diye halkı kışkırttılar.

Vali onlara şunu sordu: «Sizin için ikisinden hangisini salıvereyim istersiniz?»

«Barabas'ı» dediler.

Pilatus, «Öyleyse Mesih denen İsa'yı ne yapayım?» dedi.

Hep bir ağızdan, «Çarmıha gerilsin!» dediler.

Pilatus, «O ne kötülük yaptı ki?» diye sordu.

Onlar ise daha yüksek sesle, «Çarmıha gerilsin!» diye bağırışıp durdular.

Pilatus, elinden bir şey gelmediğini, tersine, bir kargaşalığın başladığını görünce su aldı, kalabalığın önünde ellerini yıkayıp şöyle dedi: «Bu

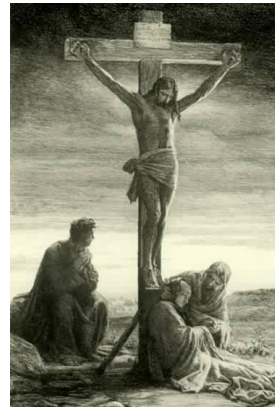
adamın kanından ben sorumlu değilim. Bu iş siz bakın!»"

İncil'de geçen bu olay bize ne anlatmaktadır? Görüldüğü gibi Hz. İsa'nın duası (Ey Allah'ım bu kâse benden geçsin şeklindeki dua) artık işlemeye ve etkisini göstermeye başlamıştır. Hâkim, Yahudiler beni yetkililere şikâyet eder düşüncesi ile Yahudiler tarafından baskı altındadır, ama kalben Hz. İsa'nın salih bir insan olduğuna inanmaktadır. Hanımı da onun salih bir kişi olduğuna inanıyor, çünkü melek rüyasında ona, "Bu salih bir kişidir, eğer bunun kılına bir zarar dokunursa siz sorumlusunuz," demiştir. O da bunu kocasını tembihliyor. Bir şekilde Pilatus Yahudilerin din adamlarını, kâhinlerini ikna etmeye çalışıyor, ama belki isyan çıkarırlar ya da kendisini şikâyet ederler düşüncesi ile ister istemez korkuyor. Ancak diğer taraftan da İsa'ya zarar verirse kendisine ve ailesine büyük sıkıntı geleceğinden korkuyor. O nedenle de orta bir yol bulmaya çalışıyor. Urduca da bir ifade vardır. "Yılan da ölsün, ama sopamda zarar görmesin." Pilatus ta böyle bir yol aramaya çalışmıştır. Anlaşılan, Pilatus Hz. İsa'yı^{as} kurtarma çabasıdadır ve kurtarmak için bir yol aramıştır.

Peki, aldığı tedbir neydi?

Çarmıhta bir insanın ölmesi için üç dört gün gerekir. Bir iki saatte bir insanın çarmıhta ölmesi mümkün değildir.

Çarmıh nedir? Resimde görüldüğü gibi iki el, ayaklar, bacaklar ve hatta dirseklere çivi çakılan

bir sehpadır. İnsan orada durdukça, yavaş yavaş vücudundaki kan ve kemiğin içindeki ilik akar ve insan acıyla üç dört günde ölür. Birkaç saatte insanın çarmıhta ölmesi mümkün değildir. Bu bilimsel bir gerçektir. Bu cezayı uygulayanlar bu gerçeği o zaman da biliyorlardı ve insan çarmıhta ölsün diye orada üç dört gün tutuluyordu.

İncil'den açıkça anladığımız Hz. İsa'yı kurtarmak için, hâkimin bir tedbir aldığıdır. Bunun ayrıntılarına göre Hz. İsa^{as} üç gün çarmıhta bırakılma-

¹ Ali İmran Suresi, Ayet 55

Maneviyat

yıp, birkaç saat içinde çarmıhtan indirilecekti. Çünkü üç gün orada kalsa, mutlaka ölür. Hakimin aldığı tedbir zahirde Başkahinler ve ihtiyarların istediğini gerçekleştiriyordu ama ger-

çekte ise Hz. İsa'yı^{cc} çarmıhta ölmekten kurtarıyordu. Bu tedbir neydi? Pilatus, Hz. İsa'nın Cuma günü öğleden sonra asılmasını sağlamıştır... **Devam edecek...**
Raşit Paktürk

"Her peygamber dünyaya geldiği zaman bir "Leyletü'l Kadir" in varolduğu da hatırd tutulmalıdır. O gecede gökten o peygamber ve kendisine verilen "kitap" iner. Keza melekler gökten inerler... Yüce Allah'ın sünneti hep böyle varolmaktadır. Yüce Allah'ın kelamı ancak "Leyletü'l Kadir" de iner. Keza O'nun peygamberi de hep "Leyletü'l Kadir" de dünyaya gelir. Aynı şekilde "Leyletü'l Kadir" de melekler bile inerler. Onlar vasıtasıyla dünyada hayır yapma istekleri doğar. Sapıklığın karanlıkla dolu gecesinden başlayarak, doğruluk sabahı doğuncaya kadar melekler, hazır olan kalpleri doğruluğa çekme işiyle meşgul olurlar."

İzale-i Evham, Ruhani Hazain Cilt 3 Sayfa 159-160

"Leyletü'l Kadir" meşhur anlamına göre seçkin ve hayırlı bir gecedir. Ancak Kuran-ı Kerim'in işaretlerinden de anlaşıldığı gibi dünyanın karanlık durumu bile, gizli özellikleri bakımından "Leyletü'l Kadir" hükmünü taşımakta olur. Bu karanlık durumda doğruluk, sabır, zühd ve ibadetlerin Allah^{cc} katında büyük bir değeri vardır. İşte bu karanlık durum Hz. Resulüllah'ın^{sav} peygamber olarak ortaya çıkması zamanında kemale ulaşarak çok yüce bir nurun inmesini talep ediyordu. Bu karanlık durumu görünce ve zulme maruz kalmış kullarına merhamet ederek Yüce Allah'ın^{cc} "Rahmaniyet" sıfatı cûşetti ve gökteki bereketler yere yöneldi. Böylece o karanlık durum, dünya (insanları) için mübarek oldu. Dünya insanları ondan çok yüce bir rahmet payı elde etti. Misli ne daha önce doğmuş ne de daha sonra doğacak olan kâmil bir insan ve seyyidür-rusül dünya hidayeti için geldi. O, hiçbir gözün benzerini görmediği aydın bir "kitap" (yani Kuran-ı Kerim'i) dünyanın (ıslahı) için getirdi.

Berahin-i Ahmediye; Ruhani Hazain Cilt 1 Sayfa 418-419

"Gökten bir nebi yahut resul seçilip (yeryüzüne) geldiği zaman, o nebinin bereketiyle gökten insanların yeteneklerine göre genel olarak bir nur iner. Böylece intişar-ı ruhaniyet (yani manevi değerlerin her tarafa yayılışı) belirir. O zaman, her şahıs doğru rüya görme konusunda ileri adım atar. İlham yeteneğine sahip olanlar, ilham alırlar. Manevi konularda kulların akılları da kuvvetlenir. Mesela yağmur yağdığı zaman, her toprak parçası ondan payını alır. Aynı durum bir resulün gönderilmesi sonucu, bir ilkbahar devrinin başladığı zaman söz konusu olur. İşte o zamanki bütün bereketlerin sebebi, aslında o resul olur. İnsanlar ne kadar doğru rüya görürlerse yahut kendilerine ilham indirilirse, aslında onların açılış kapısı o resul olur. Çünkü onun vasıtasıyla dünyada bir değişiklik baş göstermiş olur. Gökten genel olarak bir nur iner. Her bir kimse kendi yeteneğine göre o nurdan payını alır. Aynı nur doğru rüya ve ilhamın inmesine sebep olur. Ahmak birisi onun kendi yeteneğiyle olduğunu zanneder. Ancak o ilham ve doğru rüya pınarı ancak o nebinin bereketiyle dünya insanlarına açılır. Onun zamanı bir "leyletü'l kadir" (kadir gecesi) zamanı olur ve o gecede melekler inerler."

Hakikatü'l Vahiy; Ruhani Hazain Cilt 22 Sayfa 66 Dipnot

Minhacü't Talibîn'den

Minhacü't Talibîn (Arayanların Yolu) adlı bu eser, Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin^{as} 2. Halifesi Hz. Mirza Beşiruddin Mahmud Ahmed'in^{ra} 27 Aralık 1925 yılında senelik "Jalsa Salana" toplantısında-ki konuşmasıdır.

BÖLÜM 6

Yüce Ahlaklar neden önemlidir?

Ahlakların ne olduğunu anlattıktan sonra şimdi de, "Neden yüce ahlaklar için çabalayalım ve neden düşük ahlaklardan kurtulalım," sorusuna gelelim.

Batılı düşünürler felsefi konulara önem verdikleri için, bu soruya da özel ehemmiyet ve önem vermişlerdir. Araştırmacılar derinlemesine düşündükten sonra, "Yüksek ahlaklar kendi zatında iyi şeylerdir. Bu yüzden başka herhangi bir gerekçe olmasa da, sırf iyi bir şey oldukları için onları yapmalıyız," demişlerdir.

Müslüman düşünürler ise "Ahlaki davranışların arkasında sevap kazanma niyeti olmalıdır," demişlerdir. Hatta İmam Gazali bunu vurgulamak için, "Birisi sağlığını düşündüğü için zinadan sakınırsa, muttaki¹ değildir" demiştir.

Batı hayranları hemen itiraz ederler.

- Sevap gibi bir beklentisi olan bir doktor aslında bir tüccar değil mi? Öyleyse ona neden iyi diyelim?
- Eğer birisi zinadan sağlığını düşünerek de sakınsa, neden iffetli sayılmasın. Eğer iffetli değilse, şeriatın zinadan menetmesinin gerekçesi nedir? Eğer niyeti sevap elde etmek değilse, ahlak sayılmaz diyorsunuz. Peki, Allah^{cc} neden sevap verir? Onu dinlediğimiz, emrine uyduğumuz için değil mi? Ama soru şudur: "O'nun emirlerinin bir hikmeti var mıdır?" Eğer yok ise, şeriat anlamsızlaşır, fuzuli bir şey olur. Eğer varsa, o zaman birisi aynı hikmeti göz önünde bulundurarak bir iş yaparsa, neden ahlaklı

sayılmasın? Emri verirken Allah'ın^{cc} aklında olan hikmeti, işi yaparken o da aklına getiriyorsa, neden değeri düşmüş olsun. Örneğin eğer zinadan sakınma emrinin arkasında sağlık ve toplumun huzuru ve emniyetiyle ilgili hikmetler varsa, neden aynı hikmetleri düşünen ahlaklı sayılmasın ve sevap denilen şeyi de hak etmiş olmasın? Oysa eğer zinadan sakınmak emrinin arkasında hiçbir hikmet yok ise, bu Allah'ın^{cc} şeriatını da anlamsız kılar. O, "Öylesine bir emir vermiştir," demek zorunda kalırız.

İlk itiraz, müminin bir nevi tüccar olduğuna da-irdir. Oysa gerçek şudur ki, bu işin ticaretle hiçbir alakası yoktur. Falanca işi yapan şu bedeli alacaktır ve falanca işten sakınan da şu bedeli gibi bir karar, insanın yaratılışından önce verilmiştir. Dolayısıyla bu ticaret değil, ödüldür. Ticarete insan malının bedelini kendisi koyar. Burada ise bedeli çok önceden belirlenmiştir ve doğal bir bedeldir. Amacımız Allah'ı^{cc} razı etmek olsa da, olmasa da, bu bedeli her zaman alırız. Bu sebepten, bu zaten bir ticaret değildir. Ticaretin kuralları vardır. Ticarete birisinde biraz malı olur, diğerinde de ise para. Mal sahibi malını satıp satmama konusunda da serbesttir. Burada ise durum tam tersinedir. Çalıştırmak isteyen bedelini de belirlemiştir. Yapacak olan ise bir talepte bulunmamıştır. Bir fark daha vardır. Biz zaten Allah'a^{cc} muhtacız. Sevap için yaptığımız işler olmasa bile, var oluşumuz dahi O'nun ihsanıdır. Birisi olmadan eğer varlığımız bile kalmıyorsa O'nun şartlı ödülleri ticaret diyemeyiz. Ticaret, tanısak da tanımasak da, ancak karşısında gani olduğumuz, muhtaç olmadığımız birisiyle yapılır.

¹ Takva sahibi

Sevap Nedir?

İkinci itiraz makuldür, ama bu durum ancak "Sevap niyeti olmazsa, hiç ahlak sayılmaz" denilirse kabul edilebilir. Gerçek şudur ki, itiraz edenler sevap kelimesini tamamen yanlış anlamışlardır. Sevap para pul demek olsaydı, dedikleri şeyler anlamlı olurdu. Oysa sevap para pul değil, insanın yaratılışının gayesi olan, o en âlâ amaca ulaşılması, onun elde edilmesi demektir. O maksat ise, insanın sıfatlarının mükemmelleşmesi, kâmil olmasıdır. İçimizi tertemiz kılan paklık ve taharet, bizim en bariz cevherlerimiz olup, içimizden fıskırmalıdır. Zahiri ödüller, ya istiare şeklindedir, ya da asıl amaç olmayıp, ara ihtiyaçlardır. Ara ihtiyaçlar ana maksat olamazlar. Herkes dostuna iyi bakar, tüm nimetleri ona sunar, ama bu nimetler asıl gaye değil, sadece araçtır. Asıl olan kalbin meylidir, içsel ittisaldır. Aynı şekilde sevap, yemek içmek, para pul demek değildir. Kişisel mükemmelleşme için gereken şeydir. Kuran-ı Kerim şöyle buyurmaktadır:

وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ¹

Yani, insanın yaratılışının gayesi *abd* olmaktır. Amaç buysa sevabın anlamı da, ancak bu amaç hizmet eden yani mükemmelleşmesini sağlayan bir şey olabilir. İnsan bu yolu yürümenin gücünü bulmalıdır ve kemale erişmelidir. Ahlaklar da, ancak böyle bir amaç zihnimizde olursa, tam manasıyla ahlak sayılır. Yoksa sadece bağımsız ve amaçsız antrenmanlara benzerler. Muhakkak ki, böyle birisi de dünyevi anlamda biraz faydalanacaktır, ama zihninde her zaman mükemmelleşme isteği ve iradesi yoksa ve buna yoğunlaşmamışsa, Allah'ın^{cc} rızasının talibi değilse² nasıl mükemmelleşebilir? Zihinsel işle-

rin sonucu niyetlere son derece bağlıdır. Hatta bedensel işlerde de, niyetler sonuçları etkiler. Egzersiz yaparken insan, sonucu düşünürse daha iyi netice alır, düşünmezse daha kötü.

İkinci olarak şöyle bir cevap verebiliriz; Allah'ın^{cc} rızası için çalışmamızın sebebi, geleceğin beklentisi değil, geçmişte bize verdiği nimetlere şükretmektir. Yüce ahlakları benimseyip, O'nun gözünde başarılı sayılmak içindir.

Ayrıca itiraz edenler, kendi pozisyonlarını da tam olarak anlamış değillerdir. Eğer ödüllendirilmek mutlaka bencillik anlamına geliyorsa, kendileri de bencildirler. Bir doktor neden bir hastayı tedavi etsin? Merhamet duygusu yüzünden denilirse, o zaman bu bir özde iyilik nasıl sayılır. Zaten mecburdular. Kalpleri onları tedavi etsin diye zorluyordu; başka çareleri yoktu... Bunda onların ne iyiliği olabilir ki? İkinci bir sebep ise, iş birliği anlamında olabilir. Yani insan, bugün ben buna yardım edeyim, yarın da birisi bana yardım eder, diyebilir. Bu durumda da karşılık beklentisi vardır. Bizim durumumuza gelince, herhangi bir kişisel beklentimiz yoktur. Biz, geçmişte zaten bahşedilmiş nimetlerin şükürünü eda ediyoruz.

Devam edecek...

geliştirmek isteyen birisinin aklında mükemmelliği temsil eden bir kişi yoksa, aklında bir hedef olmayacaktır. Tüm antrenmanları hedefsiz ve amaçsız olacaktır. Muhakkak her egzersizden sonra biraz faydalanmış olacaktır, ama bir hedefi olmadığı için, belki tam devam etmesi gereken bir anda duracaktır, yeter diyecektir. Belki de durması gereken bir noktada, gereksiz yere bedenini zorlayacaktır. Çünkü gideceği yer belli değildir. Belki çok azla yetinip "Bu kadar yeter" diyecektir. Yaptığım doğru mudur, yeterli midir gibi sorulara cevap bulmak için herhangi bir kriteri olmayacaktır. Bu durumda çıkan netice, elbette çok yeter-siz olacaktır.*

¹ Zâriyat (51) sûresi, ayet 57

² Çünkü Allah da ancak mükemmelleşince bizden razı olur. Bunu şöyle anlamak da mümkündür. Eğer vücudunu

Dünyanın ilk Nobel Ödüllü Müslüman Bilim Adamına yapılan haksızlık

Temmuz ayı başında Pakistan'ın tek Nobel ödüllü bilim adamı, bugünlerde üzerinde çalışılan ve adını sıkça duyduğumuz "Tanrı Parçacığı"nın teorisyenlerinden Prof. Abdüsselam, Ahmedi olmasından dolayı kendi ülkesinde sansürlendi ve adı ders kitaplarından çıkarıldı. Müslüman Ahmediye Cemaatine mensup olması sebebiyle hayatta olduğu zamanlarda da Pakistan makamlarının baskılarıyla karşılaşan Prof. Abdüsselam, Pakistan'ın nükleer programının ilk aşamalarında da yol gösterici bir rol oynamıştı.

Prof. Abdüsselam ve Prof. Stewen Weinberg adlı fizikçiler birbirlerinden bağımsız olarak bugün "Higgs bozonu" olarak adlandırılan atomaltı parçacığının mevcudiyeti hakkında yaptıkları öngörülerıyla, 1979'da Nobel Fizik Ödülü'nü kazandılar. Prof. Abdüsselam Nobel ödülüne, parçacık fiziğinde "Standart Model" olarak adlandırılan, temel güçlerin evrenin genel dinamiklerini ne şekilde yönettiğine ilişkin bilimsel teori üzerine yaptığı çalışmayla layık görüldü.

Türk medyasında da birçok gazete ve TV'ler bu konuya yer verdiler. Özellikle iki değerli köşe yazarı bu konuya önem vererek durumun vahametini ortaya koydular.

Hürriyet

Hürriyet Gazetesi yazarlarından Taha Akyol'un, 10 Tem-

muz'da yayınlanan "Taliban Sansürü" adlı köşe yazısında, konu hakkında kaleme aldıkları şöyledir:

"Nobel fizik ödülü sahibi tek Müslüman olan Pakistanlı Abdus Selam bütün insanlığın yüz akıdır. Şimdi Sünnilik dışı bir mezhep olan Ahmedi topluluğuna mensup olduğu için ülkesinde ismi kitaplardan çıkarılıyormuş!...

...Abdus Selam düzeyinde bir bilginin mezhep konusunu çok önemseydiğini sanmıyorum, 'kendi toplumuna sadakat' duygusuyla hareket ettiğini düşünüyorum.

Abdus Selam, CERN'deki Higgs Bozonu'nun bulunmasıyla sonuçlanan teoremin kurucularından biridir, mümin bir fizikçidir. Higgs

Taha Akyol

Bozonu'na adını veren Peter Higgs ise ateisttir; neticede ikisi de saygın bilim adamlarıdır. Hilmi Ziya Ülken Uyanış Devirlerinde Tercümenin Rolü adlı eserinde, 9-12. yüzyıllarda materyalist bilginlerin bile halife saraylarında bilimlerinden dolayı nasıl saygı gördüğünü anlatır. Her ne olursa olsun Abdus Selam hem bilim

adamı hem inanmış olmak konusunda saygın bir örnektir. Pakistanlı çocuklar için en iyi rol modelidir muhakkak. Bağnazlığın yükseldiği o coğrafyada Müslüman çocuklar artık Taliban faşistlerini mi rol modeli sayacaklar?!

Bilim adamlarını dini ve felsefi tercihlerinden dolayı aşağılamak korkunç bir aptallık olur. Pakistanlı çocuklara Abdus Selam'ı unutturmaya kalkmak az aptallık mıdır?!"

YENİ ASYA
Gerçekten haber verir

Yeni Asya Gazetesi yazarlarından Kazım Güleçyüz'ün de 15

ve 22 Temmuz tarihlerinde aynı konuyu işleyen iki yazısı yayınlanmıştır. 15 Temmuz tarihli yazısında şunlar yer almaktadır:

Kazım Güleçyüz

"Nobel kazanan ilk Müslüman bilgin sıfatının sahibi, Pakistanlı fizikçi Prof. Dr. Abdüsselâm, vefatından 16 sene sonra bir defa daha gündemde. Sebep, ülkesindeki okullara verilen isminin qeri alınması. Gerekçe, Abdüsselâm'ın İslâm'daki inanç esaslarıyla çelişen Kadıyani mezhebine mensup olması.

Aslında bu konu yeni değil. Öteden beri biliniyor. Ama şimdi tekrar niye ısıtıldı, o meçhul.

Kadim okurlarımız iyi bilirler. Biz Abdüsselâm'ın Nobel ödülü almasını başından beri alkışladık. Bilâhare merhum Ahmet Yüksel Özemre'nin dekanlığını yaptığı İÜ Fen Fakültesinin davetiyle

1981'de Türkiye'ye geldiğinde, Ümit Şimşek'e verdiği mülâkatı gazetede neşrettik.

Altı yıl sonra da, dünyanın değişik ülkelerindeki ilim mahfillerinde yaptığı konuşmalardan oluşan "Ideals and Realities" adlı kitabını, kendisinden aldığımız müsaade ile Türkçeye çevirerek "İdealler ve Gerçekler" adıyla yayınladık.

Yeni Asya Yayınları arasında çıkan bu kitapta Prof. Abdüsselâm'ın Kur'an âyetleri ve hadisler ışığında İslâm ve bilim ilişkisini, Müslümanların ilimde öncülüğü ellerinde bulundurdıkları altın çağa ve sonrasındaki gerilemenin sebeplerine ilişkin etraflı tahlil ve değerlendirmelerini bula bilmek mümkün.

Onun inanç dünyasına ışık tutan işaretleri de."

Diye anlatan yazarımız Abdüsselâm'ın Kur'an'dan feyiz alarak kendisine ilham veren yazılarından örnekler vererek yazısını şöyle tamamlıyor:

"Biz onu böyle tanıyor ve rahmetle anıyoruz."

22 Temmuz'da yine aynı yazarımızın diğer bir yazısında ise Abdüsselâm ile ilgili bir hatırıya yer veriliyor ve şunlar anlatılıyor:

"Bir gün bu arkadaşlardan biriyle Cağaloğlu'ndan Karaköy vapur iskelesine yürürken Galata Köprüsü üzerinde şöyle bir sohbetimiz oldu.

Arkadaşımız dedi ki:

"Ben fakülte tercihimizi fizik olarak yaptım; hedefim bu alanda kendimi geliştirip uzmanlaşmak ve fizikte gidebildiğim yere kadar gitmek."

Biz de şöyle mukabele ettik:

"Benim hedefim de hayatımı neşriyat hizmetine vakfetmek. Ve yayıncılığı, her branşın önde gelen insanlarına ulaşarak, onları hizmetimizle tanıştırma vesilesi olarak da değerlendirmek..."

Aradan zaman geçti; o arkadaşımız fakülteyi bıraktı, ihtisas için yurt dışına da gitti, ama çeşitli sebeplerle kariyerini, başlangıçta hedeflediği şekilde daha ileri boyutlara taşıyamadı; hattâ Türkiye'ye döndüğünde bir ara branşıyla hiç ilgisi olmayan alanlarda çalışmak zorunda kaldı.

Biz ise, neşriyattaki hedeflerimiz istikametinde yürümeye devam ettik. Bu çerçevede—o arkada-

şımızın branşı—fiziğin çok önemli isimlerinden biri olan Abdüsselâm'la temas kurduk. Ve onun Ideals and Realities kitabını Türkçeye çevirerek Yeni Asya Yayınlarında neşrettik. (Bu kitabı bir kütüphanede bulup fotokopisini çektiler bize ulaştıran da o arkadaşımızdı.) Bu süreçte Abdüsselâm'la yazışmalarımızı genelde mektupla, âcil hallerde teleksle gerçekleştirdik. Çünkü o zaman ne faks vardı, ne internet. Bu arada kitabı Türkçeye çevirip yayınlayacağımızı haber alan Türk Fizik Vakfı bir mektup göndererek, çalışmalar hakkında bilgi istedi. Biz de cevabımızda yakında çıkacağını ifade ettik. Kitap daha çıkmadan Türkiye'deki fizik camiasında ilgi uyandırmış, merak konusu olmuştu. Abdüsselâm, kitabının Türkçe tercümesi için özel bir giriş yazısı yazdı ve orada rahmetli Şaban Döğen'in Müslüman İlim Öncüleri Ansiklopedisi'ne de takdir ifadeleriyle atıfta bulundu. Bu yazıyı, Köprü dergisinin, Abdüsselâm'ı kapak yaptığımız Ocak-1987 sayısına da koyduk. Kasım-1986 sonundaki Türkiye ziyaretinde Senai Demirci'nin kendisiyle yaptığı ve "İlimler Allah'ın yarattıklarının ifadesidir; ilimle din birlikte öğretilmeli" deyip "İlim başka, din başka" anlayışını "Tamamen yanlış" ifadesiyle çok net ve keskin şekilde reddettiği mülâkatla beraber. Sonuçta tercümeyi tamamlayıp yayına hazır hale getirdik ve eser, İlim ve Teknik Serisinin 27. kitabı olarak neşredildi. Ve yankı uyandırdı. Kültür Bakanlığı, "bilgi yılı" ilân ettiği 1990 yılında, Abdüsselâm'ın kitabındaki tesbitten hareketle, "Kur'an-ı Kerim'de 750 âyet bilim ve araştırmayı emrediyor. 'Bilim, inananın yitiğidir.' 'Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu?' deniliyor. Bilmenin yolu okumaktır. Kur'an'ın ilk emridir: Oku" yazılı afişler hazırlatıp insanları, özellikle gençleri okumaya, bilgilenmeye teşvik etti. Abdüsselâm kitap için telif ücreti talebinde bulunmadığı gibi, Türkçe tercümesinden istediği sayıdaki kitabı da mukabilini ödeyerek aldı. Bu vesileyle onu yine rahmetle anıyoruz." Türkiye'de görüş ve inancı ne olursa olsun saygı duyan ve bunu açık yüreklilikle ifade eden bu iki yazarımıza ve tüm aydınlarımıza saygılarımızı iletmeyi bir borç biliyoruz."

Birleşik Krallık Başbakanı Sayın David Cameron'a mektup

Vadedilen Mesihin^{as} V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{aba}, yeryüzü genelinde özlemi çekilen barış ortamının yeniden tesisi için bir süredir dünya liderlerine, kendilerini bu konuda uyarmak üzere mektuplar kaleme almaktadır. Aşağıda 15 Nisan 2012 tarihinde, 55. Birleşik Krallık Başbakanı Sayın David Cameron'a hitaben yazılıp yollanmış olan mektubun Türkçe tercümesi yer almaktadır.

Sn. David Cameron Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba}

Sayın Başbakan,

Bugünlerde Dünyanın içinde bulunduğu çok tehlikeli ve istikrarsız durumdan dolayı, size yazmanın gerekli olduğunu hissettim. Birleşik Krallığın Başbakanı olarak memleketinizin ve geniş anlamda dünyanın geleceğini etkileyen kararlar alma yetkisine sahip bir konumdasınız. Bugün dünya acilen barışa ihtiyaç duymaktadır. Çünkü savaş kıvılcımlarının bütün dünyayı sardığı aşikârdır. Ülkeler arasındaki küçük çaplı çatışmalar, dünya çapında patlak verecek bir savaşın tehdidini beraberinde getirmektedir. Dünyanın bugünkü ekonomik ve siyasi durumunun, 1932 yılındakine aynen benzediğini gözlemlemekteyiz. Daha birçok benzerlik ve paralellikleri bir araya getirdiğinizde bugünkü görüntü, İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden hemen önceki durum ile aynıdır. Eğer bu kıvılcımlar gerçekten ateşlenirse, Üçüncü Dünya Savaşı'nın korkunç manzarasına şahit olacağız. Büyük ve küçük sayısız ülke nükleer silahlara sahip olduklarından, böyle bir savaş, şüphesiz atom savaşı olacaktır. Bugün var olan silahlar öylesine tahrip edicidir ki, nesiller boyunca doğacak çocuklarda çok ciddi kalıtsal ve fiziksel özürlerin ortaya çıkmasına neden olacaklardır. Japonya, İkinci Dünya Savaşı'nda şehirlerinden ikisine atom silahları ile saldırılıp imha edilmiş ve böylelikle atom savaşının korkunç sonucunu halen yaşamakta olan bir ülkedir. O zaman kullanılan ve geniş çapta tahribata neden olan atom bombaları, bugünlerde küçük ülkelerin ellerinde bulundurdıkları nükleer silahlardan bile güçsüzdüler.

Bu nedenle, süper güçlerin görevi, birlikte oturup, insanlığı felaketin eşiğinden kurtaracak çözümleri bulmaktır.

Küçük ülkelerin sahip oldukları atom silahlarının, beceriksiz ve yaptıklarının sonuçlarını düşüne-meyecek halde her an silaha sarılmaya hazır insanların elinde bulunduğunu bilmek, daha da büyük korku yaratan bir durumdur. Eğer büyük güçler adaletle davranmaz, küçük milletlerin gerilimlerini ortadan kaldırmaz, büyük ve akılcı siyasetler edinmezlerse, durum gittikçe büyüyüp kontrolden çıkacak ve bunu takip eden tahribat ise anlayabileceğimiz ve hayal edebileceğimizin

çok ötesinde olacaktır. Hatta barıştan yana olan dünya nüfusunun çoğunluğu da, bu felaketin içine çekilip kaybolacaktır.

Bu nedenle benim en büyük arzum ve duam, siz ve büyük ulusların liderlerinin bu korkunç gerçeği anlamanız ve saldırgan siyasetler uygulayıp, kendi amaç ve gayeleriniz uğruna güç kullanmak yerine, elinizden geldiğince adaleti sağlayan siyasetleri benimsemenizdir.

Eğer yakın geçmişe bakacak olursak, İngiltere birçok ülkelere hâkim olmuş ve arkasında, özellikle Hindistan ve Pakistan'da, adaletin ve din özgürlüğünün çok yüce bir standardını bırakmış bir ülkedir. Müslüman Ahmediye Cemaati Kurucusu, İngiltere Kraliçesi Victoria'nın kraliçeliğinin 60.yılı nedeniyle kendisini tebrik etmiş, ona İslam'ın mesajını iletmış ve özellikle yönetiminde eşit ve adaletli davranmasından dolayı Allah'a^{cc} dua ederek, İngiliz Hükümetine sayısız mükâfatlar bahsetmesini dilemiştir. O, İngiliz Hükümetini, adaletli politikaları ve dini özgürlükleri tanimasından dolayı da çok övmüştür. Günümüzde İngiliz Hükümetinin, Pakistan ve Hindistan'da artık hâkimiyeti bulunmamasına rağmen, halen din özgürlüğü prensipleri, İngiliz toplumunda ve kanunlarında derinden kök salmış olup, her kişiye dini özgürlük ve eşit haklar sağlanmaya devam etmektedir. Bu yıl Kraliçe II. Elizabeth'in, kraliçelikte 60. yılı kutlanmaktadır. Bu da İngiltere için bütün dünyaya adaletin ve dürüstlüğün standardını ortaya koymak adına önemli bir fırsattır. Müslüman Ahmediye Cemaatinin tarihi, İngiltere'nin bu dürüstlüğünü her ortaya koyuşunda, bunu daima onayladığımızın göstergesidir. Ümidimiz İngiliz devletinin, sadece dini değil, her alanda bu ulusun geçmişten gelen iyi bir vasfı olan adaletinin, bugün de hiç dikkatlerden kaçmayacak, ayırt edici bir özelliği olmasıdır. İngiltere, dünyanın bugünkü durumunda, barışı yerleştirmek için kendi üzerine düşen görevi yerine getirecektir.

Benim ricam; her seviyede ve her tarafta, elimizden geldiğince nefret alevlerinin söndürülmeye çalışılması içindir. Bu çabada başarılı olduğumuzda, ancak o zaman nesillerimize parlak bir geleceği vermeyi garanti edebiliriz. Bu görevde başarısız olduğumuz takdirde, hiç şüphesiz atom savaşının sonucu olarak nesillerimiz, bizim tutumumuzun korkunç sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar ve dünyayı felakete sürükleyen atalarını da asla affetmeyeceklerdir.

Yine hatırlatmak gerekir ki, İngiltere gelişmiş dünyada ve gelişmekte olan ülkelerde nüfuzu olan ülkelerden biridir. İstedığınız takdirde, adaletin ve eşitliğin şartlarını yerine getirerek dünyayı yönlendirebilirsiniz. İşte böylece, İngiltere ve diğer büyük güçler, dünya barışını yerleştirmek için kendi sorumluluklarını yerine getirmelidirler.

Allah^{cc} sizin ve diğer dünya liderlerinin bu mesajı anlamanızı nasip eylesin.

En iyi dileklerim ve dualarımla,

Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed

Vadedilen Mesih'in V. Halifesi ve Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı

Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Sayın Wen Jiabao'ya mektup

Vadedilen Mesih'in^{as} V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba}, yeryüzü genelinde özlemi çekilen barış ortamının yeniden tesisi için bir süredir dünya liderlerine, kendilerini bu konuda uyarmak üzere mektuplar kaleme almaktadır. Aşağıda 9 Nisan 2012 tarihinde, Çin Halk Cumhuriyeti Devlet Konseyi Başkanı Sayın Wen Jiabao'ya hitaben yazılıp yollanmış olan mektubun Türkçe tercümesi yer almaktadır.

Sn. Wen Jiabao

Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba}

Sayın Başkan,

Bu mektubu size, Müslüman Ahmediye Cemaati temsilcilerimizden birisi aracılığı ile gönderiyorum. O, İsrail'in Hayfa şehrinde bulunan Kebabir Cemaatimizin başkanı olup, Çin'e Azınlıklar Bakanı tarafından davet edilmiştir. Kendisi, Çin'den ziyarete gelen bir delegasyonun Kebabir'de bulunan merkezimizi ziyareti sırasında, aralarında Azınlıklar Bakan Yardımcısının da bulunduğu Çinli yetkililere tanıştırmıştı.

Müslüman Ahmediye Cemaati, Müslümanların hidayetleri için Mehdi olarak, Hristiyanların ise hidayet ve tüm insanlığın ıslahı için Mesih olarak bekledikleri, Yüce Peygamber^{sav} tarafından önceden verilen habere uygun olarak bu çağda zuhur edecek, Vadedilen Mesih ve İmam Mehdinin gönderildiğine inanan ve İslam'da onu kesin olarak kabul eden bir fırkadır. Onun adı Kadiyanlı Hz. Mirza Gulam Ahmed'tir. Allah'ın^{cc} emrine göre o, 1889 yılında Müslüman Ahmediye Cemaatini kurmuştur. Vefat ettiği 1908 yılına kadar yüz binlerce kişi cemaatine katıldı ve ölümünden sonra ise Hilafet müessesesi kuruldu. Halen 5. Hilafet dönemi yaşanmaktadır ve ben, Vadedilen Mesih'in^{as} 5. Halifesiyim.

Öğretimizin önemli ve temel bir görüşü, bu devirde artık din savaşlarının sona ermesinin gerekliliğidir. Bunun da ötesinde bizler, herhangi bir öğretiyi iletme veya yaymak isteyen birisinin bunu, ancak kendisinin barış, uzlaşma ve uyum kaynağı haline geldiği, sevgi, şefkat ve kardeşlik ortamında yerine getirmesi gerektiğine inanmaktayız. Gerçek İslam öğretisine dayanan bu önemli husus, Müslüman Ahmediye Cemaati tarafından bütün dünyada desteklenmekte ve yayılmaktadır. Cemaatimiz şu sıralar dünyanın iki yüzden fazla ülkesine yayılmış durumdadır ve milyonlarca takipçisi bulunmaktadır.

Size řu mesajı iletmek istiyorum; Bugün dünya çok üzücü, acı veren tehlikeli bir dönemden geçmektedir. Aslında bizlerin hızla bir Dünya Savaşına doğru çekildiğimiz aşikârdır. Siz, büyük bir süper gücün liderisiniz. Buna ilaveten, dünya nüfusunun önemli bir kısmı yönetiminiz altında yaşamaktadır. Gerektiğinde gücünüze binaen, Birleşmiş Milletlerde veto hakkınızı kullanma yetkisine de sahipsiniz. Bu nedenle sizden ricam, dünyayı gözlerimizin önünde beliren yıkımdan kurtarmak için rolünüzü oynamanızdır. Uyruk, din, sınıf ve inanca bakılmaksızın, insanlığı kurtarmak için elimizden geldiğince çaba sarf etmemiz gerekmektedir.

Çin’de devrimden sonra çok büyük ilerleme ve değışiklik gerçekleşti. Ulusunuzun büyük lideri Mao Zedong, yüce ahlaki değerlerin temelini attı. Başka bir ifade ile bunun, insan değerlerinin en mükemmeli olduğunu ifade edebiliriz. Allah’ın^{cc} varlığına inanmamanıza rağmen, inançlarınız ahlaki temeller üzerine kurulmuştur. Açıkça belirteyim ki, Rabbimiz olan ve İslam’ın tanımladığı Allah^{cc}, Kuran-ı Kerim’i bütün insanlığa hidayet olarak indirmiştir ve uyguladığınız her türlü ahlaki değerleri telkin etmektedir.

Hatta dahası, o ahlaki hidayetlerle dopdoludur ve insanlığın hayatta kalabilmesi için yaşam yollarını açıklar, keza insani değerleri de oluşturur. Eğer dünya ve özellikle Müslüman dünyası, Kuran’ın bu talimatlarını edinecek olurlarsa, bütün problem ve anlaşmazlıklar çözümlenerek, barış ve uyum havası desteklenecektir.

Bugün Müslüman Ahmediye Cemaati, bu amaç ve hedefleri daha da ileriye götürmek için dünyanın her yerinde çaba sarf etmektedir. Barış Konferanslarımız ve her sınıftan insanlar ve gruplarla yaptığımız toplantılarda, dünyaya bu hayati önem taşıyan konuyu hatırlatmaktayım. Duam, dünya liderlerinin hikmetli davranarak, uluslar ve insanlar arasındaki karşılıklı küçük çaplı düşmanlık ve anlaşmazlıkların, dünya çapında düşmanlıklar haline dönüşmesine izin vermemeleri içindir. Ayrıca sizden ricam, dünyanın büyük bir gücü olarak, dünya barışını yerleştirmek için görevinizi yerine getirmenizdir. Dünya Savaşının korkunç sonucundan yeryüzünü koruyunuz. Eğer böyle bir savaş patlak verirse, bu ancak atom silahlarının kullanımı ile son bulacaktır. Bunun sonucunda, bazı ülkelerin bir bölümü ile dünyanın bazı bölgelerinin yeryüzünden silinip gitmesi muhtemeldir. Bir atom savaşının etkisi ve kötü sonucu, o an yaşanacak felaketle sınırlı kalmayıp, bilakis uzun vadede gelecek nesillerin sakat ve arazlı doğmalarına da sebep olacaktır. Bu nedenle insanlığı böyle korkunç sonuçlardan kurtarma gayretleri ile bütün enerji, yetenek ve kaynaklarınızı artırmalısınız. Sonuç olarak böyle davranmak, ülkenizin de menfaatine olacaktır. Duam, büyük veya küçük olsun, dünyanın bütün ülkelerinin bu bildiriye anlaması içindir.

En iyi dileklerim ve dualarımla,
Saygılarımla,

Mirza Masrur Ahmed

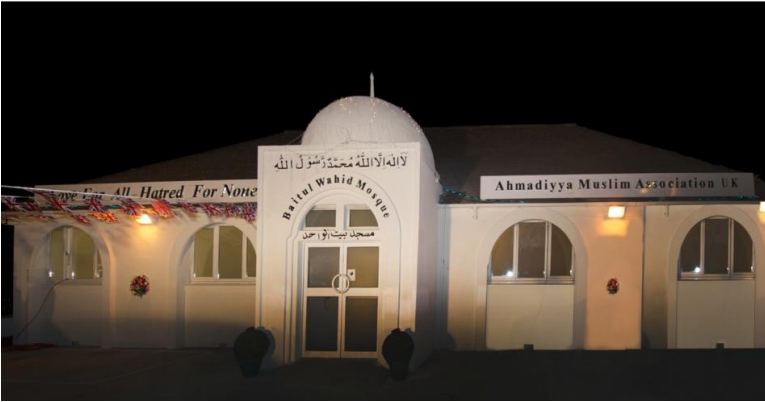
Vadedilen Mesihin V. Halifesi ve Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin Londra, Feltham'daki Beytül Vahid Camii açıldı

İçinde bulunduğumuz yıl içerisinde Müslüman Ahmediye Cemaati, Avrupa genelindeki cami açma kampanyasına büyük bir hızla devam etti. 24 Şubat 2012 tarihi bu bakımdan çok önemli bir gündü. Bu tarihte, Londra Feltham'da yapımı tamamlanan Beytül Vahid camii, Vadedilen Mesih'in V. Halifesi ve Uluslararası Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Hz. Mirza Masrur Ahmed^{aba} tarafından törenle açıldı.

Açılış akşamı verilen kabul törenine, yerel ve merkezi yönetimin ileri gelen temsilcilerinin yanı sıra, seçkin konuklar ve komşular da katıldılar. Resepsiyonda Brentford ve Isleworth Milletvekili Bayan Mary Macleod, Hounslow Belediye Başkanı ve Meclis Üyesi Bay Amrit Mann, Feltham ve Heston Milletvekili Bayan Seema Malhorta ve Hounslow Bölge Konsey Başkanı Jagdish Sharma birer konuşma yaptılar.

Törenin açılış konuşmasını ise Vadedilen Mesih'in V. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{aba} yaparak, bu caminin açılmasının bölgede yaşayan Müslüman Ahmediler için büyük bir sevinç ve mutluluğa vesile olduğunu bildirdi. Konuşmasında bu caminin yapımı sırasında yaşanan sıkıntılara değinen Halife Hazretleri, şunları da söyledi: "Eğer bir yerde Müslüman ol-

duğunu ileri süren ve tek olan Allah'a inanan bir kimse, bir mescit inşa ettiriyorsa, orada Yüce Rabbine ibadet etmek yerine, onu bir huzursuzluk kaynağı ve vesilesi olarak kullanması nasıl mümkün olabilir ki? ...İslam'ın öğretisine göre komşu, sadece hemen yanı başınızda oturan birisi değildir. Aksine Yüce Allah, komşu sayılacak kimseler için çok daha geniş bir topluluğu belirlemiştir..." Komşuluk haklarından da bahseden Hz. Mirza Masrur Ahmed^{aba} herkese Müslüman Ahmediye Cemaatinin ilkesini bir kez daha hatırlattı: **"Herkesi Sev, Kimseden Nefret Etme."**